

ДЖЕК СЛЕЙД

АНГЕЛЪТ ОТ ГРАДА НА

ДУХОВЕТЕ

Част 17 от „Ласитър“

Превод от немски: Мария Илиева, 1993

chitanka.info

1.

Те го удряха с такава ярост, сякаш искаха да изпотрошат всичките му кости. Бяха четирима и съвсем не предполагаха, че едрият чужденец би могъл да има някакъв шанс срещу тях.

Четирима яки мъже срещу един. При това по ръст никой от тях не отстъпваше на Ласитър.

Владееха и някои доста подли номера.

Той обаче се отбраняваше достойно. На всеки техен удар отвръщаше с не по-малко силен удар.

Толкова пъти вече го бяха улучвали по лицето, че Ласитър се опасяваше, че съвсем скоро няма да може да вижда каквото и да било. Кръв се стичаше от многобройните му рани, но не се предаваше. Току-що бе фраснал единия от тях по брадичката и мъжът бе политнал назад към тезгая с високите, огледални рафтове, по които стояха наредени най-различни бутилки.

Разнесе се такова дрънчене и звън от счупени стъкла, сякаш целият бар бе се разбил на парчета.

Само преди пет минути мъжете бяха издебнали Ласитър тук, в малкото хотелско барче.

Когато около полунощ заедно с пищната Ивона той напусна стаята си, за да си пийне нещо в бара, все още съвсем нищо не подозираше.

И тогава изведнъж изникнаха тези четирима биячи.

Не си губиха много-много времето в празни приказки. Единият от тях сграбчи Ивона за ръката и я блъсна ядосано настрана, като ѝ се разкрещя:

— Няма да ти позволя отново да ме мамиш, пачавра такава! Питам се защо изобщо се сгодих за тебе.

А сетне заговориха юмруците. Годеникът на Ивона, ако той наистина ѝ беше годеник, явно не разчиташе много-много на собствените си сили и поради това беше си довел и солидно подкрепление.

Е, да, Ласитър, от една страна, можеше да разбере дивата му ярост. Касаеше се очевидно за патологичен случай на ревност.

Но все пак той в случая нямаше абсолютно никаква вина, по дяволите!

Беше се запознал с Ивона едва преди няколко часа. Тя му бе казала, че също като него е сама и че жадува за приятна компания.

Е, в интерес на истината Ласитър едва ли щеше да й откаже, дори и да бе знаел предварително, че е сгодена.

Ивона беше наистина прелестно момиче. Приличаше малко на индианка. А и освен това имаше темперамент като на изригващ вулкан. Ласитър съвсем не можеше да се оплаче от скуча.

Сега обаче тя се сви отчаяно в един от ъглите на бара и хленчеше жално, принудена да наблюдава безпомощно как пребиват от бой любовника ѝ.

Още един от четиримата се свлече на колене и задъхвайки се тежко, притисна с две ръце корема си.

Но другият, когото юмрукът на Ласитър бе запратил преди малко в барчето с напитките, отново се окопити.

Барманът се вайкаше шумно покрай тях, но никой не му обръщаше внимание.

Голямото хубаво огледало естествено бе се разбило на парчета заедно с всички бутилки по рафтовете. Част от мебелите също бяха изпочупени под напора на падащите и премятащи се мъжки тела.

Нима това изобщо можеше да се нарече равностойна борба?

Всъщност тя съвсем не беше по вкуса и на всички случаини наблюдатели, които до един бяха се свили в най-отдалечените кътчета и ъгли на бара.

Ласитър за сeten път трябваше да изтърпи два силни коси удара — единия по носа, а другия в областта на черния дроб. Последното попадение успя да му изкара въздуха.

Но и сега той не падна, дори напротив, това още повече го разяри.

След миг още двама от противниците му се озоваха на земята. Беше ги ударил така, че за следващите десетина секунди щяха да бъдат доста замаяни. Точно толкова време му бе необходимо, за да се разправи окончателно и с останалите двама.

Вече почти се чувствуваше победител.

Но жестоко се лъжеше.

В следващия момент сякаш нещо внезапно експлодира в черепа му. Ослепително ярка светлина проблесна пред очите му и оттам нататък вече нищо не помнеше.

Строполи се на пода като мъртъв.

Зад гърба му внезапно бе се появил шерифът на Силвър Сити и го бе сметнал за главния злосторник в случая.

Двамата мъже, които Ласитър току-що бе проснал на земята, се размърдаха, пъшкайки. Другите двама се отдръпнаха до тази част от тезгая, която все още се бе запазила донякъде здрава и дишайки тежко, се облегнаха на нея.

— Какво се е случило тук? — осведоми се загрижено шерифът, като хвърли заплашителен поглед към изпадналия в безсъзнание Ласитър.

— Това копеле преспа с Ивона, Франк — отговори му годеникът.

— Завъртял ѝ е главата.

Шерифът изгледа жената с особено изражение.

— Вярно ли е това, Ивона? Той ли те прельсти?

— До това изобщо не се стигна, Франк — отвърна тя с плачлив глас. — Аз само малко се позабавлявах с него, защото си мислех, че Айлмър е заминал по някаква работа в мината си.

— Хм, а кой пръв започна разправията?

И четиридесетте участували в боя моментално посочиха Ласитър, който все още не бе дошъл на себе си.

Човек спокойно би могъл да го сметне за мъртъв.

Във всеки случай не беше вече в състояние да се защитава от безсрамните лъжи на нападателите си.

Според тяхната версия Айлмър Боува бе се опитвал само да поискава училиво обяснение от него, но той веднага се нахвърлил върху му като някакъв разярен бик и започнал да раздава юмруци наляво и надясно.

— Барът ми! — вайкаше се отчаяно барманът. — Хубавият ми бар! Това са щети за над хиляда долара, ако не и двойно повече. Аз ще поискам обезщетение от този негодник, шерифе.

Шерифът Франк Бъртън само кимна небрежно в отговор.

— За това няма проблеми, Алфонс — отбеляза той. — И без това на първо време смятам да го арестувам.

После измъкна чифт белезници от джоба си, изви назад ръцете на изпадналия в безсъзнание Ласитър и щракна железните гравни около китките му.

— Как се казва той?

— Ласитър — отвърна Ивона.

Шерифът Бъртън сбърчи чело. Прехвърляше през ума си най-новите обяви за издирване на престъпници, но не можеше да си спомни да е срещал името Ласитър.

— Това най-вероятно е фалшиво име — изръмжа накрая той. — Както и при повечето чужденци, които се навъртат наоколо.

Имаше право да мисли така. В миньорския град Силвър Сити непрекъснато се появяваха какви ли не съмнителни типове, за да подирят убежище.

— Стейси — обърна се шерифът към бармана. — Донеси отнякъде малко вода!

Алфонс Стейси донесе една кофа с вода и я плисна върху Ласитър, който, дишайки шумно, се размърда върху пода. Всички присъстващи, насьбрали се около него, се усмихнаха злорадо. Съвсем естествено беше да се сплотят срещу този неканен чужденец, отнел на всичкото отгоре и годеницата на един от техните почтени граждани.

Ето защо те вкупом потвърдиха версията на Айлмър Боува, годеника на Ивона, за грубото и нахално поведение на Ласитър.

И така въпросът за вината беше окончателно изяснен.

— Съдията ще му присъди няколко дни затвор — изръмжа шерифът Бъртън. — В случай, че не е обявен за издирване, естествено.

— А аз ще получа ли обещление за нанесените ми щети? — запита възбудено барманът Алфонс Стейси.

— За това няма да има проблеми — успокои го шерифът. После се засмя. — Ще зависи, разбира се, и от това, дали носи достатъчно пари в себе си.

— Ами ако няма толкова? — запита объркано Стейси.

Бъртън повдигна рамене.

— Тогава ще му се присъди някакво по-доходно наказание — отбеляза той. — Но това вече е работа на съдията Андерсън.

Ласитър беше изправен на крака и изблъскан грубо навън от потрошения бар. Четирима биячи предложиха на шерифа да го

придружат с арестанта до офиса му, сякаш се страхуваха, че зле пострадалият чужденец би могъл да се изплъзне от ръцете на опитния представител на закона.

Бъртън, от своя страна, не се отказа от помощта им. Той не пророни нито дума през целия път.

— А сега се омитайте — изръмжа недруженубно той, когато най-сетне пристигнаха. — Нямам вече нужда от вас.

Четиримата се поколебаха.

— И да пазиш по-добре своята Ивона, Айлмър! — обърна се шерифът към излъгания годеник. — В противен случай тя още отсега може да ти сложи нови рога.

Айлмър Боува се изчери до ушите и побърза да изчезне. Приятелите му също го последваха.

Бъртън въведе Ласитър в една от четирите килии на малкия затвор.

И там, без да пророни нито дума, се нахвърли върху него и започна да го налага с юмруците си по възможно най-непочтения начин, който човек би могъл да си представи.

Ласитър политна назад към стената.

Шерифът го остави на мира едва тогава, когато вече не беше в състояние да се задържи прав на краката си.

После пребърка най-нахално джобовете му. Намери няколкостотин долара. Всъщност бяха точно шестстотин, но за Ласитър това съвсем не беше от съществено значение. Той носеше много повече пари в себе си, скрити на различни места из дрехите му. А освен това имаше възможност по всяко време да изтегли и още.

Но парите в случая изобщо не бяха важни. Бе успявал да се оправи дори и без пукнат цент в джоба си.

Ласитър не каза нито една обидна дума на престъпния шериф. Ако го бе сторил, то тогава със сигурност само щеше да се наложи да изтърпи още повече бой, а точно от това тази нощ наистина му беше дошло до гуша.

Престори се, че не забелязва как му оправзват джобовете.

Лежеше в окаяно положение, свит на кълбо на земята, когато шерифът Франк Бъртън затръшна вратата на килията, без изобщо да си направи труда да му свали белезниците.

Ласитър постоя известно време така, после се изправи бавно, заклатушка се изтощено към нара и с мъка се претърколи върху него.

Успя да се настани доста добре и дори се поотпусна и заспа.

Беше му пределно ясно, че е попаднал в един от най-дивите градове на Невада. За Силвър Сити това важеше с пълна сила. Тук на всеки ъгъл можеше да те дебнат какви ли не опасности. Той обаче съвсем не беше допускал, че дори и шерифът на града е престъпник.

Това със сигурност щеше да се отрази за в бъдеще върху положението на упълномощените да носят шерифската значка.

С тази мисъл Ласитър потъна в сън...

2.

В един от уединените каньони, достъпен само за онези, които знаеха за съществуването му, буйно пламтеше огромен огън.

Под нещо като скеле на бесилка стоеше изправен гол до кръста мъж. Единственото му облекло бяха проритите дънки „Левис“. Беше бос, с насилиствено изпънати нагоре ръце, тъй като китките му бяха стегнати в железни пръстени, спускащи се от напречната греда на скелето. Той по-скоро висеше, отколкото стоеше, защото едва докосваше земята само с пръстите на краката си.

Лицето му беше изкривено от болка. От време на време надаваше болезнени викове, но мъчителят му, размахващ камшика, не знаеше що е милост.

Доуз Мак Леод бе наредил Ед Бенет да бъде наказан с тридесет удара с камшик, което беше едно от най-леките наказания при опит за бягство. Имало бе и много по-тежки случаи. Повечето от тези, които се опитваха да се изплъзнат от ада на Ваулчърския каньон, биваха екзекутирани набързо.

Ед Бенет бе имал късмет. Той беше един от силните пленници и определено щеше да може още дълго време да работи здравата в мината, докато някой ден грохне или бъде засипан от свличащи се камъни при някой от многобройните нещастни случаи тук.

Във Ваулчърския каньон постоянно ставаха такива инциденти, при които много от пленниците се разделяха без време с живота си и затова непрекъснато трябваше да бъдат подсигурявани нови попълнения.

Братята Мак Леод се грижеха за това с дяволска изтънченост.

Виковете на Ед Бенет загълхнаха в едно последно изхъркване. Сега той висеше като мъртвец на железните пръстени с безжизнено клюмнала върху гърдите си глава.

Един мъж пристъпи към него и плисна кофа вода върху изтерзаното му тяло. Ед Бенет разтвори устата си и се опита да гълтне малко от скъпоценната течност.

Точно тогава пак добавиха дърва в огъня и огромните му пламъци се извиха, потрепвайки, до тялото на наказания. Главата му отново клюмна безпомощно върху гърдите.

Зад скелето стояха строени тридесетте останали пленници и наблюдаваха с безсилна ярост тези издевателства. Бяха ги принудили да присъствуват на изтезанията. Всичките носеха вериги на ръцете и краката си. Това, което трябваше да изтърпят, беше много по-лошо от онова, което би могло да им се случи в който и да е от нормалните затвори.

Те обаче бяха бягали от тях с надеждата, че тук ще могат да се укрият от закона.

И бяха попаднали в самия ад.

Бягството оттук беше невъзможно. Не съществуващо никаква надежда за преждевременно освобождаване. И макар че непрекъснато им го обещаваха, всички пленници вече отдавна бяха разбрали, че единствено смъртта би могла да ги избави от целия този кошмар.

Ед Бенет беше един от малкото, които бяха се опитвали да избягат. С дълъг и упорит труд той бе престъргал малко по малко веригите си, а след това без тях бе успял да достигне почти до изхода на Ваулчърския каньон.

Там беше завършил злополучният му опит за бягство.

Бяха го заловили и върнали обратно.

— Ще остане да виси така до утре сутринта — разпореди се Доуз Мак Леод. — И оттук ще отиде направо на работа. Горко му, ако не работи както трябва. Тогава вече наистина ще му се случи нещо лошо.

Едва сега той се обрна към конника, появили се преди няколко минути в края на хвърляната от огъня светлина.

— Какво ново, Франк?

— Един интересен тип се появи насърко в града — отвърна небрежно Франк Бъртън, шерифът с исполински ръст. — Чувал ли си някога за Дан Торпе? Търсят го в няколко щата, само не и при нас, в Невада. Мисля, че е дошъл тук, защото иска да се укрие.

— Слушал съм за него. С истинското си име ли е тук?

— Не. Казва, че се нарича Сам Крамер.

— Як ли е?

— Така изглежда.

Доуз Мак Леод кимна със задоволство. Отдавна вече работеше в съдружие с шерифа на Силвър Сити. Всъщност Бъртън съвсем не беше истински шериф. Местните златотърсачи сами го бяха провъзгласили за такъв, без да провеждат избори така, както го изисква законът. Просто бяха избрали този, който им вдъхваше най-голям респект.

А на Франк Бъртън това му се удаваше. Като златотърсач не бе имал особено голям късмет из тези планини, въпреки че умееше да работи като вол, така че бе доволен, когато му възложиха длъжността на шерифа.

Това беше добра работа с доста странични доходи. Например когато изправаше джобовете на арестантите си или вземаше подкупи. Най-много обаче припечелваше при братята Мак Леод. Тъй като познаваше много добре всички обяви за издирване на престъпници, единствено той беше в състояние да им даде ценни сведения, когато в града отново се появеше някой разбойник, за чиято глава бе обявена висока награда.

Само чрез Бъртън братята Мак Леод можеха да разберат дали си заслужава да хванат още някой, който да им работи бесплатно в мината.

За тях шерифът беше изключително ценен информатор. Не получаваше особено големи възнаграждения за услугите си, които им правеше, но за сметка на това винаги печелеше двойно.

Домогваше се до съответния престъпник и разговаряше съвсем приветливо с него, като по време на тези разговори му даваше да разбере, че би могъл да си затвори очите, ако за това съответно му бъде заплатено. Впрочем би могъл също така и да го посъветва приятелски къде най-добре може да се укрие от преследвачите си.

Това беше много хитро измислена система и до днес всички бяха се хващали на въдицата. Всички тези мъже работеха като роби тук, във Ваулчърския каньон, единствено само срещу храна и легло. Те бяха истински роби, както през най-мрачните времена от историята на човечеството. Бели роби, макар че между тях имаше и няколко негри, мексиканци, мулати и полуиндианци. Единствено индианците не бяха годни за физическа работа. Предпочитаха по-скоро да умрат, отколкото да се подчинят.

Доуз Мак Леод погледна към тримата си братя.

— Ърл, ще препуснеш ли до Ангела?

Ърл се ухили в отговор.

— Нищо друго не бих сторил с по-голямо удоволствие, Доуз. Най-добре да потегля веднага.

— Тръгвай тогава!

Ърл Мак Леод беше, както останалите си трима братя, снажен и хубав мъж. Всички те имаха едни и същи червеникави лъскави коси и еднакво приветливи лица. Можеха открито да гледат другите в очите и да бъдат невероятно мили. За тях човек никога не би могъл да допусне, че са в състояние да сторят някому нещо лошо. Затова и успяваха да се разпореждат спокойно в тайната си мина така, както на тях им се харесваше.

— Е, тогава значи всичко е наред — отбеляза шерифът. — Ще дойда да си получа възнаграждението, когато всичко приключи.

И той хвана юздите на коня си и понечи да препусне обратно.

— Почакай още малко, Франк!

Бъртън се спря.

— Какво има, Доуз?

— Необходими са ми още няколко човека. От северната страна започнахме прокопаването на още една нова галерия. Нещата обаче напредват много бавно поради недостига на работници. Така че дръж си очите отворени!

— Можеш да разчиташ на мене, Доуз.

После за миг се поколеба дали да не им спомене за Ласитър, но се отказа. Цялата тази работа се още беше твърде несигурна. Трябваше първо да разбере що за човек бе този мъж в действителност.

Вероятно Ласитър не е истинското му име. Освен това Бъртън искаше да го поизстиска още мъничко. Беше намерил в джобовете му няколко банкови пълномощни, които можеха да се окажат доста ценни.

Този тип бе се задържал само четири дена в Силвър Сити, а вече бе успял да пръсне доста пари на вятъра, или така поне бе научил междувременно Бъртън. Следователно от него можеше по всяка вероятност да се изцеди и още нещичко.

Най-сетне шерифът потегли. Доуз, Хари и Джордж го изпроводиха с погледи.

— Докога ще му се доверяваме, Доуз? — запита Хари, най-младият от този дяволски квартет. — Та той е истински чакал. И става все по-безрамен висканията си.

Доуз кимна сериозно.

— Имаш право, Хари. Това, което напоследък си позволява, наистина граничи с изнудването. Но, няма как, ще трябва да го изтърпим. За нас той е доста ценен, поне засега...

Доуз не се доизказа, но Джордж и Хари много добре знаеха какво всъщност има предвид.

Когато шерифът станеше твърде досаден за тях, те незабелязано щяха да се погрижат да изчезне. Пък и Бъртън беше първокласен работник, и при това доста по-силен от повечето други пленници.

Едва тогава с къртовска работа в мината той щеше най-сетне да възвърне обратно парите, които те му бяха заплатили досега за предателствата му.

Напоследък доста често бяха обсъждали поведението му. Бъртън действително ставаше все по-арогантен.

— Как само важничеше — изсумтя Хари. — Този тип всеки път ми става все по-неприятен.

Джордж и Доуз се усмихнаха развеселени. Знаеха много добре защо техният по-малък брат бе така ядосан.

Лошото му настроение нямаше нищо общо с шерифа. В случая той само изливаше гнева си върху Бъртън, а всъщност тайно негодуваше, защото Доуз не бе възложил на него да отиде при Ангела.

Тъй като тези разходки винаги бяха по-специални...

3.

Повечето от къщите бяха се срутили и превърнали в убежища за доста години. Плъхове и мишки обитаваха това някогашно поселище, както и някои койоти и лисици, които пък дебнеха по-малките животинки. През деня под пропадналите покриви се укриваха също и немалко бухали и кукумявки.

Това беше един мъртъв град, град на духове, разположен в един от многото уединени каньони. Градът Сейнт Джордж, чието име отдавна вече бе потънало в забрава.

Допреди около година тук все още живееха десетина души.

Сега в него беше останал само един-единствен жител.

При това той беше жена, и то млада и хубава. Казваше се Сара Фароу и имаше разкошна дълга кестенява коса, която блестеше на слънцето като изльскана мед.

Сара обитаваше най-добре запазената сграда от всички останали — някогашния бар.

Това беше единствената двуетажна къща в селището, а фасадата й, боядисана някога в ярки тонове, сега вече бе доста избеляла от времето.

Сейнт Джордж бе един от многобройните мъртви градове. Те никнеша като гъби след дъжд, когато през страната се разнесеше мълвата за някое ново голямо златно или сребърно находище. Тогава от всички страни натам се стичаха различни хора, изпълнени с надежда или алчни за бързо забогатяване.

Сара Фароу си имаше определена причина, за да остане в града.

Почти никой не знаеше, че тя живее тук. По принцип никой вече не си и спомняше, че някога там е съществувал град. Той не беше отбелязан на нито една карта.

Освен това бе толкова всторани от пътищата, че човек, който не подозираше за съществуването му, би могъл да го открие само благодарение на никаква огромна случайност.

Тази сутрин Сара Фароу имаше посещение. Слънцето току-що бе изгряло и тя тъкмо се канеше да събере от кокошарника няколкото снесени през нощта яйца, когато отдалече дочу тропота на конски копита и забърза с осемте яйца в престилката си обратно към кухнята, където вече беше запалила огнището.

Точно сега обаче съвсем не ѝ беше до закуската. Сара грабна късата рязана пушка и като премина през салона, се изправи заплашително на входа на някогашния бар.

Едва тогава видя конника, задаващ се откъм тесния проход в края на каньона.

Въздъхна някак облекчено, когато го позна. Стройното ѝ тяло се изпъна и на лицето ѝ се появи усмивка.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се усмихва и да бъде приветлива. Твърде много неща зависеха от това. Беше готова да жертвува всичко, за да постигне скоро тайната си надежда.

Приближавайки се към нея, Ърл Мак Леод също ѝ се усмихна. Сара разбра що за чувства го бяха обхванали. Познаваше го от доста дълго време.

— Здравей, Ангел — поздрави я засмято той. — Не съм те виждал отдавна. Нима си забравила изисканите обноски при посещение? Е, как се посреща добър, стар приятел?

Сега вече усмивката му съвсем не беше така приветлива, а очите му изльчваха неотстъпчива твърдост.

Тя кимна послушно.

— Извинявай, Ърл. Толкова се изненадах, че идваш така рано. Това някак си ме обърка.

— Е, хайде, давай! — настоя той, втренчил жадно очи в нея.

Сара облегна рязаната пушка на стената близо до вратата и започна бавно да се разсъблича. Накрая остана съвсем гола, само с четирите сребърни верижки, закрепени на глезените на ръцете и краката ѝ. Така тя стоеше там, напълно изложена на похотливия поглед на червенокосия хищник Ърл Мак Леод.

— Ела по-близо! — заповяда той и Сара пристъпи напред, излизайки по този начин от леката сянка, която хвърляше върху ѝ полусрутеният покрив на пристройката.

Сега вече се изправи съвсем гола под ярката слънчева светлина и очите на Мак Леод още повече заискриха.

Знаеше, че той няма да бърза. Ърл винаги обичаше да се наслаждава твърде дълго на цялата тази церемония. Изглежда, това му доставяше огромно удоволствие.

— Станала си още по-хубава. И верижките са си точно там, където трябва да бъдат. Виждам, че си все същото мило и послушно момиче, Ангел.

Тя му се усмихна в отговор. Винаги, когато изпълняваше тази процедура, Сара неволно си мислеше, че той явно се смята за много добър любовник.

Тези смешни сребърни верижки, които постоянно трябваше да ноши на глезените си! Отдавна вече бе свикнала с тях. Още повече че те наистина бяха хубави накити, с които би могла дори и да кокетничи. Правеха я още по-възбуджаща, особено когато беше гола, както сега. Тя лично смятала, че подчертават още повече голотата ѝ. Сама не можеше да си обясни защо, но моменти като този пробуждаха в нея усещането за никакво дълбоко, непознато ѝ досега чувствено удоволствие.

Как само се пълзгаше погледът му по тялото ѝ. Неволно нещо се надигаше в гърдите ѝ. Струваше ѝ се, че сякаш кожата ѝ се изпъва. Тъмните зърна на гърдите ѝ щръкнаха предизвикателно напред.

Ърл Мак Леод с тайно задоволство отбелаяза този факт.

Тя веднага усети това.

Кога най-сетне щеше да слезе от коня си?

Сара вече гореше от нетърпение да се озове в прегръдките му.

В такива моменти беше в състояние да забрави всичко останало. За нея те бяха като един вид награда.

Той изчака мълчаливо още няколко минути. Винаги удължаваше тази своеобразна предигра много повече от братята си, за да може после да се наслади докрай на всичко останало. Най-сетне!

Ърл се размърда върху седлото. После с един скок се озова при нея и я взе с усмивка в обятията си.

Внесе я на ръце вътре в къщата, на горния етаж, който беше напълно обитаем. Понякога братята идваха тук, за да ремонтират постройката с някои от пленниците си. А сред тях имаше доста сръчни майстори.

От Ваулчърската мина Сара получаваше всичко, което ѝ бе необходимо, за да живее нормално. Братята Мак Леод ѝ го доставяха,

като всеки път се редуваха. Най-приятно ѝ беше, когато идваше Ърл Мак Леод.

Той внимателно я положи върху голямото меко легло. Беше много нежен любовник. Но братята му също не бяха по-лоши.

Тя притвори очи, когато той проникна в нея. Отдаде се изцяло на удоволствието. През тези часове Сара можеше да забрави всичко останало. А по-късно, когато отново останеше сама, се питаше понякога дали това изобщо имаше все още някакъв смисъл. Така не можеше да продължава вечно. Но, от друга страна, не знаеше дали въобще би могло да се промени нещо.

Времето течеше. Те бяха докрай погълнати от поривите на телата си. Ърл беше необикновено издръжлив мъж. Харесваше ѝ най-вече това негово качество. При Хари, най-малкия брат, беше точно обратното. Когато беше с него, тя просто се насилиаше, за да го изтърпи, и тайничко се радваше при заминаването му.

С Ърл нещата стояха съвсем различно.

Понякога дори се питаше дали изобщо все още изпитва омраза към него.

Преди около година Сара беше пристигнала тук заедно с четирима мъже и бе се заселила с тях в опустелия град, защото решиха, че в него ще бъдат недосегаеми за правосъдието.

Те бяха все хора извън закона и тя много добре знаеше това още от самото начало. Брат ѝ Петер ѝ бе признал всичко. Заедно с още дузина бандити бяха ограбили в Аризона няколко банки и два-три дилижанса, превозещи парични пратки.

Единствено брат ѝ Петер и приятелите му Крис, Олаф и Фред Ханзен бяха се изпълзнали навремето от преследването. Голяма част от другите паднаха убити в престрелки със служителите на закона, трима бяха обесени, а останалите петима излежаваха в момента присъдите си в затвора.

Сега и четиримата мъже, с които Сара бе пристигнала навремето тук, работеха наред с останалите пленници във Ваулчърския рудник. Сара не знаеше какви бяха условията там, но братята Мак Леод всеки път я уверяваха, че всички те се чувствуваат много добре и че ако им се налага да работят, то е само за да могат да заплатят за пълната закрила, която им се предлага в тези планини.

Фред Ханзен беше неин годеник, а Петер — брат. Ето защо Сара се чувствуваше отговорна за по-нататъшната им съдба.

Братята Мак Леод ѝ бяха казали, че би могла да направи много за брат си и приятелите му и че ако бъде разумна и наистина им помага, много скоро отново ще ги пуснат на свобода. И тогава те няма да има от какво повече да се страхуват из тези земи, защото господари тук са единствено те — братята Мак Леод.

Дали тя все още наистина искаше да бъдат пуснати Ханзен и брат ѝ? Дали изобщо би могла след това да живее отново щастливо с тях?

Може би, ако навремето ги бяха хванали и осъдили на дълги години затвор и ако сега се намираха зад решетките, тя отдавна вече щеше да ги е забравила. Може би дори щяха да ги обесят.

Сара не знаеше за всичките им престъпления.

Тя беше силно раздвоена.

Как щеше да продължи всичко това?

Беше ли наистина длъжна да се жертвува така за брат си?

А Фред Ханзен? Дали изобщо някога го е обичала истински?
Дали не се заблуждавала?

Ърл Мак Леод беше съвсем друг тип мъж. В такъв като него тя много лесно би могла да се влюби.

Но за Ърл и за братята му Сара не беше нищо друго, освен момиче за развлечение. Дори и той, при все че се държеше така мило, едва ли изпитваше никакви по-дълбоки чувства, защото тогава нямаше да позволява на братята си също да се изреждат при нея.

Така разсъждаваше тя, когато останеше сама.

Сега обаче изцяло бе се отдала на порива си към този силен, привлекателен мъж. По-добре беше да не мисли за нищо друго, иначе той можеше да забележи нещо.

Навън слънцето отдавна вече бе се издигнало високо над хоризонта.

— Отново имаме работа за теб, Ангел — каза Ърл, когато най-сетне ѝ се насити. — Трябва да отидеш днес до Силвър Сити.

— Все още ли имате нужда от нови работници?

— Започнахме прокопаването на още една галерия.

— Това означава ли, че пак няма да освободите моите хора?

— Трябва да поизчакаш още няколко седмици, Ангел.

— Измина почти цяла година, Ърл.

— Е, и? Ако ги бяха пипнали, щяха да им лепнат най-малко двадесет години. А Крис вероятно щеше да увисне на бесилото. Срещу него бяха предявени най-тежките обвинения. Но вече сме говорили доста пъти за това.

— Извинявай, Ърл, аз само си мислех...

— Няма нищо, Ангел — усмихна се слизходително той. — Мога да те разбера. Ти преди всичко се бориш за брат си. И за момчето, за което навремето си искала да се омъжиш. Все още ли го обичаш?

— Не съм много сигурна.

— Е, поне си откровена. Фред Ханзен нямаше да бъде подходящ мъж за тебе. Не се знае колко време щяхте да бъдете заедно. Рано или късно непременно щяха да го хванат и да го затворят или да го изпратят на бесилката. Той не би бил добра партия за теб, Ангел, можеш да ми вярваш.

Тя седеше с подгънати крака върху леглото. Видът ѝ беше много съблазнителен и очите на Ърл отново похотливо заблестяха.

— Ти си най-подходящият мъж за мен, Ърл — промълви внезапно Сара.

Беше сигурна, че е избрала най-сгодния момент за това признание.

Изглежда, наистина имаше право.

— Идеята не е лоша — отвърна замислено той. — Аз съм мислил вече по този въпрос.

— Но братята ти ще бъдат против.

И тя сведе поглед към сребърните верижки.

Всяка една от тях принадлежеше на един от четиримата. Тази на дясната ѝ ръка беше на Ърл.

— Ще помисля за това — увери я той. — Наистина, Ангел, обещавам ти.

— Тогава ще освободите ли брат ми и приятелите му?

— Може би. Но всичко това трябва добре да се обмисли. Сега на първо време ще отидеш с двуколката до Силвър Сити. Ще се свържеш както винаги с шерифа. Той ще ти посочи незабелязано човека, за когото става въпрос, и ти ще изиграеш обичайното си представление.

— Кой е на ред този път? — запита делово тя.

— Истинското му име е Дан Торпе. А иначе тук се подвизава като Сам Крамер. Шерифът го е разпознал по най-новите обяви за издирване на престъпници. Бъртън е дяволски добър физиономист, това поне може да му се признае. И освен това има отлична памет.

— Добре ли изглежда? Имам предвид този Торпе.

— Нямам представа. Но не е необходимо непременно да стигаш докрай с него. За една жена винаги има достатъчно възможности да излъже даден мъж с обещания за по-късно. На мен и без това не ми е много приятно това, че ти винаги преспиваш с тях.

— Защо смяташ, че го правя?

— Такова чувство имам понякога.

— Тогава значи се заблуждаваш — каза тя. — Не, Ърл, не съм спала досега с нито един от престъпниците, които съм ви довела. Можеш да ми вярваш.

Той се усмихна със задоволство.

— На теб действително не ти се налага да го правиш с тях — измърка с удоволствие Ърл, още веднъж я притегли към себе си и буйно я облада. Когато поривът му се поуталожи, той й прошепна тихо: — Наистина ми е минавало на няколко пъти през ума да те взема за моя партньорка. Единствено и само за себе си. Дори и братята ми не биха имали нещо против. Но тогава ще трябва предварително да се изяснят някои неща между нас. Ти ще трябва да скъсаш с цялото си минало. Дори и с брат си и приятелите му. Би ли могла да го направиш, Ангел? Знаеш ли всъщност защо те наричаме Ангел? Защото имаш дяволски добро сърце. През цялото това време ти се жертвуваши заради брат си и неговите приятели. Сигурно никак не ти е било лесно.

— Да, така е наистина — въздъхна тя. — В началото дори ви мразех. Минавало ми е през ума даже и да ви издам.

Ърл се изсмя подигравателно.

— И на кого щеше да ни предадеш, Ангел?

— Не знам. Може би просто щях да избягам.

— Нямаше да стигнеш далече. Навсякъде имаме свои хора. Можеш да ми вярваш, ние сме много по- силни, отколкото някои си мислят.

— Това междувременно и аз го разбрах, Ърл...

Сара отново го прегърна. Отговорът му бе събудил в нея нови надежди. Може би той наистина щеше да я вземе за своя жена. Тогава

тя все пак щеше да може да се застъпи за брат си и братята Ханзен. При това положение нямаше да могат да ѝ откажат така лесно.

— Огладнях.

— Ще приготвя нещо за ядене.

И когато малко по-късно, застанала до печката, запържваше в тигана яйца със сланина, тя си тананикаше от щастие.

ърл Мак Леод следеше с наслада всяко нейно движение и действително си мислеше колко добре би било да притежава за в бъдеще това момиче единствено само за себе си. Пък братята му нека си потърсят други любовници.

Но всичко това щеше да се уреди от само себе си.

Беше съвсем сигурен, че много скоро ще може отново стопроцентово да разчита на нея.

С течение на времето тя бе се превърнала във фактор, който съвсем не беше за пренебрегване. Не биваше да се изключва възможността Сара да разкрие един ден всичко, когато разбере, че те изобщо не възнамеряват да пуснат някога на свобода пленниците си.

Всички, които работеха във Ваулчърския каньон, бяха обречени на смърт. Бяха, така да се каже, живи погребани.

След ден-два те щяха да се увеличат с още един. Шерифът беше казал, че става въпрос за много едър и силен мъж, а на такива братята Мак Леод най-много се радваха.

И никога преди това Ърл Мак Леод не бе бил толкова сигурен, както тази сутрин, че Ангела отново щеше да свърши добре работата си...

4.

Ласитър все още се чувствуваше така, сякаш през него бе минал валяк. И това съвсем не се дължеше на юмруците на първите му четирима противници от хотелския бар.

Най-тежки наранявания му беше причинил шерифът. Този подъл лицемерен мръсник! Но щеше да дойде време и той да си получи заслуженото. Нещата около него трябваше добре да се проучат, защото Ласитър беше убеден, че в случая има още доста прикрити истории.

Дали този тип всъщност не беше свързан по някакъв начин с мистериозните случаи, за чието разследване Бригада Седем го бе изпратила тук?

От известно време в този район непрекъснато изчезваха различни обявени за издирване престъпници. В някои от случаите щатските шерифи, детективите от агенция Pincerton или ловците на глави ги бяха следвали плътно по петите. Но тук, в Силвър Сити, внезапно следите им се губеха, сякаш преследваните бандити се разтваряха във въздуха.

Това беше накарало доста хора да се позамислят. Такива опасни престъпници винаги знаеха как да се покрият за известно време, но когато останеха без пари, те отново се връщаха към старите си привички. Понякога под друго име и с променена външност, но биваха разпознавани най-вече по стила на извършваните от тях престъпления.

Всеки от тях си имаше свой собствен почерк.

Но за тези бандити, чиито следи бяха се изгубили тук, в Силвър Сити, никой повече не бе чул нищо.

Ласитър беше изпратен, за да разничи цялата тази история.

Той с мъка се надигна и седна върху нара. Изпитваше огромно желание да разтърка разраненото си лице или поне да подпре с ръце главата си, която се пръскаше от болка, но китките му все още бяха здраво заключени зад гърба му.

Освен това го мъчеше страхотна жажда, а и беше гладен като вълк.

Това, което шерифът бе си позволил в случая с него, противоречеше на всички закони. Той наистина имаше право да го арестува заради побоя, тъй като според свидетелските показания излизаше, че Ласитър е виновен за случилото се.

Въпреки това Бъртън би трябвало да се отнесе по друг начин с него. Единствено съдията беше този, който трябваше да се произнесе по въпроса за вината, а дотогава арестантът имаше право дори и да си поръча ядене от ресторант, ако естествено можеше да го заплати.

Противно на това обаче шерифът го беше смазал от бой и на всичкото отгоре му бе откраднал парите. Сигурно е намерил в портфейла му и различните банкови пълномощни.

При тази мисъл Ласитър се усмихна, но веднага след това отново стана сериозен, когато усети каква болка му причинява раздвижването на всеки един от лицевите мускули. Сигурно изглеждаше доста зле.

Но раните по лицето му щяха отново да заздравеят. Най-важното беше, че е все още жив.

В кантората се хлопна някаква врата. После до слуха му достигнаха гласове. Чуваше ясно почти всяка дума.

— Какво прави той? — запита Бъртън някого, вероятно помощника си, който досега обаче все още не беше се мяркал пред погледа на арестанта.

— Наглеждам го най-редовно. Спа много дълбоко. Изглежда, доста си е изпатил от побоя.

— Ще надникна за малко.

След тези думи междинната врата се отвори и шерифът пристъпи към килията, в която се намираше Ласитър.

— Е, как е, наспа ли се? — изгледа го той с коварна усмивка.

— Настоявам да се отнасяте с мен както подобава — започна Ласитър. — Аз...

— Затваряй си устата — прекъсна го грубо Бъртън. — Иначе пак ще си изпросиш боя.

Ласитър се усмихна въпреки болките по разраненото си лице.

— Свали ми белезниците, мръсник такъв — изръмжа той. — Или може би се страхуваш да се биеш с някого, който може да се отбранява?

— Ще ти изпотроша всичките кокали! — закани му се Бъртън.

— Настоявам да ми бъдат свалени белезниците. Зная правата си като арестант, шерифе.

Широкото кокалесто лице на Бъртън се изкриви в иронична усмивка.

— Белезниците ще останат на ръцете ти дотогава, докато аз реша. А сега бих искал да науча личните ти данни, фамилия?

— Ласитър.

— Име и презиме?

— Джон Уйлям Чарлз.

— Вчера вечерта си предизвикал сбиване в хотел „Силвър Стар“.

— Беше личен въпрос.

— Нанесени са щети за две хиляди долара.

— Ако се наложи, ще ги възстановя.

— Че имаш ли изобщо толкова пари?

— Щях да имам и много повече, ако ти, мръсник такъв, не ми беше отмъкнал вчера шестстотин долара — отвърна Ласитър.

Шерифът остана невъзмутим.

— Това би трябвало първо да го докажеш.

— За съжаление не мога.

— Е, виждаш ли? И как точно смяташ да изплатиш тези две хиляди?

— Имам банкови пълномощни.

— Вече ги видях.

— Така си и помислих.

Бъртън започна да става по-миролюбив. Ласитър предполагаше какви мисли се въртят в главата му.

Той пристъпи по-близо до решетката и заговори с приглушен глас.

— Виж какво, Ласитър! Аз съм съгласен да ти се извиня. Готов съм също така и да забравя обидите ти. Предлагам ти сделка.

— Слушам те.

— Вероятно Ласитър не е истинското ти име, така ли е?

— Хм.

— О'кей, това ми е познато. В такива случаи винаги проявявам разбиране. Аз също няма да назова името, посочено в обявата за издирване, която е у мен.

— Искаш да ме накараш да се откупя?

— Нещо такова. Бих могъл дори и да те заведа някъде, където ще бъдеш в безопасност.

Ласитър наостри уши. Беше попаднал по следите на това, което търсеше. Оттук нататък едва ли щеше да му бъде нужно много време, за да разплете случая.

Трябваше само да приеме предложението на шерифа.

— Хм — произнесе Ласитър с колебание. — Не звучи лошо. И колко струва една такава услуга?

Бъртън се ухили лукаво.

— Това ще трябва да го обсъдим малко по-подробно. Ти колко би могъл да събереш?

— Преди да продължим този разговор, влез вътре и ми свали проклетите белезници — настоя Ласитър.

В този момент в кантората на шерифа, която се намираше пред килиите на арестантите, настъпи оживление. Няколко души говореха възбудено един през друг.

— Тишина — извиси се над гълчката един енергичен глас. — Сега бих искал първо да говоря с него.

После вратата рязко се разтвори и пред килията на Ласитър се изправи един малко недодялан белокос джентълмен.

От погледа на арестувания не убягна фактът, че при появата му Бъртън буквально се сви в себе си.

Изглежда, белокосият джентълмен му вдъхваше известен респект.

Неговото идване обаче чувствително обърка плановете на Ласитър...

— Аз съм съдията Адам Пъкок — избоботи с мощния си глас белокосият. — Казвам ви го просто за да знаете с кого си имате работа, мистър... Впрочем как ви беше името? — и още преди да успее да чуе отговора, отново басово продължи: — А, да, Ласитър. Сетих се вече. Шерифе, по дяволите, защо този човек е с белезници? Не знаете ли наредбите?

— Беше като разярен бик, когато го доведох тук — заоправдава се неубедително Бъртън. — Нямаше как да го укротя по друг начин. Ако не му бях сложил белезници, сега може би всичко в килията щеше да бъде изпотрошено.

Съдията поклати с укор глава.

— Нима щеше да бъде способен на това в състоянието, в което се намира?

— Този човек е способен на всичко — продължи да се оправдава шерифът. — Видяхте ли само какво е направил в бара на хотела?

В кантората отново стана шумно.

— И аз искам да присъствувам — извика един глас, който Ласитър познаваше от по-рано. — Имам право на това.

Братата се отвори с трясък. Влезе Хенри Лърч, собственикът на хотела, в чиито бар беше станало сбиването.

С енергични крачки той приближи до другите.

— Ако се съгласи да ми изплати обезщетение за нанесените ми щети, веднага ще оттегля иска си, господин съдия. В този случай ще можете да си спестите продължителния разпит.

По лицето на Адам Пъкок се изписа равнодушие. Подобни сбивания ставаха ежедневно в този див град.

Ако винаги беше приемал на сериозно тези разправии, сега щеше да бъде буквално затрупан от процеси.

Точно затова той беше безкрайно учуден от факта, че шерифът бе вдигнал толкова много шум около тази случка.

— А какво мислят за това другите пострадали? — запита съдията.

— Те също няма да подадат жалба — отвърна Лърч.

Пъкок отново погледна Ласитър.

— А вашето мнение, мистър? Съгласен ли сте да заплатите обезщетение за щетите, нанесени в бара на хотела?

Ласитър кимна с готовност. Задачата му беше прекалено важна, за да си позволи да се бави с уреждането на такива дреболии.

— Какъв е размерът на щетите, мистър Лърч?

— Хиляда и четиристотин долара — отвърна съдържателят на бара.

Това беше една доста попресилена сума. Ласитър обаче отново кимна в знак на съгласие.

— Ще го уредя — равнодушно изрече той.

— Разполагате ли с тези пари в наличност? — опита съдията.

— Ще трябва първо да прескоча до банката.

Пъкок се замисли за известно време.

— Добре — отсече после той. — Тогава наредждам шерифът да те придружи до банката, за да не офейкаш, без да си заплатил дълговете си.

— Аз винаги уреждам сметките си — отвърна му Ласитър, като при това погледна недвусмислено шерифа.

— Отключете килията и му свалете белезниците, шерифе — разпореди се съдията. — И нека, колкото се може по-бързо, да забравим цялата тази история.

Бъртън измъкна с нежелание връзката с ключовете от джоба си и отключи вратата на килията.

После освободи арестанта от неудобните белезници.

Ласитър приседна за няколко минути на ръба на нара и си пое дълбоко дъх. После опипа предпазливо с върховете на пръстите разраненото си лице.

Болеше го навсякъде, но положението като цяло съвсем не изглеждаше толкова лошо, колкото си го беше представял. Отоците вече бяха спаднали. След няколко дена по лицето му щяха да личат само две-три зараснали драскотини.

Много по-обезпокоителни бяха болките, които усещаше по цялото си тяло. Едрият шериф го беше бил жестоко и систематично.

Сега Ласитър спокойно можеше да подаде жалба срещу него, но с това едва ли щеше да постигне нещо.

Бъртън щеше да отрече всичко. А свидетели на това, което бе се случило през последната нощ в килията, нямаше.

— Е, с това моята задача приключи — отбеляза съдията. — Шерифе, веднага щом мистър Ласитър изплати дълговете си към Лърч, му върнете обратно револвера и естествено всички други вещи, които сте иззели от него при задържането му.

— Разбира се — отвърна Бъртън и се ухили на Ласитър.

— Ще дойдете ли с мен, Лърч? — обърна се Пъкок към съдържателя на бара. — Мисля, че трябва да полеем благополучния край на цялата тази история с някое по-специално питие.

Адам Пъкок беше човек, който обичаше да си угажда, и това силичеше по набраздения му от червени жилки нос. А както и повечето от колегите си, и той вероятно не разполагаше с никакви особено високи доходи.

Хенри Лърч беше бизнесмен до мозъка на костите си и естествено знаеше какво е редно да направи в този случай.

— Разбира се. Вие ще бъдете мой гост, господин съдия. Елате с мен.

И двамата мъже напуснаха доволни задушното помещение, пропито с твърде неприятни миризми.

Шерифът Бъртън побутна с крак Ласитър.

— Изглежда, добре си се напечелил. Искаш ли да си продължим разговора отпреди малко?

— По-късно. Първо ще отидем до банката. После ще си уредя сметките с Лърч и накрая ще се върнем обратно тук. Тогава най-напред ще ми дадеш револвера и едва след това ще можем да продължим разговора си.

На шерифа не му остана нищо друго, освен да се съгласи.

Само след половин час Ласитър вече беше изплатил обезщетението. По негова собствена преценка бе дал най-малко с четиристотин долара повече, защото, когато влезе в бара при кръчмаря и съдията, които си пийваха най-спокойно, там отново всичко беше в пълен ред.

Лърч ги почерпи с уиски и с порой от думи ги увери колко много съжалява за случилото се. Впрочем Ласитър и занапред можел да се чувствува добре дошъл в хотела му. Стаята му също все още била свободна.

— Това е добре — отбеляза големия мъж. — Наредете да ми пригответят банята, а също така и нещо хубаво за ядене. Ще закуся във ваната. Нека освен това да дойде и лекар, за да се погрижи за раните ми.

И той размаха една пачка банкноти, останали му от парите, изтеглени от банката.

Хенри Лърч всячески се стремеше да му угоди. Ласитър обаче усети, че всичко това се дължи само и единствено на гузната му съвест. Защото собственикът на хотела със сигурност знаеше, че въпросът с вината за побоя стои съвсем другояче.

Разбираще също, че несправедливо набеденият чужденец все още представлява заплаха за него. Като опитен играч, какъвто беше навремето, той много бързо бе усетил как стоят нещата.

Лърч беше един от онези хора, които като ветропоказателите бързо се променяха според това, откъде духа вятърът.

Бъртън и Ласитър се запътиха обратно към офиса на шерифа. Бъртън вървеше като човек, уверен в силата си. Надуто и предизвикателно той крачеше до Ласитър с ръка върху дръжката на револвера си.

Целият град трябваше да види какъв герой и пазител на закона е техният шериф.

Подъл, лицемерен мошеник!

Когато влязоха в офиса, Ласитър протегна напред ръката си в очакване.

Бъртън се наежи заплашително. Дясната му ръка още стискаше здраво дръжката на пистолета му.

— Какво има?

— Искам си револвера — отвърна Ласитър, който все още изглеждаше твърде отпаднал. — Хайде, стига си се мотал. Искам си обратно и шестстотинте долара, които ми отмъкна.

Съвсем спокойно шерифът изтегли с усмивка тежкия си револвер от кобура. Беше същият онзи пистолет, с който бе повалил коварно Ласитър в бара.

— Сега най-напред ще ми дадеш парите, които ти останаха — изрече кротко той. — А после ще си поговорим за бъдещето ти.

— Интересно — отвърна Ласитър. — О'кей, и как си го представяш?

— Можеш да се откупиш.

— Защо?

— Защото те търсят заради престъпленията, които си извършил.

Ти не се казваш Ласитър. Името ти е съвсем друго.

— Откъде знаеш?

— Тук идват доста хора, които имат неприятности със закона. Аз ще прегледам после всички обяви за издирване и се обзалагам, че ще те намеря сред тях.

— Възможно е. И какво предлагаш?

— За тебе има само две възможности — отговори Бъртън. — Или да се откупиш, или отново да те затворя.

— Мен току-що ме освободиха.

— Това може много бързо да се промени — ухили му се шерифът. — Ще кажа на съдията, че си ме нападнал. В този случай обаче ще ми се наложи отново да те тупна по главата. Да-а, Ласитър, жалко само за хубавото ядене и за ваната в хотела. Изглежда...

И с тези думи той уж на шега повдигна револвера си и понечи да го удари с него по главата.

Ласитър обаче светкавично отскочи настрани.

Беше разbral, че положението отново става напечено. Шерифът наистина възнамеряваше да го ограби до шушка, след което щеше да се погрижи за безследното му изчезване, както вероятно е постъпвал и преди с много други търсени от закона престъпници.

Сега вече Ласитър беше твърдо убеден, че е разгадал номерата на този престъпен представител на властта.

Затова и трябваше да действува.

И той сграбчи с двете си ръце китките на шерифа, който с болезнен стон изпусна на земята тежкото оръжие.

— Хей — изръмжа Бъртън. — Да не си полуудял? Жалък дребосък такъв! Мога да те размажа като муха!

Шерифът наистина беше мъж като канара. Напращелите му мускули се очертаваха под тясната риза.

Също както и през изминалата нощ, Бъртън се опита да обработи Ласитър с юмруците си, само че този път противникът му съвсем не беше така замаян, както тогава, и преди всичко сега вече и ръцете му бяха свободни.

Огромният юмрук на Бъртън се пълзна по слепоочието му и за момент го накара да си помисли, че отново ще се строполи победен на земята.

Сега обаче той просто се свлече на колене и се хвърли с двете си рамена напред към краката на шерифа.

Тази неочеквана атака дойде твърде изненадващо за Бъртън и го накара да изгуби равновесие.

В този момент Ласитър отново бе се изправил на краката си и премина към действие, като с все сила пусна в ход юмруците си.

Колко бързо само се променяше ситуацията!

И така, шерифът Франк Бъртън изяде най-тежкия пердах от всички, които бе получавал досега в живота си.

При това Ласитър нито веднъж не го удари по лицето. Съсира го от бой, но само с удари по тялото.

Когато най-сетне го остави на мира, шерифът остана да лежи като пребито псе на земята, едва смогвайки да си поеме дъх.

Ласитър бръкна в портфейла му, извади дебела пачка банкноти и си отборои от нея шестстотин долара.

— Ако наистина искаш да си поговорим сериозно, ела тази вечер в хотела — каза той най-накрая. — Все още би ме заинтригувало някое добро предложение.

— Ти ще ми паднеш на мене — пъшкайки, през зъби процеди Бъртън. — На пух и прах ще те направя. Ще те смачкам като въшка.

Беше вече твърдо решил да го предаде в най-скоро време на братята Мак Леод. Ще има да се чуди той откъде му е дошло!

Отвън, в пристройката, един мъж заинтригувано наблюдаваше целия този побой. Той дори беше чул и част от разговора преди размяната на първите удари.

Човекът, станал неволен свидетел на всичко това, се казваше Дан Торпе и беше опасен престъпник, издирван вече в няколко щата.

Всъщност Торпе, който пребиваваше тук под името Сам Крамер, бе се запътил при шерифа. Вчера следобед в приятелски разговор Бъртън бе дал да се разбере, че му е известно кой е Сам Крамер в действителност и че единствено от него зависи дали ще поеме скоро към бесилката, или ще се наслаждава дълго още на свободата си.

Това естествено съвсем нямаше да бъде безплатно, му бе казал Бъртън и Торпе го бе помолил да му даде известно време за размисъл.

Тази сутрин, преди да вземе окончателното си решение, той всъщност искаше да разбере от шерифа още някои подробности, но очевидно бе улучил възможно най-неподходящия за това момент.

Торпе се усмихна сам на себе си и бавно продължи разходката си през миньорския град.

В ума му вече се въртяха някои пъклени планове, но сега съвсем не искаше да избързва. Пристигваше към действие винаги тогава, когато се почувствуваше напълно уверен в успеха на делото си.

5.

Ласитър се почувствува като новороден, след като си хапна здраво и се изкъпа. Извиканият по негова поръчка лекар проми раните му и го посъветва най-загрижено през следващите два-три дни да остане в леглото.

Той си отпочина няколко часа, след това обаче отново излезе на обиколка из града. Навсякъде, откъдето минеше, се оглеждаше за шерифа, но никъде не го видя. Навярно се бе усамотил с бутилка уиски да се утешава за горчивото си поражение и да крои планове за отмъщение.

Или може би се осъзнал и щеше скоро отново да потърси начин да влезе в контакт с него?

Ласитър реши да изчака. Сега вече поне знаеше откъде тръгва всичко. Нужно беше само да издебне този хитър негодник и да сложи край на произвола му. Знаеше, че е дошъл неговият ред.

Съвсем не можеше да предположи колко много се заблуждаваше.

Той се поогледа също и за пламенната Ивона и ревнивия ѝ годеник, но те също никъде не севиждаха.

Точно тогава обаче Ласитър съзря едно друго прелестно създание, което моментално го накара да забрави хубавата Ивона.

Никога досега не беше срещал в Силвър Сити това очарователно момиче, което сега премина покрай него в малката си двуколка.

Носеше съвсем обикновена, закопчана доторе рокля и беше наметната с черна плетена пелерина. Изпод дръзката ѝ шапчица върху нежните ѝ рамене се спускаха дълги кестеняви коси. А те бяха наистина нещо великолепно.

Ласитър се загледа по- внимателно в тях. Действително ли бяха кестеняви? Не, сега му се сториха по-скоро червеникави, с цвят на излъскана мед.

И какво прелестно лице само! А стройната ѝ фигура, приятно очертаваща се под тънката материя на роклята ѝ!

Беше съвсем обикновена рокля, както Ласитър успя да установи със зоркото си око на специалист, но изключително умело скроена.

Тя профуча покрай него и му се стори, че успя да го прецени само с един-единствен бърз поглед. При това върху устните ѝ играеше невероятно прелестна усмивка.

Той беше като омагьосан. Спра се и се загледа след двуколката. На около стотина крачки по-нататък впрягът също спря пред магазина и жената влезе вътре вероятно за да направи там своите покупки.

Няколко минути по-късно Ласитър я видя да изчезва в една малка странична уличка. При всяка нейна стъпка хълбоците ѝ описваха прелестна извивка, което го караше да се досеща каква красота беше скрита под тънката материя на зелената ѝ рокля.

Това момиче знаеше как да привлече вниманието върху себе си. Беше точно по неговия вкус.

Той влезе в първия изпречил се насреща му бар и си поръча едно уиски. Беше ранен следобед и затова там нямаше много посетители. Един от мъжете на бара го заговори:

— Бъртън много бързо те пусна на свобода. Това не е в неговия стил.

— Дължа го на съдията — отвърна Ласитър.

— Говори се, че си платил на Лърч доста солидно обезщетение — продължи да разпитва непознатият. Той беше дебел мъж с широки рамене и огромни мустаци. Не изглеждаше опасен, а само любопитен или така поне във всеки случай го прецени Ласитър.

— Ако не бях платил, нямаше да ме пуснат — отвърна той.

— Но ти все пак беше невинен — отбеляза мъжът.

— Е, поне бях замесен — засмя се Ласитър, после си плати и излезе.

Очакваше да чуе нещо за шерифа, но Бъртън очевидно още на никого не бе казал какъв стабилен пердах е отнесъл.

Сега той или кроеше планове за отмъщение, или размишляваше върху това, как най-лесно би могъл да го изнуди.

При тази мисъл Ласитър се усмихна. Разполагаше с достатъчно време. Щеше търпеливо да го изчака да направи фаталната си грешка.

* * *

Сара Фароу влезе в офиса на шерифа през една малка задна вратичка. Познаваше много добре тайната пътешка зад къщите, която водеше към нея. Беше минавала много пъти оттам.

Обзе я неприятно чувство както винаги, когато трябваше да посети Бъртън. Ненавиждаше се заради тази своя „работка“, но беше твърде слаба и нерешителна, за да може да сложи край на всичко това. А и Щрл Мак Леод достатъчно ясно ѝ бе дал да разбере, че няма никакъв шанс да се отскубне от тяхната организация. Но дори и да успееше, тогава за брат ѝ и за другите щеше да стане още по-лошо.

Шерифът вече я очакваше. Беше я видял от прозореца на офиса си да пристига в града.

Той седеше някак отпуснато и неестествено в големия стол зад бюрото си. Беше се вкопчил здраво с двете си ръце за облегалките му, сякаш се бореше с някаква силна вътрешна болка.

— Пристигна ли най-сетне? — измърмори недружелюбно при влизането ѝ.

— Къде да намеря человека, за когото става въпрос? — запита делово тя. Нямаше никакво намерение да се бави тук повече, отколкото бе необходимо. Веднага щом научеше това, което ѝ беше нужно, щеше да потегли, за да приключи по-бързо с този въпрос.

Странно бе, че Бъртън все още не ставаше, за да я посрещне. Друг път обикновено винаги ѝ предлагаше по нещо за пиене и се усукваше около нея като някакъв заждаднял за любов пес.

Очевидно я смяташе за момиче, което ляга с всеки срецнат. Ясно защо, как иначе щеше да подмамва мъжете в своя запустял град. Естествено че трябва като за начало да им предложи нещо съблазнително, нещо, с което наистина да ги накара да се възпламенят.

Беше ѝ страхотно навит и тя много добре усещаше това. Вече на няколко пъти ѝ беше подхвърлял недвусмислени намеци, но Сара винаги го бе изрязвала.

Не можеше да понася този брутален тип. Не ѝ харесваше излъчването му.

Но какво му ставаше днес? Защо се държеше толкова странно и по-различно от друг път?

— Наел е стая в Силвър Стар — отговори ѝ намусено шерифът.
— Едър мъж е, няма как да не го забележиш. Лицето му в момента е малко поохлузено. Беше се забъркал вчера в един побой.

— Мисля, че вече знам за кого става въпрос — рече тя. — Минах преди малко покрай един такъв. На ръст е горе-долу колкото теб, но изглеждаше много добре, въпреки няколкото лепенки по лицето му. Освен това беше облечен със съвсем нови дрехи. Може би старите са се изпокъсали по време на боя, така ли е?

— Да, изглеждаше доста очукан, когато го арестувах вчера.

— Ти си го арестувал?

— Наложи се да го направя. Пияните скандалджии трябва винаги на първо време да се тикнат зад решетките. Това е обичайната практика в такива случаи. Тази сутрин съдията отново го пусна на свобода.

— Опасен ли е?

— Трябва да бъдеш нащрек с него. Той е изпечен мошеник. Ще те изяде с парцалите, ако само забележи нещо.

И Бъртън извади от чекмеджето на бюрото си една обява за издирване, побутна я към нея, при което едва се въздържа да не изпъшка от болка, и чак в последния момент успя да потисне стенанието си.

— Ето, виж това! Търсят го заради четири убийства. При това две от жертвите му са жени. Богати вдовици, които първо е прельстил, а после убил и ограбил. Опасно копеле е този Бил Финегън. Сега се представя тук като Ласитър.

Върху обявата за издирване беше изписано името Бил Финегън, а описанието на престъпника съвпадаше донякъде с външността на Ласитър.

— Мислех, че става дума за някакъв Дан Торпе — отбеляза изненадано Сара. — И че той се представя като Сам Крамер. Да не би междувременно да си намерил някой друг, Бъртън?

— За Крамер все още не съм съвсем сигурен — измърмори шерифът. — Но Финегън е доста по-едра риба. Много повече си заслужава да пипнем него, отколкото Торпе. Кажи на другите, че по отношение на Торпе ще трябва да посьбера още някои сведения. Веднага щом науча нещо ново, ще им го съобщя.

Тя сви безразлично рамене.

— Както искаш. Е, тогава аз ще се заема с този Ласитър.

— Но действувай внимателно! Вече знаеш, че той не би се поколебал да убие и жена.

— Знам как да се отбранявам, ако се наложи.

След тези думи Сара се обърна и излезе. Лицето на Бъртън се изкриви в злорада усмивка.

— Сега вече ще си получиш заслуженото, Ласитър — изръмжа злобно той и извади изпод бюрото си една бутилка уиски, надигна я и отпи жадно. Тя беше вече полуправна, а на него почти не му личеше, че е пил.

Докато се наливаше, гневът му към Ласитър нарасна. В началото му мина през ум първо да го обере и едва след това да го предаде в ръцете на братята Мак Леод.

После обаче реши, че това е твърде опасно. Вече беше усетил, че в негово лице се е сблъскал с противник, способен да го унищожи.

А Бъртън съвсем не искаше да поема този риск.

Разсъдъкът му беше дотолкова размътен от уискито, че въобще не му мина през ум мисълта, че той всъщност все още нищо не знаеше за този чужденец.

Беше преровил само бегло обявите за издирване и се бе натъкнал на името на Бил Фингън. Описането на убиеца спокойно би могло да прилегне и за Ласитър.

Междувременно шерифът вече бе повярвал сляпо, че наистина се касае за Бил Фингън.

Това копеле!

От Торпе със сигурност щеше да спечели повече. Още вчера престъпникът му бе дал да се разбере, че свободата му наистина си струва десетте хиляди долара, но беше поискан още малко време за размисъл.

Шерифът беше сигурен, че Торпе не можеше да му се изплъзне. Той щеше да предаде и него, както и Ласитър, на братята Мак Леод.

Бъртън ядосано запокити празната вече бутилка към стената и тя се разби на парчета. В следващия момент в стаята влезе помощникът му. Той беше младо, неопитно момче. Нямаше и най-малка представа за мръсотиите, с които се занимава неговият шеф.

Още от сутринта шерифът го беше изпратил на контролна обиколка извън града, тъй като имаше намерение да смаже от бой Ласитър и да измъкне от него колкото се може повече пари.

— Какво търсиш тук, Сидни? — изломоти едва разбираемо Бъртън. — Обирай си крушите и не ми се мяркай днес повече пред

очите!

Помощникът разбра, че шефът му е пиян, и понечи веднага да изчезне.

Когато шерифът беше в такова състояние, от него можеше да се очаква всичко. Човек би могъл дори и да се страхува за живота си.

— Чакай! — спря го гласът на Бъртън. — Първо ще ми купиш още една бутилка. Днес съм ужасно жаден...

Помощникът му Сидни Хайдън изхвърча като стрела. Взе от най-близкия бар една бутилка, като каза, че е за шерифа. В този случай естествено не беше необходимо да плаща, а така беше по-добре и за самия него. Защото, ако я беше платил, това щяха да бъдат пари, дадени на вътъра. На следващия ден шерифът вече нищо нямаше да си спомня. Помощникът му занесе бутилката.

— Свободен си до утре сутринта — изломоти Бъртън. — А сега да те няма!

Сидни изчезна бързо навън, като реши в най-скоро време да си потърси никаква нова работа. Отдавна вече не му харесваше тук.

Сега той най-сетне окончателно взе решение да осъществи старите си планове и да напусне.

Младият помощник-шериф тъкмо беше излязъл, когато в стаята влезе Торпе или така нареченият Крамер. Той се вмъкна през задния вход, откъдето преди половин час беше дошла и Сара Фароу.

Шерифът изпсуша с изненада и неволно посегна към револвера си, но посетителят му вече беше насочил дулото на своя пистолет към челото му.

— Нямаш никакъв шанс, Бъртън — ухили се издирваният заради няколко убийства престъпник. — Дори и ако беше трезвен, пак нямаше да имаш никакъв шанс срещу мен.

Разсъдъкът на шерифа изведенъж отново заработи с пълна сила.

— Прибери си ютията, Торпе!

— Ами ако съм дошъл, за да те застрелям, шерифе? — ухили му се престъпникът. — Нима не го заслужаваш?

— По дяволите, Торпе! Направих ти само едно напълно почтено предложение. Предложих ти закрилата на една могъща организация. Приемеш ли, няма да има от какво повече да се страхуваш и няма постоянно да бягаш от палача. Там, където ще те заведа, ще бъдеш в абсолютна безопасност. И всичко това ще ти струва съвсем малко.

Торпе се настани на стола пред бюрото му. Изцяло владееше положението и се наслаждаваше на чувството си за превъзходство.

— И къде ще ме заведеш, шерифе?

Въздействието на алкохола, изглежда, беше се изпарило. Бъртън изведнъж отново се почувствува трезвен.

— Аз никъде няма да те водя, Торпе — отвърна той. — Ще дойде човек да те вземе и ти ще бъдеш безкрайно изненадан.

— Може би породистата мадама, която те посети преди малко? Тя ли е ангелът, който ще ми покаже пътя за рая?

Шерифът едва забележимо потрепери.

— Ангел ли? Как ти хрумна това?

— Мисля, че сравнението се натрапва от само себе си.

— Ах, да, имаш право, Торпе. Да, така е в известна степен. Тя е пратеничката, която ще влезе във връзка с тебе, когато се стигне дотам.

— И кога ще се стигне дотам?

— Веднага щом си платиш. Услугата струва десет хиляди долара. Плащат се предварително, и то в брой.

Торпе постави револвера върху бюрото пред себе си.

— Добър бизнес въртиш, а? Какво ще кажеш?

— Не е лош. По-голямата част от парите обаче отиват за организацията.

— Що за хора са тези от организацията?

— Ти сам ще ги опознаеш, когато се решиш.

— Всъщност може би трябва само да проследя момичето. В този случай бих си спестил доста парици.

— Ще удариш на камък, Торпе.

— Не ми се вярва — лукаво отвърна престъпникът.

На Бъртън постепенно започна да му става горещо. Едри капки пот избиха по челото му. Пък и тези проклети болки под ребрата!

— Какво си намислил, Торпе?

— Кажи ми какъв е случаят с Ласитър, шерифе!

— Издирват го, както и тебе.

— И после?

— Той вече се откупи.

Дан Торпе знаеше много добре как стоят нещата. Тази сутрин съвсем случайно бе се озовал пред вратата на офиса и беше подслушал всичко.

— И колко заплати той? — поиска да узнае престъпникът. — Толкова, колкото искаше и от мене ли?

— Ес-естествено — заекна Бъртън. — Сега дамата ще го заведе някъде, където ще бъде в пълна безопасност. Затова и ти ще трябва да почакаш малко.

Торпе се ухили още по-широко.

Шерифът започна още по-силно да се поти.

Какви ли намерения имаше този кучи син? Изглеждаше така, сякаш беше надушил доста тълста плячка.

Нима възнамеряваше накрая...

Бъртън не се осмели да довърши мисълта си. Внезапно му се стори, че някакво огромно чудовище го е стиснало здраво за гърлото.

Почувствува се разкрит и заловен.

Защо ли изобщо беше се впуснал в разправия с този проклет Ласитър?

— Къде са парите? — запита тихо Торпе.

— Не са тук. Те, те са в едно скривалище извън града. Никой друг, освен мен, не може да се добере до там.

Престъпникът отново взе револвера в ръката си. В лявата си ръка, защото дясната му в същия момент изчезна под бюрото.

— Предупреждавам те, Бъртън — процеди през зъби той. — Няма да можеш да ме баламосаш. Парите са скрити тук, в тази къща. Искам да ги видя, и то сега. Веднага!

Шерифът все по-ясно осъзнаваше, че се намира в много неизгодно положение. И то само заради този проклет Ласитър. Ако не беше се появил той, сега сделката с Торпе щеше вече да е безпроблемно уредена.

— Аз, аз...

Пъшкайки, Бъртън се наведе напред. Беше го обхванал ужасен страх.

— Тук са, тук, в чекмеджето.

И той го изтегли бавно. Очите му горяха лукаво. В това чекмедже държеше един пистолет „Деринджър“ за всеки случай. Шерифът беше от хората, които винаги се подготвяха предварително за всяка опасности.

Той пъхна дясната си ръка вътре и изстена приглушено, защото всяко едно движение му причиняваше невероятна болка.

После изкрешя тихо, когато ръката му внезапно се оказа приклещена в процепа. Торпе бе се втурнал със светкавична бързина към него и беше бълснал чекмеджето обратно.

После опря револвера си в главата му.

— Или пусни веднага това, което държиш вътре, или още отсега можеш да се считаш за мъртъв — заповяда той.

— Няма да посмееш. Всички ще чуят изстрела.

— Имам и нож — ухили се престъпникът. — Нима мислиш, че ще бъда толкова глупав, та да стрелям.

— Добре, печелиш — изпъшка Бъртън. — Пусни най-сетне това проклето чекмедже! Не издържам повече.

— Готово, шерифе! — Бъртън извади ръката си без деринджъра, който допреди малко държеше. — А сега ми покажи парите си!

Шерифът се надигна бавно. С отпуснати рамене той влезе в килера, измъкна една от дъските на пода и посочи едно малко пакетче, завито в омазнена хартия.

— Няма да стигнеш далече, Торпе. Организацията ни е много помогъща, отколкото би могъл да си представиш. Не ще можеш да ни се изплъзнеш.

Престъпникът се ухили злокобно, но шерифът нямаше как да види това, тъй като беше с гръб към него.

— А защо изобщо си мислиш, че ще ме преследва тази твоя организация? — лукаво запита убиецът. — На никого и през ум няма да му мине, че точно аз съм те убил.

И той се изкаска зловещо. Бъртън се извърна ужасен и падна на колене пред него.

— Моля те, Торпе, недей! Не можеш да постъпиш така с мен. Вземи парите и изчезвай! На никого нищичко няма да кажа. Организацията ни също няма да научи за това. Кълна ти се, че ще ти помогна съвсем бесплатно. Аз... Не! Не! Моля те, Торпе, имай милост! Не можеш просто така...

Престъпникът стискаше един дълъг нож в ръката си.

Шерифът отвори уста, за да изкреши отчаяно, но не издаде нито звук.

Дан Торпе беше хладнокръвен убиец. Знаеше много добре как светкавично бързо да принуди някого да замълчи завинаги.

После завлече мъртвеца обратно в кантората му и го постави зад бюрото. Всичко изглеждаше така, сякаш той е бил нападнат и прободен там.

След това престъпникът умело заличи всички следи в килера. Искаше да създаде впечатлението, че Бъртън е бил нападнат и ограбен в офиса си.

И сега привидно съществуващо само един-единствен човек, който можеше да бъде заподозрян в това убийство.

Той беше действувал, воден от желанието за мъст.

Името му беше Ласитър...

6.

През това време Ласитър вече беше се запознал с Ангела, но все още не знаеше нищо за прякора. Тя се представи като Сара Фароу.

Вечерта междувременно бе настъпила и те седяха в хотелския бар, в който само преди двадесет и четири часа беше станало онова фатално сбиване.

Той ѝ разказа за него, а също и че е бил арестуван впоследствие, но затова пък скри от нея факта, че накрая е дръпнал един як бой на шерифа.

Не искаше да я обременява с тези неща.

Пък и защо ли да го прави?

В неговите очи тя изглеждаше само едно нежно, заслужаващо обич момиче и Ласитър естествено правеше всичко възможно, за да може още тази вечер да я опознае по-отблиzo. Сега вече нищо не можеше да му попречи.

Те бяха вечеряли и в момента, разговаряйки, си допиваха питиетата. Сара му разказа, че живее сама в една уединена долина и че от време на време идва в града, за да си купи някои неща и просто отново да бъде сред хора.

Както и тази вечер.

Тази жена му се струваше все по-привлекателна. Нито за секунда той не усети опасността, която се излъчваше от нея.

Тя го погали нежно по косата и промълви съчувствено:

— Жал ми е за тебе, Ласитър. Трябва да си много изтощен в момента.

Допирът на меката ѝ длан му подействува почти като удар от електрически ток. Сега вече изгаряше от желание веднага да я понесе към стаята си.

Сара отдавна беше разбрала какви чувства бушуват в гърдите му и сега просто искаше да си поиграе още мъничко с него.

Но не прекалено дълго. Знаеше много добре кога трябва да спре да флиртува и да пристъпи към действие.

Най-сетне те се озоваха в голямото удобно легло, но не в стаята на Ласитър, а на Сара Фароу.

Този факт по-късно щеше да му спаси живота.

Тя беше точно толкова пламенна като любовница, колкото си я беше представял Ласитър. Имаше огнен темперамент. Владееше до тънкост изкуството на любовта и това го караше да се пита тайно как така е успяла в своето усамотение да събере този опит.

Той съвсем не бе повярвал сляпо на историята й за нейния отшелнически живот. Но сега съвсем не му беше времето да се отдава на размисъл.

Имаше толкова по-важни неща. Това бяха едни от най-хубавите часове от живота, през които човек трябваше изцяло да се концентрира върху настоящето и изобщо да не мисли за бъдещето.

Сара изглеждаше на седмото небе от щастие. Това много ясно ѝ личеше през цялото време.

Как би могъл човек в такъв момент да си мисли за нещо лошо, като например за престъпния шериф, когото Ласитър искаше да разобличи. За всичко това си имаше време. Сега той изцяло трябваше да се отдаде на изживявания миг неземно щастие.

— О, Ласитър! Колко много те обичам! — шепнеше тя непрекъснато в ухото му и го прегръщаше така страстно, сякаш бе открила в него най-голямата любов на своя живот.

Сара наистина не мислеше за нищо друго. Беше се съсредоточила както винаги изцяло върху задачата си.

Не биваше да мисли за това, че този мъж се казва Бил Финегън и че в действителност е опасен престъпник, на чиято съвест лежи животът на две богати вдовици.

Не биваше дори и да си задава въпроса, дали информацията на шерифа Бъртън за него действително е вярна.

Тя трябваше да изпълни задачата си и точно това правеше. И когато в гърдите ѝ се надигаше съмнение, го пропърждаше веднага с див смях.

Тогава той имаше чувството, че това е смях на върховна наслада и задоволство.

Струваше му се, че се намира в рая. Не знаеше, че с единия си крак вече е стъпил в огъня на ада.

Ласитър притвори очи. Колко ли хубаво би било да има завинаги едно такова момиче до себе си?

— Ти си като същински ангел — прошепна й пламенно.

Не забеляза как тя се изплаши при тези негови думи.

Нима той знаеше нещо? Дали това не беше някакъв намек от негова страна?

Дали нямаше да я убие още тази нощ? Сара се изсмя някак рязко.

— Ако искаш, можеш да дойдеш при мен в планината. Може би ще ти хареса толкова много, че ще останеш там завинаги. Какво мислиш за това?

Да остане завинаги...

Лека тръпка премина по кожата ѝ, но тя бързо се овладя.

„Що за сантименталности? Та този мъж все пак е само един престъпник, убиец, умъртвил две жени. Ако не ми провърви, тогава може би аз ще се окажа следващата му жертва“ — помисли тя.

— Обичам те, Ласитър...

Навън, в града, изведнъж настъпи силно оживление.

Тълпа от възбудени гласове яростно ревеше името Ласитър.

Бяха намерили мъртвия шериф. Сега искаха да обесят убиеца му и виковете им бяха достатъчно красноречиви.

Със светкавична бързина големия мъж нахлузи дрехите си. Пъrvите от разярената тълпа вече бяха нахълтали в хотела. Стъпките им отекнаха по стъпалата, а след това и в коридора.

Разбиха вратата на стаята му.

Точно в този момент той беше вече на прозореца и се прехвърляше през перваза.

— Ти знаеш къде да идеш — трескаво му прошепна Сара. — Чакай ме в каньона, който ти описах. Там ще бъдеш в безопасност. Разчитай на мене!

Ласитър скочи в тъмнината. Нямаше никакъв друг избор. Падна върху покрива на една малка пристройка, който се срути под тежестта му.

С оглушителен трясък той пропадна надолу и се озова в един склад за инструменти.

Боляха го всички кости и трябваше да стисне здраво зъби, за да не изкреши от болка. Но трясъкът при пропадането му през покрива вероятно вече беше се разнесъл надалече.

Или може би все пак бе имал късмет?

Измъкна се навън. Приведен, със зареден и готов за стрелба револвер, той премина през задния двор на хотела и веднага след това потъна в гъстия буренак непосредствено до него.

Сега вече всички прозорци на горния етаж на хотела светеха. Възбудени гласове долитаха до слуха му. Но те съвсем не идваха само откъм хотела. В целия град беше настъпило оживление.

Бяха намерили шерифа мъртъв. Ласитър вече бе успял да разбере това от различните възбудени възгласи.

Някой го беше намушкал с нож.

Кой ли беше сторил това?

Всички мислеха, че това можеше да бъде само един-единствен човек — Ласитър.

Сега те, разбира се, вече бяха нахълтали и в стаята на Сара.

Той ясно виждаше силуетите им зад прозореца. Мислеше си за нея. Как ли щеше да се измъкне от цялата тази афера?

Всъщност тя би могла да му помогне в случая. Необходимо беше само да каже истината, че е прекарал цялата нощ при нея, поради което е невъзможно да е убил Бъртън.

Но тогава щеше веднага да възникне въпросът, защо изобщо е избягал. Ласитър изруга тихо. По дяволите, може би щеше да бъде много по-добре, ако просто бе останал в стаята при Сара Фароу.

Но пък, от друга страна, знаеше на какво е способна разярената тълпа, особено в такъв див град като Силвър Сити. При подобни обстоятелства човек можеше много бързо да увисне на някой клон. Нямаше да бъде в състояние да му помогне дори и един такъв внушаващ доверие миролюбив съдия като Адам Пъкок.

Заподозреният биваше окачван на въжето за броени секунди. Вината му се обмисляше едва по-късно. И ако в края на краишата се окажеше, че линчуваният е невинен, останалите щяха само безразлично да повдигнат рамене.

Е, и? Какво пък чак толкова се е случило? Какви ли не хора се разделят всеки ден с живота си, било то виновни или невинни.

Времената бяха сурови. Човек трябваше да се примирява с обстоятелствата.

Ласитър продължи предпазливо нататък.

Сара му беше разказала най-подробно всичко за каньона, в който живееше съвсем сама. Беше му доверила дори и това, че там се намира един от многото безлюдни градове, отдавна вече напуснати от някогашните си жители.

Тя беше останала в него, защото все още се надяваше на добро бъдеще. Беше закупила на символични цени по-голямата част от земята. По това време не струваше особено скъпо да накараш правителството да регистрира на твоето име някое парче земя. Защото земя имаше в излишък, особено такава без всякаква стойност, като в жалкия каньон, където не можеше да се отгледа нито добитък, нито никакви житни култури. По тези места дори и непретенциозните индианци не искаха да се заселват доброволно. Там просто нямаше никакви условия за живот.

Странно момиче беше тази Сара Фароу.

Но съвсем не беше глупава.

Ласитър се питаше как ли щеше да се измъкне от тази история.

А ако наистина знаеше как да го прави, мислите му за нея съвсем нямаше да бъдат така ведри, определено не...

Сара Фароу се преструваше на отчаяна. Дори беше проронила няколко сълзи. Умееше да го прави доста убедително.

— Аз също нищо не зная — хлипаше тя. — Какво бих могла да сторя? Нима можех да знам, че той е убиец? Изглеждаше ми дори симпатичен. Ако не беше така, тогава щях ли да прекарам вечерта с него?

Естествено отдавна вече беше облякла роклята си. Мъжете, които първи бяха нахълтали при нея, я бяха заварили все още само по тънката ѝ, прозрачна нощница.

Сега, докато съдията Адам Пъкок я разпитваше, Сара седеше напълно сломена на ръба на леглото, закрила отчаяно с ръце лицето си.

— Аз също не допусках, че е способен на подобно престъпление — отбеляза Пъкок. — Но това не променя нещата. Успокойте се, мис Фароу! Вие с нищо не сте се провинили.

— Все пак е прекарала нощта с един убиец на жени — подметна язвително някакъв завистник от дъното на стаята. — Може би дори му е съучастничка. Тя...

— Тишина там — енергично извика съдията. — Помощник! Погрижи се да бъде опразнена стаята. Бих искал да поговоря насаме с

дамата. По дяволите, хора, какво толкова сте се зазяпали тук, вместо да търсите убиеца?

— Много правилно, сър — обади се един глас от коридора. — Позволих си вече да организирам преследването му. Дойдох, за да ви помоля за вашето разрешение.

— Кой сте вие, мистър?

— Сам Крамер, ваша милост. Аз съм стар приятел на убития. Навремето служихме известно време заедно в тексаската кавалерия.

— Кога за последен път видяхте шерифа, Крамер?

— Днес следобед около шест часа, сър.

Това действително беше така. Торпе, или така нареченият Крамер, по това време наистина съвсем открито, влизайки през главния вход, бе посетил офиса на шерифа. Точно тогава по улиците на града беше най-оживено и доста случайни минувачи го бяха видели да влиза там.

— Той говори ли с вас за Ласитър, или по-скоро за Финегън? — запита го дружелюбно съдията. Този мъж определено му се нравеше. Изглеждаше способен да възвори ред в цялата тази бъркотия.

Пък и е служил навремето в тексаската кавалерия. Браво на него! Това бяха наистина корави момчета.

„Защо пък Крамер да не заеме останалата свободна длъжност на шерифа“ — премина през ума на съдията.

Помощникът не ставаше за тази работа. Беше твърде млад и неопитен. Крамер кимна сериозно.

— Франк ми показва обявата за издирване. Но все още не беше напълно сигурен. Искаше за всеки случай да поизчака малко. Аз му предложих помощта си. Затова и вечерта проследих незабелязано този Ласитър, тоест Финегън. Когато той по-късно напусна заедно с мис Фароу бара на хотела, си помислих, че тази нощ едва ли ще направи нещо лошо.

— Докато мис Фароу е спяла, е напуснал незабелязано стаята и се е промъкнал в офиса — поясни съдията. — Успяхме вече да разберем това. Изглежда, е усетил, че шерифът Бъртън го е заподозрял. Затова го е убил.

Съдията по принцип никога не бе харесвал особено Бъртън, но сега все пак го съжаляваше. Смяташе, че не е заслужил такава коварна смърт.

Пъкок погледна поощрително Крамер.

— Благодаря ви за това, че вече сте се погрижили за някои неща.

Мога ли да ви попитам какво по-точно сте направили?

— Организирах жива верига от добри стрелци — отвърна самоуверено убиецът. — Отзоваха се толкова много доброволци. По мои указания въоръжени мъже обградиха в кръг целия Силвър Сити. И птичка не би могла да прехвъръкне незабелязано.

— Стига птиченето да не се е измъкнало вече — отбелаяза с известен скептицизъм съдията. — Какво мислите за това, Крамер?

— Не ми се вярва. Доколкото успях да разбера, досега не е изчезнал нито един кон, а без кон той не би стигнал далече. Уверен съм в това.

Пъкок кимна благосклонно. Този мъж му правеше все по-добро впечатление.

— Вие сте опитен човек, мистър Крамер. Мога ли съвсем официално от името на Градския съвет да ви помоля да продължите да ръководите преследването на убиеца? Ще окажете голяма услуга на нашия град.

— Но, разбира се, сър! — извика патетично Крамер. — Франк Бъртън ми беше приятел. Аз се чувствувам задължен да хвана и по възможност да изпратя на бесилката неговия убиец.

— Браво! — извикаха в един глас няколко от насьбалите се мъже. — Браво! Това се казва достоен човек!

А един друг извика и това, което съдията сам вече беше обмислял, но все още не бе изрекъл на глас.

— Би трябвало да му дадем шерифската значка.

— Да! Да! Да! — чуха се одобрителни възгласи от всички страни. — Дайте на Крамер значката! Той би бил първокласен шериф.

Съдията Адам Пъкок извади от джоба си значката на убития. Беше я получил вече от неговия помощник. Той, от своя страна, бе побързал да я предаде само защото тайно се надяваше да стане новият шериф на Силвър Сити.

Младият Сидни Хайдън умърлушено се измъкна от стаята. Чувствуваше се ужасно съкрушен. Това, от което се нуждаеше в момента, беше едно двойно уиски. Ще видят те как се залавя убиец! Какво изобщо си въобразяваше този Крамер? Та той въобще не

познаваше потайните кътчета и ъглите в града. Как би могъл да знае къде се е скрил избягалият убиец?

Докато помощник-шерифът излизаше обиден от стаята и размишляваше над въпроса, дали не би било по-добре да върне най-сетне окончателно и своята значка, Крамер беше избран за шериф на Силвър Сити.

Съдията закачи шерифската звезда върху черното му рипсено яке. После го накара да вдигне дясната си ръка и да повтори след него клетвата. Крамер го стори с тържествена сериозност и с потрепващ от вълнение глас. Всички присъстващи бяха втренчили развлеченията си погледи в него.

Можеха да го разберат защо е толкова тъжен. Все пак бе загубил най-добрия си приятел, убит от подъл престъпник.

Сам Крамер, или по-точно Дан Торпе, издирваният от правосъдието извършител на няколко грабежа и убийства, беше повече от доволен от своя удар. Новата длъжност щеше да му предложи съвсем нови и привлекателни възможности.

Освен това той още отсега имаше отлична финансова база. Разполагаше кръгло с около четиридесет хиляди долара заедно с тези, които беше донесъл в началото със себе си. Това беше добър основен фонд. С него можеше да започне много „нови“ сделки.

Да, Крамер беше определено доволен от себе си, когато начало на останалите мъже тръгна надолу по Майн стрийт, раздавайки нови указания.

Всичко вървеше като по вода. Градът беше обграден. Ласитър не би могъл да се измъкне незабелязано.

Новият шериф се засмя самодоволно. Събитията бяха се развили много по-добре, отколкото и сам той беше си представял.

Беше предполагал, че убийството на Бъртън ще бъде разкрито едва на следващата сутрин.

Помощник-шерифът Хайдън обаче беше решил все пак да се погрижи за пияния си шеф и така беше намерил трупа му.

И на него, както и на всички останали, и през ум дори не му беше минало, че за това убийство може да е виновен някой друг, а не Ласитър.

Това мнение вече се споделяше от целия Силвър Сити.

Този проклет Ласитър!

7.

Ласитър имаше намерение да се измъкне от града. Искаше да отиде в каньона, за който му беше говорила Сара. Един от многобройните каньони в този район. Тя обаче много точно му беше описала всичко. Имаше някои особени скални образувания, които нямаше как да не бъдат забелязани. Трябваше само да се движи точно в посока северозапад.

Той вече се намираше в покрайнините. Беше се промъквал съвсем предпазливо напред.

Отдъхна си. Мислеше си, че вече е успял да се измъкне.

И тогава внезапно чу гласове пред себе си, които шепнеха. Очевидно мъжете, които говореха, държаха да не бъдат чути.

Ласитър отново се скри зад един храст. Ослуша се и огледа местността.

И тогава разбра всичко.

Целият град беше обграден от една верига въоръжени мъже. От време на време с тихи подвиквания те проверяваха дали всеки от тях е все още на поста си и дали някъде не се е случило нещо необичайно.

Тези приглушени гласове прозвучаваха на определени интервали. Беше като един вид верижно ехо, съвсем тихо, но острият слух на Ласитър не можеше да не го долови.

Очевидно с организацията на преследването беше се заел някой, който действително разбираще от тези неща.

След около половин час той ги чу да говорят за някакъв нов шериф. Въпросният мъж се називаше Крамер. Името му не говореше нищо на Ласитър.

Трябваше по някакъв начин да се измъкне. В града щяха рано или късно да го спипат.

Но как ли можеше да пробие тази жива верига?

Поизчака още малко. Можеше да бъде търпелив като индианец. Запомни добре интервала, през който паролата обикаляше от човек на човек. Това бяха винаги пет минути от единния край на града до другия.

Сега тя току-що бе преминала през тази част от живата верига, която се намираше пред него. Той се промъкна напред.

Имаше на разположение точно пет минути и трябваше да действува съвсем безшумно и предпазливо.

В една падина насреща му изплува силуетът на мъж, който тъкмо си палеше цигарата. Фатална непредпазливост. Ако Крамер го беше видял точно в този момент, сигурно щеше да побеснее от яд.

Другите два поста се намираха на разстояние от около десет метра вляво и вдясно от него.

Ласитър запълзя по корем през високата трева. В нощната тъма съвсем ясно можеха да се доловят и безброй други шумове, издавани от различни животинки. Освен това постовият съвсем не обръщаше внимание на поляната пред себе си.

И тогава Ласитър внезапно се изправи като изпод земята пред него и го удари с дръжката на револвера си. Всичко това се разби с такава светковична бързина, че изненаданият мъж не успя да издаде нито звук.

За части от секундата той се оказа овързан и със запушена уста. После нападателят му застана на неговото място.

Паролата отново приближаваше. Всъщност тя съвсем не беше истинска парола във военния смисъл на думата. Гласеше само:

— Всичко чисто ли е?

Отговорът беше:

— Всичко е чисто.

След това тези думи отново продължаваха нататък по веригата.

Ласитър също отвърна приглушено:

— Всичко е чисто.

После бавно се заизмъква назад. Засмя се. Изглежда, всичко беше минало без проблемно. Но бе избързал с радостта си. Внезапно някой остро му подвикна:

— Хей, Бърт! Накъде така?

— Трябва да пусна една вода — измърмори Ласитър и махна с ръка.

Продължи спокойно напред и вече почти се чувствуващ в безопасност. Другият обаче, изглежда, бе се усъмнил в нещо. Или може би просто самата уговорка не беше такава някой да напуска поста си само защото трябваше да пусне една вода. Още повече че той

спокойно можеше да свърши това и там, на място, и съвсем не беше необходимо да се отдалечава много-много.

— По дяволите, Бърт! — извика мъжът зад него. — Спри веднага!

И тогава прозвуча един друг глас:

— Проклятие! Та това не е Бърт!

Този вик подействува като сигнал за тревога и накара всички да се стреснат. Изтрещяха изстрели. Ласитър също стреля със заредения уинчестър, който беше взел от въпросния Бърт.

После се втурна със светкавична бързина назад и с бясната си стрелба принуди мъжете да се върнат обратно в прикритията си.

Само след няколко секунди се озова в следващата падина. Сега вече можеше да бяга и да се опита да набере възможно най-голяма преднина.

Той обаче реши да направи нещо съвсем друго. Нямаше никакъв смисъл просто да тича сляпо напред. По този начин едва ли щеше да може да се изпълзне.

Затова се хвърли към един удобен за прикритие храсталак и залегна ниско върху земята. Беше се отгласнал с огромен скок от една канара и бе прелетял на близо два метра височина над храстите, без да оставя каквito и да било следи.

Яростни викове разцепиха нощната тишина. Няколко секунди по-късно първите от преследвачите му тичешком преминаха покрай него.

Ласитър се усмихна. Сега трябваше да заложи всичко на една карта. За него в момента съществуваше само една-единствена посока — към града.

И той забърза леко приведен нататък, докато враговете му го търсеха в точно противоположната посока.

После отново изчезна между къщите. Сега вече те съвсем спокойно можеха да продължават да го дирят извън града колкото си искат.

Скоро обаче Ласитър разбра, че мъжете са се отказали от преследването му. Връщаха се шумно назад.

Някой извика:

— Няма никакъв смисъл повече, момчета! Този дявол е избягал твърде далече. Но само след час ще се съмне отново. Изкарайте конете

си! Пеша той няма да може да набере достатъчно голяма преднина. Ще го пипнем със сигурност.

— Добре, шерифе!

Сега вече Ласитър можеше да каже, че познава гласа на новия шериф. Казваше се Крамер и, както изглежда, беше дяволски способен, така че занапред съвсем не биваше да го подценява.

На първо време обаче той изобщо не се притесняваше. Това, което възнамеряваше да направи, със сигурност не влизаше в сметките на нито един от преследвачите му.

Оръжието все още беше в него и Ласитър го задържа, въпреки че пълнителят му бе изпразнен. Не можеше просто така да го остави някъде. Би могъл да се отърве от него едва когато му намери добро скривалище. В противен случай преследвачите щяха много скоро да се окажат отново по петите му.

После той се добра до обора за наемане на коне и се покатери върху сеното вътре. Едва там горе най-сетне се изпъна спокойно и притвори очи.

Отново беше се изплъзнал на косъм от смъртта.

Мислеше си за Сара Фароу. Какво ли правеше тя сега?

* * *

Сара естествено не можа да мигне до края на нощта. Беше твърде превъзбудена. Мислеше си за Ласитър.

Беше ѝ пределно ясно, че той не е убил шерифа. Действително не би могъл да го стори, защото по времето, когато това бе се случило, той беше с нея. Този едър привлекателен мъж не ѝ излизаше от ума.

В случая очевидно беше станал жертва на подла клевета.

А дали изобщо той е убиецът от обявата за издиране, която Бъртън ѝ показа? Описанието действително съвпадаше, но би могло също толкова добре да съвпадне с описание и на хиляди други мъже.

Какво означаваше това, че Финегън е висок над шест стъпки, а и малкото други осъдни данни за него? Може би Ласитър съвсем не беше въпросният убиец на жени.

Та той е толкова симпатичен и освен това е и превъзходен любовник. Дори и Ърл Мак Леод имаше какво да научи от него, а това

вече означаваше много.

И кой тогава е убил Бъртън? Това би могъл да бъде само един-единствен човек.

Крамер!

Сара много добре можеше да си представи защо бе се стигнало дотам. Постави се на негово място и се запита какво ли би сторил сега при това положение.

После кимна със сериозно изражение.

Да, за Торпе, или така наречения Крамер, в случая имаше само един начин на действие. Сега вече всичко ѝ беше пределно ясно.

И тя се подготви съответно за неговото посещение.

Дочу изстрели, идващи откъм покрайнините на града. Виковете на мъжете ясно достигаха чак до хотелската ѝ стая. Сара отвори прозореца и се заслуша загрижено. Изстрелите без съмнение бяха предназначени за Ласитър.

Очевидно обаче не го бяха улучили. Разбра това след още няколко минути. Преследването беше завършило безрезултатно.

Тя все още стоеше на прозореца, когато на вратата се почука.

— Отключено е — извика Сара.

В стаята влезе Крамер. Върху якето му блестеше шерифската значка. Това си беше жива подигравка със закона.

— Къде е той? — запита без заобикалки убиецът. — Няма какво да се залъгваме. Сега сме съвсем сами, лейди.

Тя го изгледа съвсем спокойно.

— Ти уби Бъртън, нали?

— Да — ухили се Крамер. Съвсем не се притесняваше да признае престъплението си. Тази жена не би могла да представлява никаква опасност за него.

— Ти направи една грешка, Торпе — отбеляза Сара. — Нашата организация никак няма да бъде доволна от това.

Той се ухили мазно.

— Уверена ли си, лейди?

После пристъпи към нея. Тя се отдръпна. Видя блясъка в очите му и много добре разбра какво означаваше той.

— На първо време ти предлагам да се поопознаем малко по-добре — прошепна Крамер и дишането му изведнъж се учести.

Посегна към Сара и я сграбчи за раменете. В началото тя не му се противопостави, а само изсъска тихо:

— Предупреждавам те, Торпе!

— Какво се преструваши — изръмжа той. — Ние се нуждаем един от друг сега. И двамата сме в един кюп.

— Ти изобщо нормален ли си? Та ти съвсем не си от нашата организация. Ще трябва първо да докажеш на какво си способен.

— По дяволите всичко това — промърмори престъпникът и я притегли здраво към себе си. Ръцете му се плъзнаха по роклята ѝ така, сякаш в следващия момент щяха да я разкъсат.

Възбудата му вече нямаше граници. Искаше да обладае тази жена, и то сега, веднага.

— Не се опъвай! — задъха се Крамер. — Ще се позабавляваме чудесно заедно. Накрая ще поговорим за всичко останало.

Стана брутален. Изви внезапно ръцете ѝ на гърба и я бълсна грубо върху леглото. Тя се втурна и промълви покорно:

— Е, добре тогава.

— Отлично — ухили се престъпникът. — Знаех си, че ще се вразумиш.

После я пусна и Сара се изправи. Посегна бавно към роклята си, сякаш се канеше да я съблече. Крамер се втренчи похотливо в нея. И внезапно се озова пред двойната цев на един „Деринджър“, насочен точно срещу челото му.

— Сега аз имам думата, Торпе — прошепна тихо Сара. — И ако не бъдеш послушен и не изпълниш съвсем точно наредданията ми, ще те застрелям като куче. Тогава на всички ще разкажа кой си ти в действителност и с тебе окончателно ще бъде свършено. Затваряй си устата! Засега и думичка не искам да чувам от тебе. Ще говориш само когато аз ти кажа. Ясно ли ти е?

Той кимна. Вътре в себе си се раздираше от яд, но не можеше да направи нищо. Тя го държеше в ръцете си.

— О'кей — продължи Сара. — Имам усещането, че добре разбра правилата на играта. Успя да очистиши шерифа. Впрочем защо го направи? Та той искаше да те изведе в безопасност.

— Защото искаше пари. Много пари.

— Колко много?

— Десет хиляди.

— Че ти имаше ли изобщо толкова?

— Имах дори и повече. Мисля, че през цялото време е водил за носа тази ваша организация — хрумна му съвсем неочеквано възможното оправдание за убийството. — Той си беше предател. Заявих му го право в лицето. И тогава се опита да ме пребие и да ме затвори в килията. Стигна се до ръкопашен бой. Накрая поsegна към ножа. Ако трябва да бъда съвсем точен, то си беше просто нещастен случай.

— И защо трябваше да забъркваш Ласитър в цялата тази история? Не знаеше ли, че аз вече съм го поела?

— Съжалявам, лейди!

Тя се усмихна благосклонно и отпусна пистолета си.

— Е, добре, Торпе. Виждам, че сега вече промени тона си. Така ми харесваш много повече. Ще се опитам да се застъпя за теб пред организацията. Искаш ли да останеш шериф на Силвър Сити, Торпе?

— Крамер, ако обичате! Не го забравяйте!

— О'кей, Крамер. Значи искаш да бъдеш шериф?

— Поне дотогава, докато е възможно.

— След няколко дни ще получиш съобщение от нас. А сега ще се погрижиш Ласитър да може безпрепятствено да се измъкне. Това ще бъде първата ти голяма услуга, която ще направиш на организацията ни. Но ако убиеш и него, с теб ще бъде свършено. Разбра ли, Крамер?

— Да, ще се погрижа за това.

— А сега си обирай крушите! И още отсега можеш да започнеш да се молиш да не бъдеш записан от шефовете ми в черния им списък. Тогава нито една сила на този свят не би могла да те спаси. А сега изчезвай оттук!

С увиснали рамене той напусна бавно стаята. Нито една жена досега не го беше унижавала по такъв начин. Никога не си беше представял, че това можеше да му се случи някога.

Сара Фароу го изпроводи с поглед, като се усмихваше студено. После се отпусна изтощено върху леглото и притвори очи.

Мислите ѝ отново се върнаха към Ласитър.

Какъв великолепен мъж! Как изобщо е възможно точно той да е убиец. И при най-добро желание тя не можеше да си го представи.

Беше осем часът сутринта. Двуколката напускаше дивия град, в който все още цареше смут. Съществуваше само една-единствена тема

за разговор.

Още преди час новият шериф Крамер беше препуснал извън града заедно с група други мъже, за да търси следите на избягалия Ласитър. Останалите все още претърсваха къщите.

Безпомощността им непрекъснато нарастваше. Нямаше и следа от Големия мъж, сякаш се бе разтворил във въздуха.

Сара потегли на северозапад и файтонът ѝ изчезна в един от многобройните каньони.

Лицето на младата жена придобиваше все по-загрижен вид. Тя напразно се оглеждаше за Ласитър. Къде ли бе се дянал? После ненадейно се засмя. Беше ѝ хрумнала съвсем нова мисъл.

Може би щеше да бъде много по-добре, ако той изобщо не бе успял да намери верния път. Тогава нямаше да ѝ се наложи да предава и него. Беше ѝ станало жал за този великолепен мъж.

И тогава внезапно се стресна. Дръпна силно юздите и принуди двата коня да спрат.

Обърна се бавно назад и го видя.

Той току-що бе се изправил изпод купчината от най-различни стоки, струпани в колата ѝ.

— Здравей, ангел! — поздрави я усмихнато Ласитър.

Обръщението му я прободе силно в сърцето. Отново я беше нарекъл ангел. За него обаче тя съвсем не беше някакъв ангел-спасител, а точно обратното.

Мислите се мятаха объркано в главата ѝ. Противоречиви чувства бушуваха в гърдите ѝ.

Не искаше да предаде и този мъж. Трябваше по някакъв начин да го предупреди. Не беше нужно да му разкрива цялата истина. Би могла някак си само да му намекне.

— Ласитър! — промълви изненадано тя.

И в следващия момент се озова в прегръдките му. Сара Фароу се чувствуваше безкрайно щастлива и тъжна едновременно.

Трябваше веднага отново да се сбогува с него.

— Не можеш да дойдеш с мен — изрече припряно тя след продължителната целувка. — Просто няма как...

Той се засмя.

— Ax, разбирам. Значи си ме излягала, Сара. Ти си омъжена, така ли е?

— Все още не, но съвсем скоро ще бъда.

— Разбирам. Но няма защо да се боиш от мен. Не е необходимо да демонстрираме връзката си. Аз ще си мълча. Обещавам ти.

Ласитър поглеждаше юздите от ръцете й и подкара конете напред. После обгърна с ръка раменете ѝ.

— Ще си навлечеш неприятности, Ласитър. Повярвай ми! Нещата могат да се развият много зле за тебе.

Той усещаше отчаянието в думите ѝ, този особен трепет на гласа ѝ, който не можеше да го подведе.

А файтонът навлизаше все по-навътре в планините. Конете не се нуждаеха от управление. Те сами знаеха пътя си.

— Трябва да се разделим, Ласитър. Не можеш да дойдеш по-нататък с мен. Касае се за живота ти.

Тя хвана юздите и спря конете.

— И къде да отида тогава? В Силвър Сити ще ме обесят, ако ме хванат. При това положение донякъде предпочитам разправията с този твой годеник.

Сара го прегърна и едва забележимо потрепери.

От погледа ѝ не убягна раздвижването върху един от многото планински хребети.

Сега там бе се появил един мъж и ѝ махаше за поздрав с ръка.

Това беше Ърл Мак Леод.

А малко по-нататък тя забеляза също и Хари, Доуз и Джордж. И четиримата бяха дошли да я посрещнат, за да разгледат отдалеч новия си пленник.

Сара въздъхна горчиво.

— Е, добре. Имаш право, Ласитър. Къде ли наистина би могъл да отидеш? За тебе няма връщане назад.

Той не проумя дълбокия смисъл на думите ѝ, нямаше как да го разбере, защото все още не знаеше нищо за цялата тази обръкана ситуация.

— Хубаво е, че и ти го разбра, Сара — отвърна ѝ Ласитър и те отново подкараха конете напред.

Около обяд пристигнаха в Града на духовете.

— Това е моят роден град, Ласитър.

Той плъзна скептично погледа си по срутените къщи.

— И тук ти се надяваш на добро бъдеще?

— Да, защо не!

Тя се сгущи в него и Ласитър не усети колко отчаяна всъщност беше. За първи път съжаляваше, че е била използвана като примамка от братята Мак Леод. Но нима сега вече можеше да промени нещо?

Сара се сепна и пропъди като ненужен баласт всички тези мисли от ума си.

Трябваше да продължи докрай. Не можеше да промени вече нищо.

А този мъж в действителност се казваше Бил Финегън и беше убил между другото и две жени.

Непрекъснато си повтаряше това, за да пропъди по този начин всяко състрадание.

8.

Братята Мак Леод пропуснаха двуколката да мине безпрепятствено покрай тях. Ърл понечи веднага да се спусне след нея, защото бе видял как Ласитър и Сара бяха се прегърнали. Той обърна коня си.

— Чакай малко! Накъде така? — спря го Доуз.
— Ще тръгна след тях. Накъде другаде?
— Първо ще отидем всички до Силвър Сити.
— Не можете ли и сами да уредите тази работа?
— А ти какво ще правиш през това време?
— Ще се погрижа птиченцето да не ни се изпълзне в последния момент.

Доуз и другите се разсмяха.

— Имам чувството, че го е погнала ревността — подигра му се Хари. — Така ли е, Ърл?

— Ами, глупости — измърмори той. — Добре де, тогава ще отидем първо до града.

И отново пришпори коня си. Доуз тръгна редом с него. Четиримата все още съвсем не подозираха какво бе се случило междувременно в Силвър Сити. Мислеха си, че мъжът със Сара е Дан Торпе, за когото им беше съобщил шерифът.

— Ти наистина ли си хълтнал по нея, Ърл? — запита го тихо Доуз.

Ърл кимна.

— Аз дори вече ѝ обещах нещо, Доуз.
— И кой тогава ще поеме работата ѝ?
— Все ще успеем да ѝ намерим заместничка.
— Добре. Но ще трябва още веднъж да обмислим много хубаво всичко това.
— Но ти по принцип нямаш нищо против, Доуз, така ли е?
— Съвсем нищо, Ърл — отвърна той и в действителност наистина мислеше така. — Само не бива да избързваме.

И така, те пристигнаха в Силвър Сити. А за да проумеят всичко, което успяха да научат там, им беше необходимо известно време. Шокът се оказа доста силен за тях...

* * *

Ласитър беше изпаднал в един вид любовно опиянение. А Ангела от Града на духовете полагаше невероятни усилия, за да направи колкото се може по-приятни последните му часове, прекарани на свобода.

Беше изключила всичките си мисли и чувства. Умееше да го прави, защото бе привикната с това.

Заровете бяха хвърлени. Времето не можеше вече да се върне обратно.

— Ти Финегън ли се казваш? — запита внезапно Сара.

Ласитър беше изненадан. По израза на лицето му тя разбра, че той съвсем не е търсеният опасен убиец. Не беше нужно да й отговаря.

— Как изобщо ти хрумна това?

— Бъртън ми го каза.

Ласитър сбърчи чело.

Смътно долови опасността. Изведнъж почувствува как цялата тази история щеше да вземе съвсем изненадващ обрат за него.

— Кой е този Финегън?

— Убиец. Видях обявата за издирването му. Освен всичко друго, на съвестта му лежи и смъртта на две жени.

— И Бъртън ти разказа всичко това, така ли?

— Аз трябваше да те заведа на сигурно място, където да бъдеш в безопасност.

— Бъртън ли иска това?

Тя кимна в отговор.

— Всъщност трябваше да взема Торпе. Но тогава шерифът каза да се заема на първо време с тебе.

— Значи ти си просто примамка?

Ласитър скочи от леглото. Грабна дрехите си и се облече бързо. Отърси се внезапно от обзелото го любовно опиянение и от всичките

си доскорошни мечти. Грубата и жестока действителност се бе разкрила ненадейно пред очите му.

Сега вече знаеше каква игра се разиграва тук.

Тъкмо препасваше колана с револвера си, когато се случи това, от което се опасяваше.

Братата изведнъж се разтвори с тръсък и четиридесетия братя Мак Леод нахълтаха в стаята.

Той понечи да извади пистолета си от кобура, но те вече се бяха нахвърлили върху му.

Можеше да стреля, но четиридесетия не държаха оръжия в ръцете си, а Ласитър съвсем не бе свикнал да стреля по невъоръжени хора.

— Пуснете го! — изкреша Сара. — Пуснете го! Той съвсем не е този, за когото го мислите...

Братята Мак Леод не ѝ обърнаха никакво внимание. Гласът ѝ достигна до Ласитър като през някаква мъгла. Един от многото тежки юмруци го улучил по главата и пред очите му бе паднала червена пелена. Това беше червената пелена на гнева.

Смътно подозираше какво всъщност става тук, но съвсем не възнамерява да се предаде без бой. Трябваше да отблъсне първата атака на тези мъже, а след това, извадеше ли веднъж револвера си, щеше вече да може да ги задържи на порядъчно разстояние от себе си.

Биеше се с удвоени сили. Мобилизира и последните си резерви и развъртя юмруците си както никога досега.

Непрестанно улучващ противниците си по главите и по чувствителните части на телата им, но и сам той непрекъснато получаваше болезнени удари. Беше сурова и безжалостна борба.

Чу се да крещи диво и яростно и му се стори, че това съвсем не е неговият собствен глас, а гласът на някой непознат.

С юмруците си буквально успя да запокити четиридесетия си противници далеч от себе си. Независимо от желанието си, те трябваше да отстъпят назад, или поне на него така му се стори.

Отстъплението им обаче беше много точно и хладнокръвно пресметнато. Четиридесетия братя Мак Леод умееха отлично да съгласуват действията си. Знаеха какво трябва да направят, за да вразумят дори и разярен бик.

Ласитър ги изтласка пред себе си надолу по стълбите. Като през някаква мъгла до слуха му достигаха стоновете и виковете им и вече си

мислеше, че ще успее да вземе надмощие.

В залисията на борбата съвсем не бе забелязал колко изтощен вече е и самият той.

И така те се озоваха в някогашния салон на бара. Телата им се преплитаха и премятаха едно през друго. Страницен наблюдател трудно би могъл да разбере кой срещу кого се бие, Ласитър непрекъснато улучваше някого. Постоянно някой залитаše назад, но в същия момент друг от братята отново го нападаше отстрани или в гръб.

Беше още по-жестока схватка от побоя, разразил се в хотелския бар на Силвър Сити.

Братята Мак Леод отстъпиха назад до прашната настилка на пътя отвън. Беше късен следобед и слънцето приличаше силно.

За момент Ласитър остана като заслепен. Противниците му изпитаха същото. За няколко секунди боят спря. Очите им трябаше първо да се адаптират към силната слънчева светлина.

После всичко продължи с неотслабваща сила. На четиримата негодници това, изглежда, им доставяше истинско удоволствие. Те дори намираха сили и да се смеят.

Имаха пълното основание за това.

Ласитър беше към края на силите си. Самият той вече го усещаше съвсем ясно. Беше твърде източен от преживяното през последните няколко дни.

Не беше вече в състояние да се противопоставя на тези четирима яки мъже.

Те спряха да го удрят, когато той бавно се свлече на колене.

Подпра се с двата си юмрука на земята и още веднъж се опита да се изправи на крака, но всичко пред очите му се въртеше.

Стана му лошо. Едва успяваше да си поема дъх. Осъзнаваше добре, че е загубен.

Не беше вече в състояние да се задържи на колене. Крайниците му се огъваха.

Чу се един проточен стон, сетне той се свлече в безсъзнание в праха.

Хари Мак Леод също лежеше в несвяст не много далеч от Ласитър, а Джордж, олюолявайки се, пристъпи към кладенеца и натопи

главата си, която се пръскаше от болка, във ведрото с вода, оставено там преди известно време.

Доуз и Ърл потриваха разранените кокалчета на пръстите си. И по техните лица и тела ясно личаха следите от яростната борба.

— Ама че тигър — отбеляза Доуз и в гласа му прозвуча възхищение. — Шапка му свалям на този тук. Имали ли сме досега някой, който да се е отбранявал така, Ърл?

Сара също беше излязла от къщата. Тя чу думите на Доуз и извика диво:

— Този път заловихте не този, когото трябваше. Защо не ме послушахте?

После изтича към кладенеца, извади от него кофа с вода, но когато забърза обратно към Ласитър, за да се погрижи за него, Ърл я дръпна грубо назад.

Сара изфуча ядосано и го удари силно през лицето. Прозвуча здрава плесница, но в сравнение с ударите, които само допреди малко той бе получил от Ласитър, тя беше просто едно леко плясване. Въпреки това Ърл се почувствува засегнат. Достойнството му беше наранено.

Затова той също я удари, и при това с все сила.

И само няколко секунди по-късно Сара се озова хлипаща в горещата прах на земята. Не бе останала и следа от любов между тях двамата.

Ласитър лежеше на около половин метър разстояние от нея. Беше паднал по очи и изглеждаше така, сякаш все още е в безсъзнание.

Това обаче съвсем не бе така. Той просто искаше да чуе за какво още ще говорят.

— Какво толкова се застъпваш за него? — попита Доуз. — Какво ти стана така изведенъж, Сара? Хайде, отговори ми! Иначе ще си получиш и от мен един хубав пердах.

Тя много добре знаеше, че тези мъже можеха да бъдат ужасно брутални, когато са раздразнени. А за момента те наистина бяха точно такива. Осьзиваше, че не бива да прекалява.

— Не вярвам той да е Бил Финегън — изхлипа Сара. — Дори не е и някакъв друг бандит.

— Как ти хрумна това?

— Между него и Бъртън е имало само някаква лична препирня. Шерифът го е арестувал след един побой и докато е бил вързан в килията, го е бил и му е взел парите. Ласитър по-късно му е върнал тъпкано за боя и затова Бъртън е решил да си отмъсти. Той ме насочи към него, като ми каза, че е Бил Финегън, убиец-рецидивист.

— Крамер вече ни разказа за това.

— Крамер е всъщност Дан Торпе. Не знаете ли?

— Естествено, че знаем. Сам той ни го каза. Призна си също и това, че е убил Бъртън. Разказа ни веднага цялата истина, без изобщо да се опитва да ни залъгва. Това говори добре за него. По-свестен е от Бъртън. Него ние и без друго възнамерявахме да отстраним. Щеше да бъде не лош работник в мината. Беше силен като бик. Не знаехме само как да го разкараме. Сега този проблем се реши от само себе си.

Ласитър лежеше като мъртъв на земята, но много добре долавяше всяка една дума. Сега най-сетне му се изясниха окончателно и онези подробности, които до този момент бяха останали скрити за него. Така че в известен смисъл поражението също му беше от полза.

Но с какво можеше да му помогне това сега?

Дори и да успееше да ги убеди, че той не е убиецът Финегън, те пак нямаше да го пуснат на свобода. Вече знаеше твърде много.

Ърл Мак Леод го подрътна леко, но той изобщо не помръдна.

— Все едно дали е Финегън или Ласитър — чу го да казва след това. — Вече няма връщане назад.

— Дяволски силен е — отбелая с възхищение Доуз. — Я за по- сигурно вземи да му сложиш белезници, Ърл. Достатъчно неприятности ни създаде досега.

Ласитър не се възпротиви, когато двамата мъже извиха назад ръцете му и заключиха железните пръстени около китките му. Те бяха някак си по-тежки от обикновените белезници.

Обхвана го още по-мрачно предчувствие. Но сега вече нищо не можеше да направи. Беше в ръцете им.

Главата му се пръскаше от болка, а гърлото му беше пресъхнало като пяська под лицето му. И всичко това беше само преддверието на ада, който му предстоеше тепърва да опознае.

Едва сега му стана ясно защо Сара го бе предупреждавала. Навярно бе накарал нещо в нея да трепне. Вероятно за първи път,

откакто се бе съгласила да бъде примамка, тя беше изпитала състрадание.

Но той вече беше в примката. Съвсем нищожна бе утехата, че те поне не възнамеряваха да го убият. Имаха нужда от него като работник в някаква тайна мина.

— А колкото до теб, Ангел — прозвуча гласът на Ърл Мак Леод, — то аз действително имах съвсем сериозни намерения. Мислех си, че говориш истината, когато ми каза, че ме обичаш, но всичко това сега ми изглежда доста пресилено. Ти си една коварна лисица. Искаше може би да завъртиш главата на този тип и да го направиш свой съюзник.

Болезнен стон се изтръгна от гърдите на Сара.

Ърл безпощадно продължи:

— Скъсваме с тебе, пачавра такава. Сигурно доста добре си се позабавлявала с него.

След тези думи се чу звук от плесница. Сара проплака.

— Това не е истина. Не е имало нищо между нас двамата.

— Лъжеш! Вече знаем всичко.

И отново изплюща плесница.

— Крамер ни разказа всичко.

И пак се чу плясък по гола плът. По звука можеше да се разбере, че я бе ударил по голия задник.

Е, нямаше как, тя щеше да го изтърпи.

Писъците ѝ преминаха в ридания.

Ласитър едва забележимо бе извил встрани главата си и наблюдаваше всичко това с периферното си зрение.

Сара беше вече съвсем гола. Четиримата огромни мъже я бълскаха грубо един към друг и всеки от тях, който пожелаеше, я перваше по голия задник, при което ударите им шумно изплющяваха.

Беше крайно унизителна игра. Тя щеше да я изтърпи. Мъжете искаха само да ѝ дадат един добър урок и още веднъж да я накарат да разбере, че трябва да им се подчинява.

Най-сетне я оставиха на мира.

Сара остана да стои там със зачервено от срам лице и отпуснати рамене. Наказанието обаче с нищо не бе накърнило красотата ѝ. Дори напротив, сега изглеждаше още по-очарователна в самодивската си голота.

— Ще стоиш така, без да помръдваш от мястото си — заповядала ѝ Ърл Мак Леод, чието име Ласитър естествено все още не знаеше, както впрочем и имената на другите трима мъже. — Сега ние отиваме в бара. Мисли му, само да си посмяла да помръднеш оттук. Това е възпитателна мярка, Ангел. Ние иначе съвсем не ти желаем злото.

После четиримата влязоха в салона на някогашния бар.

Сара остана да стои самотна и изоставена само на няколко крачки от Ласитър.

Той я виждаше много ясно, защото сега вече не държеше очите си притворени, както допреди малко. Гледаше я съвсем открито.

Откъм бара до слуха му достигна смехът на мъжете.

Сребърните верижки потрепваха и блещукаха върху китките и глезените на Сара. Едва сега тези накити наистина привлякоха вниманието му. До този момент не им бе придавал никакво особено значение. Беше ги сметнал за своеобразна прищявка на красивата жена.

— Верижките знак за принадлежност ли са? — запита тихо Ласитър.

Видя как тя потрепна. Очите ѝ заблестяха като на подгонено животно.

— Разбирам — прошепна той. — Ти трябва не само да не помръдваш от мястото си, а и да не говориш.

— Да — продума отчаяно Сара. — Ако ме забележат да говоря с тебе, тогава вече здравата ще си изпратя. Те са невероятно жестоки.

Ласитър продължи да шепне тихо, без да помръдва устните си.

— Те няма как да те чуят от бара. А и няма как да забележат, че говоря с теб. Или може би си мислиш, че аз движа устните си?

— Не.

— Тогава отговори ми на няколко въпроса, Сара. Кои са тези четири мъже?

— Това са братята Мак Леод — Доуз, Ърл, Джордж и Хари. Много преследвани от правосъдието престъпници работят принудително за тях в една добре закътана мина. Те ще заведат и тебе там.

— Това ми е ясно.

— Няма да успееш никога вече да се измъкнеш. О, Ласитър, аз исках да те спася!

— Знам. Но ти все още би могла да ми помогнеш. Можеш ли да изпратиш вместо мен съобщение до Джордж Линкълн в Рено?

— Невъзможно. Те контролират всичко, дори и пощата.

— Нямаш ли някой близък в града?

— Никого. Аз съм чужденка тук. Хората дори не знаят къде всъщност живеят.

— Внимавай! — предупреди я тихо той. — Идва Ърл...

После отново притвори очите си, но така, че да може все пак да вижда през тесните процепи на клепачите си какво става около него.

Ърл се спря пред Сара и ѝ подаде една голяма халба. Миризма на бира изпълни свежия въздух и достигна до Ласитър.

— Ето, пий!

Тя пое послушно чашата.

— Пак леко ти се размина, Ангел — отбеляза Ърл с престорена любезност. — Но нека да ти е за урок. Ако още веднъж си позволиш нещо подобно, последиците за теб ще бъдат много по-лоши.

— Ще си взема бележка, Ърл. Моля те, прости ми!

— Ясно ти е навсярно, че между нас повече нищо не може да има. Твърде неблагонадеждна се оказа. Може би по този начин ти искаше само да се опиташ да освободиш брат си и братята Ханзен. Избий си го това от главата. Ангел! Нищо няма да се получи. Ще си останеш тук, както и досега, и ще продължиш и за в бъдеще да ни подмамваш работници. Новият шериф вече има план за това, как да ни доставя по-солидни подкрепления. Случихме с него.

— Мога ли да те попитам нещо, Ърл? — запита смилено тя.

Той се засмя.

— Е, хайде, кажи! Какво те тревожи?

— Вие през цялото време само си играехте с мен, нали?

— Какво имаш предвид?

— Изобщо не сте възнамерявали да освободите някога Петер и братята Ханзен, нали? Не можете да си позволите подобно нещо, така ли е?

— Правилно си се досетила — отвърна равнодушно той. — Мислеме, че отдавна вече си го разбрала. Да, Ангел, ние натрупахме голям капитал в този каньон. С тези работници след няколко години ще станем истински богаташи. Само преди седмица се натъкнахме на една нова сребърна жила, която, изглежда, навлиза доста навътре в

планината. Но за теб това е без значение. Важното, което трябва да знаеш, е, че и за в бъдеще ще трябва да работиш за нас. Нямаш никакъв шанс за бягство. Ние междувременно подобрихме още повече системата си, така че е излишно да си правиш каквото и да било илюзии. Даже и да успееш, въпреки всички очаквания, да изпратиш някакво известие на когото и да било, това ще означава смърт за всички пленници. Подгответи сме и за този случай. Тогава те ще бъдат затворени в една подземна галерия, която ще бъде взривена, и край. С един удар ще бъдат затрити тридесет и три човешки живота. Впрочем не, с този тук ще станат тридесет и четири. Е, сега вече знаеш, че и ти носиш голяма отговорност.

— Да, Ърл, вече знам.

— Е, добре тогава — засмя се отново той. — Виждам, че нашата Ангел отново е станала послушна. Така си и знаех още от самото начало. Отново всичко ще си дойде на мястото. Ние ще продължаваме и занапред да се грижим за тебе и ти ще можеш и за в бъдеще да отиваш от време на време до Силвър Сити, за да се позабавляваш за една нощ. Но я ми кажи какво ти стана преди малко? Нима този тук толкова много ти е завъртял главата? Наистина ли е чак толкова добър?

— Глупости, Ърл — отвърна тя и се засмя. — Ти си и ще си останеш най-добрят.

— Така си и знаех — измърмори той. — А какво всъщност става с него?

Ласитър се размърда.

— Можеше и на мен да ми донесеш нещо за пие.

— Ще получиш — отговори му Ърл Мак Леод. — Сега ще трябва да те поохраним колкото се може по-бързо. В това състояние няма да ни бъдеш много-много от полза.

После донесе от бара една канта с бира и я подаде на Сара, която коленичи до Ласитър и като някаква сестра-самарянка му даде да пие.

— Кой си ти, в края на краищата? — попита го Ърл. — Ласитър или Финегън?

Въпросът му го накара отново да се усмихне, макар че това му причиняваше страхотна болка.

— Има ли някакво значение?

— Всъщност, не.

— Е, тогава наричайте ме Ласитър. С това име поне съм си свикнал.

— Преследват ли те?

Той повдигна рамене, без да отговори. За тези негодия това беше достатъчно.

— Аз съм Мак Леод. Доуз Мак Леод — намеси се най-старият от тях. — А това са Ърл, Джорд и Хари — и посочи един след друг братята си.

— Мило семейство, няма що.

— Тепърва ще ни опознаеш — отбеляза Доуз. — Впрочем трябва да ти се признае, че се биеш страхотно. Очевидно разбираш от тези неща.

— Е, налагало ми се е да се оправям понякога с бой.

— Да се надяваме, че ще можеш също толкова добре да боравиш и с кирката.

— Имам вече малко опит в това отношение. Означава ли това, че съм вече ваш пленник?

— Вземаме те в наш плен и под наша закрила — поясни Доуз. — Така постъпваме с всички престъпници — засмя се лукаво той. — Всъщност какво ли по-добро биха могли да очакват такива негодия като тебе. Държим ви далече от палача и вие ни се отплащате, като работите за нас. Ще трябва да свикнеш с това, Ласитър. Все пак е много по-добре, отколкото да увиснеш на бесилката. А, и още нещо. Предупреждаваме те още отсега, че бягството оттам е невъзможно. Каньонът има само един-единствен изход, който е под постоянен надзор. А онзи, който въпреки всичко се опита да избяга, го очаква бой с камшик.

— Така си и помислих — отбеляза сухо Ласитър.

— Той, изглежда, все пак храни някакви надежди — заяде се с него младият Хари. — Личи си му.

— Надежди хранят всички — засмя се Доуз. — Да, това си е нещо съвсем естествено. Денем и нощем тези негодници мислят само за това, как биха могли да избягат. В случая обаче нищо не може да се направи.

Ласитър погледна към каната с бира и Сара му подаде да изпие и втората ѝ половина.

— Дай му и малко хляб, Ангел — разпореди се Доуз, — за да може поне донякъде да възстанови силите си.

Тя изтича в бара и се върна обратно с едно голямо парче хляб и чиния със студено печено месо. После започна да го храни като малко бебе. Той поглъщаше всичко спокойно, със завидно добър апетит. Трябваше засега да се примири със съдбата си. Нищо друго не му оставаше.

Въпреки това не беше изгубил надежда. До последния си дъх щеше да се бори за свободата си. Тези престъпници тепърва щяха да разберат с кого си имат работа.

Как само стояха и го наблюдаваха с цинични усмивки.

Наслаждаваха се на безпомощността на жертвата си.

— Брат ти и приятелите му също ли са при тях? — обърна се той към Сара.

Тя погледна въпросително братята Мак Леод.

— Можеш да му разкажеш всичко — щедро й разреши Доуз. — Няма какво повече да крием.

— Да, брат ми Петер и приятелите му от рода Ханзен също са там. Чувал ли си за тях?

— Да, в Аризона — отвърна Ласитър. — Четох някъде, доколкото си спомням, че Крис Ханзен със сигурност е щял да увисне на бесилото.

— Така е — отбеляза Доуз. — И ние му спасихме живота. Когато навремето откриха този запустял град, си въобразиха, че са в безопасност. Дори вече бяха започнали да се обзвеждат. За останалото можеш и сам да се досетиш, Ласитър.

— И оттогава Сара ви служи за примамка. Наистина, добре сте го измислили. Не на всеки би могла да му хрумне такава блестяща идея.

— Имаме богата фантазия — изфука се младият Хари. — Малко хора биха могли да се мерят с нас в това отношение.

— А защо я наричате Ангел?

— А не е ли в действителност такава? — усмихнато възклика Ърл. — За преследваните и прокълнатите тя е един истински ангел. Предлага им за няколко часа самия земен рай и ги спасява от палача. В техните очи сигурно изглежда като същински ангел-хранител.

— Ти също ме нарече така, Ласитър — намеси се Сара. — Помниш ли?

— Ах, да, вярно. Имате право. Тя и на мене наистина ми се стори като ангел.

Той яде и пи до насита, като при това фактът, че ръцете му са завързани на гърба, съвсем не го смущаваше.

Когато най-сетне засити глада си, братята Мак Леод доведоха конете. Бяха подготвили един жребец и за него.

После близо три часа яздиха през неравния терен.

И така Ласитър се озова във Ваулчърския каньон, клисурата на прокълнатите.

Току-що бе се здрачило. На няколко места горяха големи огньове, над които висяха железни котли. От различни страни към тях приближаваха няколко колони мъже. Всички пленници носеха железни вериги на ръцете и на краката си. Още отсега надеждите на Ласитър се поизпариха.

Но той непадаше духом.

Необходимо му беше само малко повече време. Да предприеме нещо веднага, би било чиста лудост. Най-напред трябваше да се постарае да възстанови силите си.

Още докато яздеше, успя да забележи, че в лагера се грижеха доста добре за прехраната. Дори и пленниците, които един по един сядаха по местата си на пейките около дългите маси, за да изядат дажбите си, съвсем не правеха впечатление на изгладнели хора. Пред всеки от тях имаше по една тенекиена кана, от която от време на време отпиваха. Братята Мак Леод спряха за малко пред един от огньовете.

— Слушайте всички! — извика Ърл. — Доведохме още един работник. Казва се Ласитър. В близките няколко дни ще го опознаете по-добре, но първите два дни няма да работи и ще си почива. По пътя за насам доста си изплати. А сега продължавайте и да ви е сладко! Имам и още една новина, която, предполагам, доста ще ви зарадва. Тази вечер всеки от вас ще получи по една бутилка уиски допълнително.

Никой от пленниците не реагира. Те само уморено вдигнаха погледи, когато им бе представен новият им сърат по неволя. Това бяха все уморени лица, белязани от отчаянието, лица на мъже, които дълбоко в себе си вече бяха приключили с живота си. Дори и

перспективата да получат по още една бутилка уиски не беше в състояние да подобри настроението им.

Братята Мак Леод продължиха нататък с новия си пленник.

После въведоха Ласитър в един обзаведен като ковачница хамбар. Ковачът тъкмо се готвеше да раздуха с меха жарта. Веригите също отдавна вече бяха пригответи.

Той не се съпротивляваше, докато го оковаваха. Не беше в състояние да стори нищо, когато за няколко секунди ръцете му отново останаха свободни. През цялото време двама яки мъжаги с дебели сопи стояха готови за бой зад гърба му. Още при първия му опит да окаже каквато и да било съпротива, щяха, без много-много да му мислят, да го повалят на земята.

И така Ласитър също се оказа окован с вериги на ръцете и краката си. Железните скоби имаха ключалки, които можеха да се отварят и затварят със специален ключ.

— Веднъж седмично е определеният за баня ден — обясни му Доуз Мак Леод. — Той е едновременно с това и почивен ден. Почива се на смени. Тези, които са наред, могат да мързелуват колкото си искат. Естествено само под строг надзор и никога всичките наведнъж. Но ти и сам ще опознаеш всичко това, Ласитър. Ако искаш, можеш още сега да отидеш на вечеря. Така ще се запознаеш веднага с някои от бъдещите си приятелчета. Това е едно много изискано общество от крадци и убийци. Някои от тях са доста брутални. Обособили са се в различни групички. Всяка от тях си има главатар. Ще трябва и ти да намериш мястото си сред тях. Може да се получи така, че още днес да поискат да те изпитат. Но не е необходимо веднага да отиваш при другите. Ако решиш, можеш първо да си починеш. Тогава ще те оставим насаме и на първо време никой няма да може да се заяжда с теб.

Ласитър го измери презрително с поглед.

— Спести си велиcodушието, Мак Леод. Нямам нужда от почивни дни. Нощта ще ми бъде достатъчна. Мога ли още сега да отида при тях, или ще продължите да ми се правите на бавачки?

Братята Мак Леод се спогледаха.

— Какво мислите за групата на Коноф? — запита Доуз.

Останалите кимнаха в знак на одобрение.

— О'кей — отсече Доуз и отново погледнаха към Ласитър. — Ще те зачислим към групата на Коноф. Тя се състои от седем души. Ти ще бъдеш осмият. И тогава тази група отново ще бъде толкова силна, колкото беше допреди два дни. Гледай да се разбираш с Коноф. Той е един добродушен мечок. Човек само не бива да го дразни.

После оставиха Ласитър сам.

Той излезе навън. С вериги можеше да се движи, но при всяка негова стъпка те силно дрънчаха. Успяваше дори да разпери доста широко ръцете си с тях. Това беше твърде важно при работата му с кирката.

Ласитър пристъпи към дългите редици от маси. Взе дажбата си и една кана с вода. После седна мълчаливо на първото свободно място, изпречило се пред погледа му.

Усещаше как всички останали, потънали в мълчание, го наблюдаваха крадешком. Дебнешите им погледи не се поддаваха на описание. В тях нямаше и следа от приветливост. Още отсега Ласитър почувствува, че повечето от тези мъже се мразеха помежду си и че това се дължеше преди всичко на постоянното напрежение, под което непрекъснато ги държаха.

Те го изчакаха да седне. Яденето беше вкусно и в изобилие.

Брадясалият плешив мъж срещу него го заприказва:

— Е, как се чувствуваш тук, Ласитър?

— Като в грандхотел, приятелю.

— Не съм ти никакъв приятел — изръмжа раздразнено плешивият. — Аз съм Тоби Симпсън и повечето от другите тук ме мразят.

Гласът му беше плътен, а усмивката върху охраненото му лице — фалшива.

„Стреми се да предизвика кавга“ — помисли си Ласитър.

— Искаш ли и аз да те намразя, Тоби?

Тромавото тяло на плешивеца се наведе леко напред. Малките му, дълбоко хълтнали очи искряха на светлината на огъня с предизвикателен блясък. Всички тези признания бяха много добре познати на Ласитър.

Тоби Симпсън очевидно целеше да се сдърпа с него. Той явно беше една от големите риби тук и искаше веднага да покаже на новака къде му е мястото.

Е, тогава, щом си го търсеше, щеше да си го получи.

Ласитър също беше в подходящо настроение, пък и в никакъв случай не възнамеряваше да протака нещата.

Тоби Симпсън се наведе още повече към него. Сега вече голата му глава почти опря до носа му.

— Внимавай, Ласитър! Хич не ми се прави на много отракан!
Маниерите ти никак не ми харесват, малкият.

Ласитър не се отдръпна дори и на милиметър назад.

— Казвал ли ти е някой, че вониш, Симпсън? — запита той достатъчно високо, за да могат да го чуят и останалите.

Наоколо веднага настъпи дълбока тишина.

Симпсън сви огромните си юмруци. Свадата беше подготвена. Тя беше неизбежна. На всяка една от масите щеше да се стигне до нея, дори и ако Ласитър не бе попаднал тъкмо на такъв всяващ страх бияч като Симпсън.

— Я повтори още веднъж, малкият!

— Вониш — произнесе съвсем хладнокръвно Ласитър.

От гърдите на плешивеца се изтръгна безподобен, първобитен рев. После той се пресегна напред през масата, за да сграбчи противника си.

Ласитър обаче вече не се намираше там, където бе седял допреди малко, и тромавото тяло на Симпсън с цялата си тежест се сгромоляса заедно с веригите си в празното пространство. Паниците и тенекиените кани се катурнаха с дрънчене на земята.

Ласитър беше отстъпил две крачки назад от края на масата. Между него и огъня имаше около три метра свободна площ. Беше му достатъчна, за да може да се бие с необходимата за това свобода на движенията.

— Е, хайде, Тоби, чакам те — отбеляза студено той. — А аз не обичам да чакам дълго.

Тоби Симпсън се изправи в целия си ръст. Изглеждаше като огромна мечка, когато с бавни стъпки тромаво пристъпи към него. Веригите му дрънчаха оглушително.

Наоколо се разнесоха най-различни подвиквания. Пленниците, изглежда, бяха се разделили на два лагера. Не всички от тях подкрепяха Симпсън. Повечето определено не го обичаха.

Въоръжените пазачи бяха се отдръпнали настрана. Отсреща, на верандата на голямата дървена къща, стояха братята Мак Леод, пушеха дебели пури и държаха чаши в ръцете си.

Ласитър много добре съзнаваше, че за тях това е просто едно интересно представление. Най-вероятно сега се обзалагаха за изхода на тази борба.

Ласитър отново съсредоточи вниманието си върху огромния си противник. Той беше с почти цяла глава по-нисък от него, но затова пък целият беше изтъкан от мускули.

Симпсън бе предизвикал кавгата съвсем преднамерено. Очевидно беше един от онези хора, които държаха на това да вдъхват страх в лагера. Вероятно по този начин те си бяха извоювали някакво по-особено положение измежду пленниците и се надяваха един ден действително да се издигнат в йерархията.

Ако „проектите“ на братята Мак Леод се разраснеха, те неизбежно щяха да имат нужда от повече надеждни надзоратели. И ако наистина се стигнеше дотам, то тогава кандидатите щяха да бъдат в изобилие.

Симпсън беше вече достатъчно близо до Ласитър, за да го нападне първи.

Необходимо беше да се владее специална техника, за да може човек да се бие с вериги. От изключителна важност беше да се съгласуват правилно движенията на ръцете и краката.

В противен случай всеки един от противниците би могъл много лесно да се заплете в оковите си, да се препъне или пък да изгуби равновесие.

Ласитър видя как огромният юмрук на Симпсън се насочи към него.

Това го накара неволно да отстъпи назад. Реакцията му беше съвсем спонтанна и целта ѝ бе да накара противника му да залитне в празното пространство, но той беше забравил за веригите на краката си. С тях съвсем не беше толкова лесно просто да се отстъпи.

В бързината направи една крачка повече назад и се препъна с десния си крак.

За части от секундата изгуби равновесие и това накара Симпсън да изреве тържествуващо.

Дясната му ръка заедно с част от веригата улучи Ласитър по главата. Той обаче се сниши и заби и двата си юмрука в массивното му тяло. Симпсън изпъшка приглушено и се хвърли с цялата си тежест върху противника си.

В този момент обаче Ласитър успя да се претърколи настрана. Това съвсем не беше толкова просто. Дрънченето на веригите късаше нервите му.

Симпсън отново се изправи в цял ръст и зачака атаката на противника си.

Ласитър също стана на крака, този път обаче беше вече много по-предпазлив и се движеше доста по-бавно. Обмисляше предварително всяка малка крачка и много по-бързо от тромавия дебелак преценяваше какво трябва да направи в случая.

Като две първобитни чудовища те се вкопчиха един в друг. Тази борба беше много по-възбуджаща за зрителите от обикновения бокс. Тук тя се водеше при съвсем други, доста по-тежки условия.

Когато човек се биеше с вериги на ръцете и краката си, му беше необходимо да влага много повече сила от обикновено, за да може изобщо да улучи противника си.

Затова и двубоят им продължи повече от обикновено.

Надмощие в тази трудна битка вземаше ту единият, ту другият.

На кого от двамата въздухът в белите дробове щеше да стигне за по-дълго? Кой щеше да запази за най-накрая по-голям резерв от сили?

Повечето от пленниците мислеха, че ще спечели Симпсън. Ласитър очевидно нямаше с какво повече да му се противопостави. Не и в това си състояние, в което беше пристигнал тук.

Страховито звучеше трясъкът на железните пръстени при сблъсъка на китките им. А още по-страховита беше гледката на двамата противници, олюляващи се като великани по време на ураган.

Ласитър вече усещаше, че силите му го напускат, но ако сега се оставеше да го победят, това автоматично щеше да го причисли към потисканите и подчинените тук, в лагера.

А ако излезеше победител, това щеше да бъде първата стъпка към новата надежда.

Затова той за сетен път мобилизира всичките си резерви и се хвърли с все сила напред, за да разгроми безпощадния си противник.

Веригите им отново изтрещяха така, че наоколо се разлетяха искри. Ласитър видя юмруците на Симпсън да се насочват към лицето му.

Тълпата от окаяни пленници изрева диво.

Но Ласитър не обрна внимание на грозящата го опасност. Сетния остатък от силите си той вложи в този последен двоен удар.

Усети силен тласък в главата си така, сякаш го беше ритнал някакъв подкован кон.

В същия момент обаче осъзна, че Симпсън съвсем не го беше ударил с цялата си сила.

Очевидно неговите собствени юмруци бяха достигнали целта си с част от секундата по-рано.

Като през някаква мъгла Ласитър видя как противникът му отстъпи назад и се олюля и почти с учудване установи, че самият той все още стои изправен на краката си.

Симпсън се свлече на колене, простена глухо и после се килна бавно встрани.

Ласитър стоеше изправен.

Беше победил тази камара от мускули. Въпреки всички очаквания бе се справил и беше принудил вероятно най-силния от всички пленници да падне на колене.

Сега изпитваше огромно желание да се свлече до него на земята, но това би било огромна грешка от негова страна.

Каквито и усилия да му костваше това, той трябаше да се задържи на краката си.

Ласитър вдигна високо ръцете си и ги разтърси така, че веригите издрънчаха. Знаеше, че прилича на някаква заплашително изправена горила и че при нормални обстоятелства би изглеждал дори и смешен.

Но трябаше да се държи така пред тази публика.

Те харесваха това, защото изглеждаше величествено.

По този начин той можеше да им направи впечатление.

Точно затова, докато стоеше там той издрънча с веригите си, вдигна като някаква горила ръцете си нагоре и изрева диво и победоносно.

Пленниците около него също изкрещаха.

Изведенъж той беше станал героят на деня.

Останалите го вдигнаха на раменете си и го понесоха триумфално през лагера.

Знаеше, че е успял да си спечели доста голям брой привърженици.

С това вече бе посял семето на бунта. Тази негова победа се оказа твърде важна, защото, ако беше изгубил, нямаше да бъде в състояние да разпали онзи огън, който всъщност целеше да разгори в душите на останалите пленници.

Отсреща, на терасата на голямата дървена къща, Доуз Мак Леод замислено отбеляза:

— Този не бива да го изпускаме от очи. Имам дяволски лошо предчувствие...

Братята му кимнаха сериозно...

9.

След като братята Мак Леод напуснаха с поредния си пленник Града на духовете, Сара постоя за известно време все така гола. Изглежда, изобщо не осъзнаваше, че няма нищо върху себе си.

Ярката слънчева светлина обливаше чудно хубавото ѝ тяло.

Лицето ѝ издаваше вълнение. Очите ѝ горяха с дива решителност.

След известно време тя вдигна яростно юмруките си към небето, устните ѝ бавно се раздвишиха и беззвучно произнесоха една клетва.

От този момент нататък Сара щеше да направи всичко възможно, за да разчисти сметките си с койотите от Ваулчърския каньон.

Ако някой изобщо беше в състояние да направи нещо срещу тях, то това беше тя — Ангела от Града на духовете.

Тя сведе поглед към разкъсаната си на парчета рокля и поклати глава. Съвсем не беше необходимо да я повдига от земята.

После огледа и самата себе си. Стори ѝ се, че е ужасно мръсна, и потръпна от погнуса.

Отиде до кладенеца и започна кофа след кофа да вади вода от него и да я излива в поилката пред бара, докато накрая успя да я напълни до половината.

Дървеното корито ѝ служеше като вана за къпане. Сара много добре знаеше, че може да се разхожда тук гола така свободно и непринудено, както някога Ева в рая.

Това беше едно от нещата, които тя особено много ценеше в своята принудителна самота. То я караше да се чувствува напълно свободна.

Преди да влезе вътре, Сара изля още две кофи вода върху себе си и се изтърка с една четка.

После седна във водата и се изтегна с наслада, притвори замечтано очи и извика в съзнанието си образа на Ласитър.

Откакто този мъж се бе появил в живота ѝ, нещо в нея се беше променило коренно. И самата тя не можеше да си обясни как всъщност

се беше случило това, но то наистина беше така. Дори само мисълта за едрия смел мъж будеще в душата ѝ нови, непознати надежди.

Трябваше да бъде като него. Никога да не се огъва. Винаги да продължава да се бори, дори и когато усеща, че е на края на силите си.

Съвсем не бе забелязала, че откакто влезе в дървеното корито, за да се наслади на банята, нечии очи зорко я следяха. Доспа ѝ се, докато се отдаваше на своите възможно най-прекрасни мечти в затоплената от слънцето вода.

И тогава до слуха ѝ достигна лек тропот на копита.

Не се изплаши ни най-малко, а само хвърли бърз поглед през полупритворените си клепачи.

Всяка друга жена на нейно място би изпаднала в паника и веднага би изскочила от водата, за да изтича бързо в къщата и да се скрие от погледа на чуждия посетител.

Но на Сара, Ангела от Града на духовете, отдавна вече ѝ бе непознато това, което другите хора най-общо наричат чувство на срам. Беше преживяла твърде много.

Тя видя, че ездачът се приближава бавно към нея.

След известно време успя да го разпознае.

Всъщност дори само това би било достатъчно, за да я изплаши, но то само я накара да подсвирне леко от изненада.

Точно този човек ѝ беше необходим.

Беше Крамер, или по-точно Торпе. Върху ризата му блестеше шерифската значка. Тук, извън града, тя нямаше вече абсолютно никаква стойност, но той очевидно твърде много се гордееше с новата си служба.

Едва когато новият шериф вече беше достатъчно близо до нея, Сара стори това, което отдавна трябваше да направи: отметна внезапно главата си назад, отвори широко очите си и привидно учудена извика тихо.

После се престори, че уж иска да изскочи от водата, но се отказа в последния момент от намерението си и се сви колкото се може надолу в дървеното корито, за да успее да скрие поне част от тялото си от погледа на мъжа пред нея.

Той пристъпи небрежно напред като хищник, сигурен в плячката си.

— Здравей, Ангел. Изплаших ли те?

— Би могло да се каже, че наистина ме изплаши. Знаят ли братята Мак Леод за това?

— Да, питах ги. Те нямат нищо против.

И от седлото на коня си той погледна надолу към водата. Сара бе закрила с ръка окосмения триъгълник между краката си. Знаеше, че по този начин можеше още повече да го възбуди. С лявата си ръка прикриваше с престорен срам стегнатите си гърди.

От погледа ѝ не убягна желанието в очите му. Как само го мразеше!

Но се налагаше да се преструва пред него. Трябваше да го направи. Беше готова на всякакви жертви, само и само да постигне целта си, за която отсега нататък твърдо бе решила да се бори.

— Можеш да напоиш коня си от кладенеца — изрече тя. — А после, ако обичаш, се обърни настани, докато изляза от водата!

Той наистина подкара коня си на няколко метра назад към кладенеца, но Сара забеляза, че не я изпуска от погледа си.

Крамер извади ведрото с водата, постави го пред коня си и се върна обратно при нея.

— Този път май нямаш подръка някой „Деринджър“ — отбеляза подигравателно престъпникът.

Тя внезапно му се усмихна широко.

— А трябва ли да имам?

— Аз нищо лошо не ти правя — отвърна Крамер. — Поне животът ти не е застрашен ни най-малко.

Вече не можеше да прикрие изгарящото го желание.

— Сега, когато те виждам на дневна светлина — отбеляза тя, като се усмихна още по-изкусително, — си мисля, че съвсем не изглеждаш толкова лошо.

— Ти постъпи с мен като с последната отрепка.

— Беше поради паниката. Съжалявам.

Сара забеляза как той си отдъхна облекчено. Беше му дала да разбере, че сега вече може и да не бърза. Надяваше се, че е разтълкувал съвсем правилно думите ѝ.

— Ти също ми харесваш много повече, отколкото миналата нощ — каза Крамер и също ѝ се усмихна. — Имам чувството, че бихме могли доста добре да се разберем. Не мислиш ли?

— Възможно е — отвърна тя. — Най-малкото сега вече имаме шанса да се опознаем по-отблизо.

— И как си го представяш това?

— По съвсем мирен начин. Впрочем, изглеждаш доста прашен. Би могъл да се изкъпеш.

Той се огледа.

— Тук, на открито ли?

— Няма кой да ни смущава. Насам рядко идва някой, а ако все пак се случи, то това обикновено е някой от братята Мак Леод. А те нали знаят, че ти ще ме посетиш? — и тя го погледна настойчиво. — Или може би си ме излъгал?

— Не, не. Съвсем определено, не. Как иначе бих могъл да намеря пътя за насам?

— Да не би да са ти възложили някаква задача?

— Казаха ми само да се поогледам на първо време. Било много важно. Като тяхно доверено лице трябва много добре да знам какво всъщност става тук. Това също е важно.

— Каза ли им, че ти уби Бъртън?

— Какво друго ми оставаше?

— И те просто така се примириха, така ли? Бъртън беше важна фигура за тях.

— Аз ще го заместя.

— Сигурен ли си?

— Бъртън беше глупак. Аз имам много повече ум в главата си.

Сара междувременно се беше поизправила малко и бе подпряла лактите си на ръба на дървеното корито.

Сега Крамер можеше да види всичко през прозрачната вода. Очите му отново се втренчиха неподвижно в тялото й. Това беше много добре. Щеше да отклони мислите му.

— За тях ти се появи в най-подходящия момент — отбеляза тя.

— Те така или иначе възнамеряваха да го извадят от играта. Бяха решили вече да го зачислят към останалите пленници в мината.

— Наистина ли?

— Бъртън беше станал неудобен за тях. Един ден това може да те сполети и теб, Дан. Всъщност как искаш да те наричам — Сам или Дан?

— Нека бъде Сам. Свикнах вече с това име.

— А харесва ли ти новата работа? — усмихна му се невинно Сара. Ако той само можеше да предположи какви мисли се таяха зад гладкото ѝ чело!

— Станах уважавана личност — отвърна Крамер с неприкрита гордост. — Никога не съм допускал, че е възможно толкова бързо да се превърна в пълноценен член на обществото.

— Но би могъл и още по-бързо отново да паднеш много ниско — отбеляза тя. — Мислил ли си вече за бъдещето си, Сам?

Да, вече беше мислил за това.

Тя прочете отговора върху лицето му, което най-внезапно придоби замечтано изражение.

— Ако само знаех дали мога да ти се доверя! — промълви с колебание той. — Тогава щях всичко да ти разкажа. Всичко, Ангел!

— Моля те, не ме наричай така! Мразя тази дума! — избухна внезапно Сара и в очите ѝ най-неочаквано заблестяха сълзи.

— Само думата ли мразиш, или най-вече мъжете, които те наричат така?

— Аз... аз...

И тя закри лицето си с ръце. Раменете ѝ се разтърсиха от задавените ридания.

— Не бива да говоря за това с никого, Сам. Моля те, разбери ме...

После ненадейно изскочи от водата и протегна ръцете си към покрития с прах мъж.

Вкопчи се здраво в него и зарида горчиво.

Торпе, или така нареченият Крамер, се усмихна със задоволство.

Беше сигурен, че е постигнал целта си.

Тя също.

После те се целунаха. Прегръдката им ставаше все по-силна, бурна и страстна.

Дан Торпе, превърнал се неочеквано от преследван убиец в уважаван от всички гражданин, се озова отново на седмото небе от щастие.

Той естествено си въобразяваше, че дължи всичко това на вродения си чар на интелигентността си и на своя обаятелен външен вид. Нима нямаше да бъде странно, ако това момиче не се бе размекнало пред него!

Сега вече я държеше здраво в ръцете си.

Крамер се измъкна бързо от прашните си дрехи. Наоколо нямаше жива душа.

— Но първо се изкъпи — настоя тя.

Той със смях я повали в горещия пясък пред срутените къщи на Града на духовете.

— Не, сега, мила! Не издържам повече...

После те се любиха дълго под жаркото слънце на късния следобед. Това беше най-вълнуващото любовно приключение, което този мъж някога бе преживявал. Беше като опиянен.

Изкъпаха се заедно в дървеното корито. Сара се погрижи да набави сапун и прясна вода. Държеше се с него като жена, която наистина го обича.

Времето летеше неусетно.

Изпеченият мошеник Дан Торпе съвсем не забеляза, че Ангела от Града на духовете през цялото време се преструваше пред него.

Тя не можеше да се освободи от мисълта за Ласитър. Той беше мъжът, който бе обсебил мислите и мечтите ѝ. Не беше в състояние да стори нищо против това.

Настъпи вечерта и въздухът навън захладня.

Сара приготви яденето. Разнесе се аромат на вкусна гозба. Те седнаха в пристройката на някогашния бар да вечерят, като отвориха и бутилка вино.

Мека лунна светлина обливаше всичко наоколо. Хладен ветрец галеше кожата им. Сара носеше копринена рокля, която обвиваше мекотялото ѝ като някакъв пухкав облак. Торпе беше разкопчал чистата си риза така, че се виждаха яките му окосмени гърди.

— Никога досега не съм бил така щастлив — призна ѝ той. — Допреди няколко дни палачът все още беше по петите ми, а сега вече съм почитан човек. Не съм и предполагал, че всичко може да се промени толкова бързо.

— Беше ли го запланувал от по-рано? — запита Сара.

— Не — отвърна Торпе. — Просто обстоятелствата се стекоха така. Нямах никакво желание да позволя на Бъртън да ме изнудва. Искаше да измъкне от мен десет хиляди долара. И тогава аз размислих и реших, че по същия начин вероятно е изнудвал и моите

предшественици. Исках само да му дам един добър урок, но нещата просто така се развиха... — Той замълча и сви рамене.

— Не се ядосвай за това — успокои го тя. — Няма какво да съжаляваш за него. Той си беше просто един мръсник.

— А аз съм убиец.

— Да не би да имаш угрizения на съвестта? По дяволите, Сам, само не ставай сантиментален сега! Не можем да си позволим такива чувства. Повтаряй си непрекъснато, че братята Мак Леод са сто пъти по-лоши от нас двамата, взети заедно. Когато решат, те ще ни затрият, без да им мигне окото.

Той кимна сериозно.

— В това можеш да бъдеш абсолютно сигурна, Сара.

— Най-напред ще се справят с теб, Сам.

Торпе поклати глава.

— Няма да успеят. Никога! Премислил съм всичко много добре. Вече имам дори и план, Сара. Но се нуждая от някого, на когото да мога да се доверя.

Те се целунаха страстно. Тя мислеше за Ласитър.

Изпитваше страхотно задоволство. Беше си намерила безценен съюзник. Торпе ѝ разкри плана си...

10.

Ласитър остави кирката и започна да загребва с лопатата раздробената скала и да я изсипва във вагонетката. Трябаше да помага при прокарването на релси и изграждането на подпорни стени в тесните подземни галерии.

Единствено при взривовете пленниците не присъствуваха. Това не беше тяхна работа, защото иначе щяха да могат много лесно да се сдобият с малко динамит.

Братята Мак Леод винаги предвиждаха най-лошото и се грижеха за това на техните „роби“ никога да не могат да им хрумват глупави мисли. Те трябаше да работят до пълно изтощение и всяка вечер да са прекалено изморени, за да нямат време за каквito и да било бунтарски помисли.

Ласитър работеше като луд. Понякога някой от братята се приближаваше до него и го потупваше поощрително по рамото.

Отново си беше възвърнал силите. Чувствуващ се по-як от всякога. Поглъщащ ежедневно огромно количество храна.

Той бе говорил поотделно с Тоби Симпсън, Патрик О’Рурк, Артър Шекли и естествено с Алекс Коноф. Тези четирима мъже бяха отговорници на групите, бяха си извоювали известно уважение и братята Мак Леод непрекъснато ги уверяваха, че много скоро ще ги освободят от веригите им и ще ги направят надзоратели, защото вече са изплатили дълговете си към тях за услугата, че са ги спасили от палача.

Да, Ласитър междувременно се разбираше добре и с Тоби Симпсън. Двубоят му с него се бе окказал извънредно важна крачка.

Сега вече всички останали се държаха много добре с него, а четиридесетимата отговорници на групите го считаха за равен с тях.

Постепенно той опозна и останалите пленници. Бяха общо 33 мъже, а Ласитър беше номер 34, но успя между другото да разбере, че преди време работниците в този лагер на ужаса са били дори и четиридесет.

Тук непрекъснато умираха хора. Някои от тях се самоубиваха. Това бяха онези, които окончателно бяха изгубили всякаква надежда и искаха да избягат от съдбата си. Други биваха затрупвани от падащи камъни или измираха от различни болести.

Тук можеха да оцелеят само най-силните, а тези, които бяха останали живи, все още таяха някаква скрита надежда.

И точно тази надежда ги караше да продължат да живеят.

Ласитър междувременно бе успял да понаучи доста неща. Голяма част от пленниците биха предпочели да увиснат на бесилката, отколкото да продължат да търпят всичко това тук.

Той се запозна и с братята Ханзен, както и с Петер Фароу, брата на Сара, който също беше от бандата на Ханзен.

Бе говорил и с част от останалите пленници. Опипваше бавно почвата, за да разбере мнението на всеки един поотделно. Внимаваше да не се издаде, тъй като се страхуваше от предателство.

Но измежду тях нямаше предатели. Всички те неизменно се поддържаха един друг.

— Има само един начин — обясняваше Ласитър на отговорника на своята група Алекс Коноф. — Трябва да се освободим от веригите, после ще си набавим оръжия и...

Коноф беше среден на ръст, доста неугледен мъж с дълги като на морж мустаци, които висяха около ъгълчетата на устните му и му придаваха леко тъжно изражение. Не създаваше впечатление на опасен човек, но откакто Ласитър бе разбрал историята на неговия живот, коренно бе променил мнението си за него.

Алекс Коноф, шеф на банда от Уоминг, беше един от онези, които трябваше да увиснат на бесилото. При това той съвсем не бе единственият престъпник със смъртна присъда тук. Всички те можеха да бъдат отлични съучастници, но и най-коварни предатели.

Затова и Ласитър беше изключително внимателен. През седмицата, която прекара тук, съвсем предпазливо и внимателно бе опипал почвата.

Алекс Коноф махна небрежно с ръка в отговор.

— Мислили сме вече за това — измърмори той. — Но ти не можеш да си представиш какви изпечени мошеници са тези Мак Леод. Подсигурили са се отвсякъде. Миналата седмица Ед Бенет успя да изпили веригите си и се опита да се измъкне от каньона, но не стигна

много далече. Сега вече е мъртъв. Впрочем Ед беше от моята група. Пребиха го от бой с камшик. Дойде му твърде много. Цял ден след това лежа в бараката и после свърши, отиде си. Погледни само тези вериги. Аз все още не мога да се начудя как той успя да се справи с тях.

Ласитър вече беше оглеждал веригите. С повечко търпение човек би могъл да ги изпили, но това все още не означаваше, че е свободен. Коноф имаше право.

— Дори и да имаш ключ за тях — продължи Коноф — и дори и да си без вериги, пак нямаш никакъв шанс. Тези мерзавци са подгответи за всичко. Откажи се, Ласитър! Нас може да ни спаси само някакво чудо.

— Бихме могли да се бием и с веригите. Така както излязох срещу Тоби Симпсън. В някой подходящ момент ще нападнем охраната и ще им вземем оръжията. Ако действуваме задружно, ще бъдем достатъчно силни, за да...

— Нищо няма да излезе от тази задружност — обади се един подигравателен глас зад тях и в следващия момент Ласитър усети допира на едно студено дуло в тила си.

— Стани, Ласитър!

Той се надигна бавно от кръглия камък, върху който седяха с Коноф. Бяха се отдалечили малко от лагера след вечерята.

Бяха внимавали много и затова сега им се струваше голяма загадка как Хари Мак Леод бе успял да се промъкне зад тях.

— Тръгвай пред мен, Ласитър! Много ми е любопитно какво ще кажат братята ми за това. Хайде, размърдай се!

Той се подчини. Веригите задрънчаха силно, когато закрачи пред най-малкия Мак Леод към голямата дървена сграда, в която отсядаха четиримата братя при посещенията си тук. А иначе къщата, в която живееха, се намираше в един друг каньон, там, където беше в главната им мина, която обаче им служеше само за прикритие.

Изолираният Ваулчърски каньон беше в действителност главната им база.

Ласитър веднага беше обкръжен от няколко въоръжени мъже, които го бълснаха грубо в комфортно обзаведеното помещение. За момент той заслепен притвори очи.

Изпълнен със задоволство, Хари Мак Леод съобщи на останалите как е успял незабелязано да се промъкне зад него и Коноф и да подслуша разговора им.

— През цялото време го подозирах, че ще започне да крои разни планове — завърши накрая той. — Сега вече имаме доказателство за това. Трябва да го обесим за назидание.

Доуз Мак Леод махна небрежно с ръка:

— Би било твърде жалко. Не си ли чул досега, че е един от най-добрите ни работници? По мое мнение дори е най-прилежният от всички останали. Но, Хари... — и Доуз поклати с укор глава, преди да продължи — спомни си какво ни беше обещал за тези свои инициативи! Така доникъде няма да я докараме.

— Но той се опитва да подстрекава другите — изръмжа обидено най-малкият брат. — Трябва да го накажем, за да избием всички тъпи хрумвания от главите на останалите. Доуз, нима не чу какво ти казах преди малко? Говореше как всички пленници трябва да се обединят и да ни нападнат задружно без оглед на евентуалните загуби. Това би могло да предизвика истинско въстание, а те имат числено превъзходство спрямо нас.

Това накара братята му да се усмихнат снизходително.

— Ти сам си чул, че Коноф съвсем не е бил въодушевен от плановете му. Ласитър е сам с идеите си. Никога няма да успее да си намери достатъчно съюзници.

— Но той се опита! — изръмжа Хари.

— Това си е негово право — отбеляза Доуз. — А какво би сторил ти на негово място, Хари?

— По дяволите още веднъж! — изкрещя вбесен най-малкият брат. — Да не би всички вие да сте си загубили ума? На подбив ли ме вземате? Подигравате ли ми се? Този човек е опасен — и той посочи Ласитър. — Изключително опасен. Никой от вас ли не го е разбрал досега?

Доуз се усмихна коварно.

— Успокой се, Хари! Той ще си получи заслуженото.

После впи студените си очи в провинилия се пленник. От този поглед по гърба на Ласитър полазиха студени тръпки. Предполагаше, че го очаква нещо наистина ужасно.

— Ще го изпратим в бункера за особено тежки случаи. През следващите няколко седмици ще работи съвсем сам. Цял месец няма да има възможност да говори с когото и да било.

Ласитър вдигна ръцете си. Изглеждаше съвсем отчаян. Направи една крачка към Доуз Мак Леод, после още една.

— Но, Доуз, аз не мога...

Сетне с един-единствен скок се озова при него. Всичко стана съвсем внезапно. Никой не го очакваше.

Веригите издрънчаха силно, когато тялото му се бълсна в мъжа срещу него.

Останалите изреваха изненадани и вдигнаха оръжията си.

Но сега вече нищо не можеха да направят.

Ласитър лежеше под Доуз Мак Леод и беше притиснал веригите си към гърлото му.

— Ако го стисна малко по-силно, можете спокойно да го считате за мъртъв — изрече той в настъпилата тишина.

Беше действувал. Беше се осмелил да стори нещо, което всички останали считаха за невъзможно.

Воден от внезапния си порив, бе атакувал шефа им, като при това дори и за миг не се бе замислил дали изобщо би могъл да постигне нещо с това.

Братята Мак Леод, както и двамата други пазачи, вече държаха револверите в ръцете си, но никой от тях не се осмеляваше да стреля. Куршумите им неизбежно щяха да улучат шефа им, който служеше като прикритие за Ласитър.

Всички стояха така, сякаш се бяха вцепенили от ужас.

Как изобщо бе успял да стори това?

То всъщност беше невъзможно. Сега, когато си спомняха за неговия скок, той им се струваше като някакво вълшебство.

— Хайде, ставай! — изръмжа Ласитър. — Сега ние двамата с тебе ще си направим една по-дълга разходка.

Последва силен тласък. Доуз Мак Леод изрева диво, а сетне и двамата се изправиха на крака.

Всички присъстващи отново се питаха в недоумение как този мъж бе успял да извърши това. Действията му граничеха с невъзможното. С просто око човек съвсем не би могъл да ги проследи.

— Какво си въобразявахте вие? — засмя се Ласитър. — Подценихте ме, за ваше най-голямо съжаление. Нима наистина си мислехте, че можете да правите с мен всичко, каквото си поискате!

Той беше обгърнал Доуз Мак Леод с окованите си една за друга ръце. Веригите притискаха гърлото на заложника.

— Можете да стреляте — продължи Ласитър. — Можете да правите всичко, каквото си поискате, но тогава Доуз ще пропадне заедно с мен в пъкъла. Куршумите ви не могат да бъдат чак толкова бързи. При всички случаи ще ми останат сили, за да го умъртвя.

Все още нищо не беше спечелено. Това му беше повече от ясно. Много важно бе точно сега да не им оставя никакво време за размисъл.

— Върви напред, Доуз! — заповяда му той. — Това е единственият ти шанс.

Доуз не се помръдна от мястото си.

— Какво още чакате? — изръмжа заложникът. — Защо не стреляте? Нали сме се споразумели как да действуваме при подобни случаи? Нали се бяхме разбрали да не се щадим един друг? Нали си го обещахме? Хайде, стреляйте най-сетне! Това е заповед.

Нервите му вече не издържаха. Гласът му премина в кряськ. Всичко, което се бе случило досега, го беше източило прекалено много. Напразно се стараеше да прикрие страха си.

Тримата му братя вдигнаха пистолетите си.

Целеха се в Ласитър, затова той, от своя страна, още повече стегна веригата около врата на заложника си.

— Добре си помислете — предупреди ги. — Няма да можете отново да го съживите. Аз при всички положения ще го убия, без значение какво ще се случи след това с мене.

Самият той съвсем не беше толкова уверен в това. Не мислеше, че някой изобщо би могъл да убие човек по този начин.

Но достатъчно беше другите да му повярват. Тогава вече щеше да е спечелил.

Те все още се колебаеха.

Всъщност Ласитър вече виждаше как револверите им проблясват в ръцете им, насочени към него.

— Стреляйте най-сетне! — изрева Доуз Мак Леод. — По дяволите! Нима ще пристъпите клетвата ни?

Ситуацията беше изключително напрегната. И тогава навън отекна конски тропот. Някой спря коня си пред терасата на дървената къща.

Чуха се приглушени мъжки гласове. Но мъжете вътре нямаше как да разберат, че всички вън вече много добре знаят какво се бе случило.

— Ще надзърна за малко — изръмжа новодошлият.

Веднага след това вратата се отвори.

11.

Човекът, който влезе вътре, беше Торпе, или така нареченият Крамер, новият шериф на Силвър Сити.

Той с усмивка се втренчи в Ласитър.

После бавно посегна към револвера си. Вече почти го бе извадил от кобура, когато внезапно прозвуча гласът на Доуз Мак Леод:

— Спри! Това е в разрез с разпоредбите, Крамер.

Торпе пусна дръжката на револвера си. Оръжието отново потъна обратно в кобура. Върху лицето на новодошлия по нищо не личеше, че той отново крои пъклени планове.

— Добре, шефе. Аз, естествено, добре познавам разпоредбите. Просто си помислих, че в подобна ситуация би могло да се направи изключение.

Ласитър, който все още стискаше здраво Доуз Мак Леод за гърлото, нямаше ни най-малка представа за какво всъщност става въпрос.

— Трябва да ги спазваш — продължи Доуз. — В мое присъствие никой няма право да се докосва до револвера си.

— Сега всичко отново е наред — отвърна Торпе. — Защо се вълнувате, шефе?

Останалите трима братя и двамата пазачи отдавна вече бяха отпуснали своите оръжия.

Никой от тях не знаеше какво трябва да се направи оттук нататък.

Появата на шерифа беше объркала всичко.

А Торпе всъщност точно на това и беше разчитал. Този мъж си имаше свои собствени амбициозни цели и планове. Беше спечелил куп пари с убийството на шерифа Франк Бъртън. Бе привлякъл на своя страна Ангела от Града на духовете и сега вече твърдо беше решил да затегне окончателно примката.

Колкото по-рано, толкова по-добре.

Той възлагаше големи надежди на Ласитър, когото смяташе за небезизвестния убиец Бил Финегън.

Уверен беше, че точно този човек би бил най-добрият партньор за него и че двамата заедно ще бъдат непобедими.

Ако само успееше да го измъкне оттук, те щяха да взривят този ад.

Но все още всичко висеше на косъм.

Доуз Мак Леод беше напомnil за забраната. Никой, освен братята му, нямаше право да вади оръжието си в негово присъствие. Доуз беше тиранин, който непрекъснато се боеше от атентати. Затова и беше въвел тези вътрешни разпоредби. Свикнал бе винаги да се подсигурява възможно най-добре.

Сега обаче се страхуваше. Това съвсем ясно му личеше. Дали всъщност говореше сериозно, когато бе заповядал на братята си и на двамата мъже от охраната да стрелят, без да се съобразяват с него?

Или може би просто бълфираше?

Мислите се блъскаха в главите им. Сърцата им се свиваха от напрежение. От въпроса на шерифа бяха изминали само няколко секунди. Всички стояха като парализирани. Дори и Доуз Мак Леод, изглежда, съвсем не знаеше какво трябва да се направи по-нататък.

Единствено Ласитър изглеждаше способен на всичко.

Той хвърляше яростни погледи около себе си. Приличаше на човек, който е твърдо решен да убива.

— Да изчезвам ли, шефе? — запита шерифът в настъпилата тягостна тишина. — Само една думичка и се омитам — и Торпе се престори, че си тръгва.

— Спри, почакай! — извика Доуз Мак Леод и той се спря. Усети, че е съумял все пак да извоюва някакъв успех.

Всъщност и за двете страни ситуацията беше безнадеждна.

При всички положения, ако се стигнеше до престрелка, поне двама души щяха да бъдат убити и това най-вероятно щяха да бъдат Доуз Мак Леод и Ласитър. Още отсега това беше повече от сигурно.

Торпе и Доуз се спогледаха. Но едновременно с това шерифът отпращаше безмълвни сигнали към Ласитър. Съвсем безшумно, само с очи.

Ласитър също му сигнализираше безмълвно своето съгласие. Нямаше никакъв друг избор. Трябваше да се съюзи с този убиец.

Да, за него наистина не съществуваше друг шанс.

В случая ставаше въпрос да бъде обезвредена една от най-опасните престъпни банди в целия Запад. Ако сега не предприемеше нещо, всичко щеше да бъде загубено.

И тогава нещата щяха да си останат непроменени. Братята Мак Леод щяха да съберат още повече пленници. Една отчаяна жена щеше все така, против волята си, да продължи да работи за тези изпечени мошеници. И още дълги години различни преследвани от закона престъпници щяха да бъдат подлагани на далеч по-големи мъки и страдания, отколкото при нормалните, налагани от правосъдието наказания.

Такава беше ситуацията, в която се намираше Ласитър.

Той знаеше, че в този случай шефовете му от Бригада Седем без всякакво колебание биха му дали своето одобрение.

Затова и сигнализираше безмълвно с очи на Торпе, че е съгласен да влезе в комбина с него.

— Спри, почакай! — беше казал Доуз Мак Леод, а неговата дума бе закон в този каньон.

Отново изминаха секунди, минути.

Всички очакваха напрегнато какво ще каже Крамер. Дали ще попита нещо, как ще реагира.

Но той бе потънал в мълчание.

Беше ужасно хладнокръвен.

Очите му непрестанно изпращаха съвсем незабелязано безмълвното си послание към Ласитър.

Ще ме подкрепиш ли?

А Ласитър сигнализираше съгласието си.

Доуз Мак Леод се дръпна рязко, сякаш искаше да се освободи.

В следващия момент отново се вцепени. Ласитър пак беше стегнал веригата около врата му.

— Защо мълчиш, Крамер? — изрева Доуз. Вече не можеше да се владее. Опънатите му нерви му бяха изиграли лош номер. — Какво има, Крамер?

Торпе, или така нареченият Крамер, се обърна бавно и се усмихна.

— Исках само да ви помогна, шефе, но вие бяхте против — и той сви с безразличие рамене. — Какво друго бих могъл да направя в

случая?

— А защо искаше да извадиш колта си, Крамер?

Престъпникът се ухили.

— Защото исках да застрелям Ласитър — отвърна той. — Ако не ми бяхте попречили, сега вече всичко щеше да е приключило, шефе.

С поведението си Торпе силно респектираше всички останали.

Нито един от братята Мак Леод не прозря истинските му намерения.

— Щеше да ме изложиш на опасност — каза Доуз. — Сега вероятно щях вече да бъда мъртъв.

— В никакъв случай — отвърна с усмивка престъпникът. — Наистина ли чак толкова ми нямате доверие, сър? — продължи най-безочливо да го баламосва лъжешерифът.

Торпе беше един от най-хитрите мошеници, който Ласитър някога бе срецдал през живота си.

— Знам много добре как трябва да постъпва човек с такива като него. Ще ми позволите ли...

И още докато говореше, той пристъпи към действие.

В следващия момент беше вече зад Ласитър, който от своя страна се престори на напълно изненадан.

Никой от останалите не бе забелязал, че те вече мълчешком се бяха уговорили помежду си с погледи.

— Сега вече е в ръцете ми — каза Торпе. — Виждате ли, шефе, колко просто се оказа всичко. Стига само да си достатъчно хладноокръвен.

Братята Мак Леод отпуснаха оръжията си и си отдъхнаха с облекчение. Смятаха, че опасността вече е отминала. Шерифът бе опрял дулото на револвера си в гърба на Ласитър и той пусна заложника си, като изрече примирено:

— Предавам се.

— Е, добре — въздъхна Доуз Мак Леод. — Така си и знаех още от самото начало. Ти си разумно момче, Ласитър. А сега...

Но така и не успя да довърши изречението си.

В този момент револверът на Торпе изтрещя силно няколко пъти последователно.

По навик Ласитър отскочи бързо встрани. Това беше единственото нещо, което можеше да стори в случая.

Драмата, която се разрази за части от секундата пред очите му, накара кръвта в жилите му да се смрази.

За Торпе този риск граничеше с лудост.

Или може би още от самото начало е бил твърдо уверен в успеха си?

Сега във всяка ръка той стискаше по един пистолет: в дясната — нормален „Колт“ с шест куршума в пълнителя, а в лявата — тежък „Ле Мат“, един от онези револвери с разположени една над друга цеви и голям барабан за девет 45-калибрни патрони плюс един патронник при оста на барабана, който се зареждаше с обикновени сачми и по този начин въздействието му от късо разстояние беше опустошително.

Торпе си служеше с него само с едната ръка, а това бе голямо майсторство.

Изстрелите отекнаха оглушително в ушите на Ласитър. Окован във вериги, той лежеше безпомощен, без всякакво оръжие в цялата тази бъркотия. Можеше да се радва, че е все още жив.

Братята Мак Леод, както и другите двама пазачи, вече бяха мъртви.

Торпе ги беше изненадал в момент на непредпазливост. Никой от тях не бе очаквал нещо подобно.

И шестимата бяха рухнали безжизнени на земята.

Убиецът прибра оръжията им и подхвърли на Ласитър две пушки и два револвера.

— Сега ще ми бъде необходима твоята подкрепа, Ласитър.

Беше вече изгасил лампата. Само бледата лунна светлина се процеждаше плахо през прозореца.

Към къщата приближиха нечии стъпки. Чуваха се объркани гласове. Никой не знаеше какво се бе случило вътре. Всички бяха изпълнени с беспокойство.

— На първо време по всяка вероятност няма да предприемат нищо — изръмжа Торпе. — Ще видиш, Ласитър. Те са свикнали да действуват само по заповед.

Гласовете навън замряха. По преценка на Ласитър там сега се бяха събрали около петнадесет человека — надзирателите, които иначе бяха напълно достатъчни, за да държат в подчинение двойно по-голям брой от тях пленници. Всъщност дори и те бяха много, но братята Мак

Леод се бяха надявали за в бъдеще да си набавят още повече работници.

— Хей, шефе — извика някой отвън. — Какво става там при вас?

— Влез вътре, Монахан — обади му се Торпе. — Но ела сам и тогава ще научиш всичко.

Ед Монахан беше началникът на надзирателите. Ласитър вече имаше няколко неприятни спомена от него. С камшика си, който неотлично висеше на колана му, той винаги заставяше пленниците да работят до пълно изтощение. Беше истински майстор в това отношение. Непрестанно търсеше повод, за да ги изтезава. Същински изверг.

Отвън цареше тишина.

Торпе се изсмя презрително. После прошепна съвсем тихо, така, че да го чуе само Ласитър:

— Сега размишлява. Знаеш ли, че този мръсник е голям страхопъзълъ?

— Всички садисти са страхливици — отвърна му той. — Но какво всъщност си намислил?

— Искам да го спечеля на наша страна. Но всяко нещо с времето си. Сега ние с теб трябва да запазим спокойствие.

— Ние?

— Разбира се, че ние двамата — прошепна Торпе. — Все още ли не си се досетил какво имам предвид? Не можеш ли да загрееш защо се застъпих така за теб?

Сега вече Ласитър беше твърдо убеден. Допускал бе всичко това, макар че разсъдъкът му отказваше да го възприеме като нещо наистина възможно. Това, че Торпе се бе застъпил за него, си беше чиста лудост от негова страна. Какво изобщо очакваше да спечели от цялата тази история?

Отвън все още цареше тишина, но ако човек понапрегнеше слуха си, можеше даолови тихия шепот на мъжете. Обаче беше невъзможно да се разбере какво говорят помежду си.

— Как изобщо ти хрумна идеята да избереш точно мен за свой партньор? — запита шепнешком Ласитър. — В началото си мислех, че искаш да ме окачиш на въжето.

— Размислих и реших, че съвсем не си толкова лош. Дори напротив. С човек като тебе мога да постигна много повече, отколкото

възнамерявах в началото. Е, ще ме подкрепяш ли?

— Засега все още съм в окови.

— Скоро ще те освободя от тях — увери го Торпе. — Изчакай само още мъничко. След малко онези отвън ще ни направят предложението си за примирие. И първи ще бъде Ед Монахан. Този страхливец умее много добре да усеща кога трябва да премине на противниковата страна. Сега обаче все още не е много сигурен в успеха си.

— И какво по-точно си намислил? — запита Ласитър.

— Ние двамата естествено ще поемем всичко тук в свои ръце. Това е повече от ясно. И много скоро след това ще можем буквално да ринем парите с лопата.

— А аз действително ли ще бъда твой партньор?

— Обмислил съм всичко много отдавна. Осъзнах, че всъщност точно ти си подходящият за мен човек. Едва ли бих могъл да намеря някой по-добър от теб за тази цел.

— Това е голяма чест за мен — против волята си изрече Ласитър.

— Не се подценявай — прошепна му в отговор убиецът. — Отдавна прозрях що за човек си ти в действителност. И двамата сме замесени от едно и също тесто. Затова и трябва да бъдем приятели. Истински приятели. Защото заедно ще бъдем непобедими.

В тъмнината Ласитър едва различаваше очертанията на неподвижно застаналите отвън мъже. Тръпки на ужас полазиха по гърба му. Нима наистина този закоравял убиец го смята за равен на себе си? За него това беше истински удар.

— Може би имаш право — прошепна той точно обратното на това, което всъщност мислеше. — Но сега ни предстои да свършим още добра работа.

— Не те смятах за толкова малодушен, Ласитър.

— Съвсем не съм малодушен. Но там отвън има най-малко още петнадесет мъже, а аз все още съм във вериги.

— Няма да е за дълго.

— Те се отключват само със специален ключ, който е при ковача.

— Не се притеснявай, Ласитър!

Отвън прозвуча гласът на Монахан.

— Мога ли да вляза, шерифе?

— Чакам те.

Стъпките му приближиха вратата.

— Виждаш ли, Ласитър? — прошепна Торпе. — Той вече захапа въдицата.

И се изхили беззвучно, а смехът му в този напрегнат момент прозвуча още по-страховито.

— Какво ще стане по-нататък, Сам? Как си представяш всичко това?

— Ще ти обясня по-късно.

На вратата се почука. Беше Монахан.

— Мога ли да вляза?

— Разбира се, Монахан.

Миг по-късно високият сух надзирател се изправи в стаята. Той определено не беше изнежен, но това, което видя вътре, накара дъха му да секне.

— О, господи! Та това е...

— Успокой се, Монахан! — прекъсна го Торпе. — Така трябваше да стане. Това тук не можеше да продължава до безкрайност. Те отдавна вече бяха изкопали гробовете си, в които рано или късно щяха да легнат.

— Ти ли ги застреля? Сам ли го направи?

Гласът му трепереше от вълнение. Не беше в състояние да побере всичко видяно в ума си.

— Да, аз ги убих. Аз, съвсем сам.

— Защо го направи? Защо, Торпе?

— Казвам се Крамер — отбеляза хладно убиецът. — Запомни добре това, Ед. Освен това съм почитан човек. Нося значката на шерифа.

По начина, по който говореха един с друг, Ласитър разбра, че се познават отдавна.

— Те искаха да пипнат и теб — каза Монахан. — Бях там, когато Бъртън им разказа за идването ти в града.

— Бъртън е мъртъв.

— Знам. Май че Ласитър го е...

Торпе го прекъсна.

— Съвсем не беше Ласитър.

— А кой тогава? Може би ти?

— Не, и аз не бях — изльга хладнокръвно убиецът. — Те го убиха — и той посочи братята Мак Леод. — Бъртън беше разкрил машинациите им. Искаше да съобщи за тях, но те, изглежда, са надушили за това отнякъде и го изпревариха.

Монахан се отпусна върху един от столовете. Необходими му бяха няколко секунди, за да осъзнае всичко това, и колкото повече мислеше, толкова по-ясно му ставаше какво всъщност бе замислил неговият стар познайник.

Ласитър междувременно също беше вече наясно с плановете му.

— И сега ти искаш да вземеш всичко това за себе си? Нима... оо, Крамер!

Убиецът кимна небрежно.

— Цялата работа е в следното, Ед. Ласитър и аз сме изпратени тук с тайна мисия от самото правителство. Трябаше да разберем защо в този район непрекъснато изчезват различни търсени от закона престъпници. Моят стар приятел Бъртън също бил разкрил вече машинациите на братята Мак Леод. За съжаление обаче направил грешка и затова те са го убили.

— Но нали заради това убийство ти искаше да окачиш Ласитър на въжето? — в недоумение запита Монахан.

— Всичко беше само игра — отвърна Торпе. — Ласитър и аз бяхме принудени да инсценираме цялото това преследване, за да заблудим братята Мак Леод. Сега разбра ли най-сетне?

Ед се ухили с облекчение. В очите му проблясваха коварни пламъчета.

— Харесваш ми, Дан. Ние...

— Казвам се Сам — прекъсна го убиецът. — Запомни го веднъж завинаги, Монахан! Аз съм Сам Крамер, шерифът на Силвър Сити.

— О'кей, Сам. Ще се постараю да го запомня.

— А сега иди при другите и им обясни всичко това — заповяда му убиецът. — Умееш да убеждаваш. Знам от по-рано. Винаги си съумявал да въртиш останалите около малкото си пръстче. Разчитам на теб, Ед!

— Можеш да ми се довериш напълно.

Ед Монахан бе превъзмогнал вече първоначалния шок. Той беше истински чакал. Живееше от подаянията на силните. Все едно му беше на кой господар ще служи.

Вратата се захлопна зад гърба му.

Торпе отново остана насаме с Ласитър и мъртъвците.

— Виждаш ли, Ласитър! Така трябва да се действува.

— И как ще продължи това по-нататък?

— Ще организираме много добре всичко. В това няма никакво съмнение. Надявам се, че ще бъдеш на моя страна.

— В това можеш да бъдеш съвсем сигурен.

— А тях просто ще ги сложим в джоба си — продължи Торпе.

— И как по-точно си го представяш всичко това?

— Аз ще се върна обратно в града. Там ще разкажа същата история, която вече разправих на Монахан, за това, че ние двамата сме тайни пратеници на правителството. Задачата ни е била да проследим братята Мак Леод. Те обаче са надушили опасността и са огейкали с всичките си пари. Сега ние временно сме поели управлението тук и това естествено е станало по поръчение на правителството — и той се ухили зловещо като истински дявол.

— Но това не може да продължи много — отбеляза Ласитър.

— Знам — отвърна убиецът. — Четири седмици ще ни бъдат предостатъчни. Само за един месец ще успеем да се напечелим доста стабилно. А може да продължим и за по-дълго. Хората тук са много по-доверчиви, отколкото можеш да си представиш. Какво ще кажеш за идеята да основем един град в този каньон, а? Тогава за нула време ще надминем Силвър Сити. Ще вземем всички мини за себе си. Ще основем банка, в която миньорите ще влагат парите си. Можем да станем истински господари на цяла Невада.

И той с усмивка пристъпи към Ласитър и го тупна приятелски по рамото.

— Имаш наистина великолепни идеи — възклика с почуда Ласитър, като раздрънка веригите си.

Торпе разбра какво искаше да му каже.

— Не се притеснявай! Най-много след два часа ще можеш отново да се движиш свободно.

— А какво ще стане с пленниците?

— Ще ги освободим, разбира се — отвърна Торпе. — Искам всички те да застанат зад мене. Така ще бъда силен, Ласитър. Тези хора ще ми бъдат вечно благодарни за това, че съм ги пуснал отново на свобода.

— Ти си голям дявол, Сам!

— Аз просто не възнамерявам да изпусна шанса си. А иначе самите обстоятелства се стекоха така. Искам да ти призная нещо. Знаеш ли всъщност защо се впуснах в цялото това приключение? Можеш ли да предположиш?

— Нищо не ми идва наум. Хайде, кажи!

Торпе взе бутилката с уиски от масата и наля две чаши.

Ласитър отпи с благодарност. Силното питие му помогна да превъзмогне обзелото го вътрешно напрежение.

После погледна въпросително убиеца.

— Направих го заради една жена — изрече бавно той, като наблягаше на всяка дума. — Необходимо ли е да ти казвам за коя жена става въпрос?

Ласитър вече се досещаше, но въпреки това запита учудено:

— Откъде бих могъл да зная?

Торпе се засмя.

— Помисли си малко!

— Нищо не ми идва наум. Откакто съм дошъл тук, съм се запознал само с две жени. Някаква си Ивона и... — той се плесна внезапно по челото. Не биваше да се прави дълго време на нищо неразбиращ. — Да не би да става въпрос за Ангела?

— Да, за нея става въпрос — изрече престъпникът с дълбоко задоволство в гласа. — Сара Фароу, Ангела от Града на духовете.

Ласитър посегна към бутилката с уиски. Веригите дрънчаха силно при всяко негово движение.

— Хубаво момиче — отбеляза той.

— Обичам я.

— Моите поздравления.

— Тя харесва и теб, Ласитър. Сама ми го каза. Но обича само мене. В това е разликата.

— Радвам се за теб, Сам — изльга Ласитър.

— Аз ще я направя истински щастлива — възклика въодушевено убиецът. — Ще поставя целия свят в краката ѝ. Всъщност тя самата ми даде тази идея. Убеди ме да заложа всичко на една-единствена карта. Може би ако не беше Сара, аз въобще нямаше да поема този риск — и той хвърли поглед към мъртвите мъже на пода.

— Но не си струва да съжаляваме за тях. Как мислиш?

— Да не би да имаш угризения?

— Глупости.

— Е, добре тогава. Няма какво да му мислим толкова.

Всъщност Ласитър беше на съвсем друго мнение, но Торпе в никакъв случай не биваше да забележи това.

— Виждам, че се разбираме добре с теб — ухили му се убиецът.

— Впрочем ти много ми допадна, когато натупа здравата Бъртън в офиса му.

— Ти как успя да видиш това?

— Стана съвсем случайно. Тъкмо исках да отида при него, за да му кажа, че не мога да платя. Беше ми дошло наум, че по всяка вероятност е изцеждал така и всички останали преди мене. Сигурно и те са му давали по нещичко.

— И после реши да припишеш на мен убийството му.

— Все още ли ми се сърдиш за това? — възклика нехайно Торпе. — Опитай се и ти да ме разбереш. Трябваше да разиграя целия този театър, за да изглежда всичко колкото се може по-правдоподобно.

Ласитър махна небрежно с ръка.

— Да забравим за това. Радвам се, че нещата се развиха така.

— И аз се радвам, че успях да те спечеля за свой приятел. Да пийнем по още една чашка по този случай.

Ласитър не му отказа.

— Сега ли ти хрумна този план, Сам? — запита той. — Или може би в началото си имал съвсем други намерения?

— Исках първо да опипам почвата — отвърна му убиецът. — Това, което стана после, си дойде просто от само себе си.

— Имаш обаче страхотен пистолет.

— Специална изработка на „Ле Мат“ — с гордост отбеляза Торпе. — Аз също направих някои подобрения по него. Всъщност по професия съм оръжеен майстор. Само през последните пет години преживявах от различни обири. Бях изгубил равновесието си. Но сега вече животът ми коренно ще се промени. Ще си остана Сам Крамер, шерифът на Силвър Сити. Впрочем много скоро ще ми се наложи да се върна обратно в града и да разкажа и там нашата история. Как ли ще зяпнат само!

— Какво ли прави Монахан сега? Дали наистина ще може да убеди останалите?

— Надявам се.

— Ами ако не успее?

— Тогава ще се бием — изръмжа решително Торпе. — Или смяташ, че ние двамата няма да можем да се справим с тях? Оръжия имаме предостатъчно.

— Щях да се чувствувам доста по-уверен, ако не трябваше да влача и тези проклети вериги насам-натам със себе си — отбеляза Ласитър. — Хей, знаеш ли, може би все пак ключът за тях е в някой от тези тук.

Убиецът поклати недоверчиво глава.

— Не ми се вярва. Преди няколко дена питах за това Доуз. Отговори ми, че ключовете се намират в няколко различни скривалища. За по-сигурно. Но можем все пак да проверим.

И те пребъркаха труповете. Не намериха ключовете, но затова пък откриха доста голямо количество пари в наличност.

Освен това братята Мак Леод носеха в себе си по няколко малки торбички със златен пясък и всеки един от тях имаше златен часовник.

Ласитър се чувствува като някакъв жалък мародер, но нямаше никакъв друг избор.

Ако Торпе само за миг го заподозреще, то с него щеше да бъде свършено.

Убиецът се загледа в насираната плячка. Очите му проблясваха алчно.

— Това е началото — с усмивка отбеляза той. — Само една малка част от богатството, което ще натрупаме. Много скоро ще преобърнем цялата тази къща с главата надолу. Тогава без съмнение ще се натъкнем и на още някои интересни скривалища, а после ще дойде ред и на другата им къща, в каньона, където работят и живеят съвсем официално и където уж всичко е наред.

— Там едва ли ще намерим кой знае какво — каза Ласитър. — Основаната част от богатството им е скрита тук, във Ваулчърския каньон.

— Скоро ще разберем и това — ухили се Торпе. — Имаме достатъчно време. Не е необходимо да избръзваме.

И той награби насираните ценности и ги натъпка в най-близката ракла.

Направи го точно навреме.

В следващия момент в стаята влезе Ед Монахан. Част от останалите надзиратели стояха вън пред къщата. Другите все така продължаваха да охраняват пленниците.

Ласитър погледна през отворената врата и успя да преброи шест человека.

— Трябва да им го съобщите лично вие, шерифе — каза Монахан, намигайки им. — Те все още не могат да ми повярват напълно.

Говореше му със съвсем официален тон. Това беше добър признак.

Торпе пристъпи към вратата и се изправи предизвикателно в рамката ѝ. Сега вече тежкият „Ле Мат“ беше съвсем открито затъкнат в колана му. До този момент той го беше носил скрит под дрехите си.

— Какво не можете да повярвате? — запита остро убиецът.

Мъжете отвън неволно се снишиха под разярения му поглед.

— Наистина ли сте щатски шериф? — запита след известно колебание един от надзирателите.

— Не, не съм щатски шериф — отвърна Торпе. — Ласитър и аз сме тайни агенти, изпратени тук със секретна мисия от самото правителство. До ушите ни достигнаха някои слухове, които трябваше най-внимателно да се проверят. И както междувременно успяхме да разберем, се оказа, че си е заслужавало труда. Да не би някой от вас да се съмнява във верността на думите ми? Всеки, който поиска, може лично да се увери, като види специалните ни паспорти. Ние естествено не ги мъкнем постоянно на сам-натам със себе си, а за по- сигурно сме ги скрили в едно скривалище извън града.

— А защо им позволихте да доведат тук и вашия приятел Ласитър? — запита един друг от мъжете.

— Защото искахме да бъдем напълно уверени — търпеливо му обясни престъпникът. — Въпросът ти е съвсем основателен, мистър. Но как иначе щяхме да можем да разобличим братята Мак Леод, ако не бяхме поели този изключително голям риск? Разбирате ли сега?

В отговор се чу одобрителен шепот.

Ласитър въздъхна с облекчение в дъното на стаята. Торпе се справяше дяволски ловко с положението. Очевидно много добре знаеше как да сплаши мъжете и едновременно с това да ги спечели на своя страна.

— Наложи се да ги застрелям — продължи лъжешерифът. — Не ми оставаше никакъв друг избор. Те искаха да убият Ласитър. Пристигнах тъкмо в последния момент.

— А сега какво ще стане по-нататък? — запита един от надзирателите. — Вярно ли е това, че на първо време вие с Ласитър ще поемете управлението в лагера?

— Да, така е — потвърди Торпе. — И засега не искам да се разчува навън това, което се случи тук, във Ваулчърския каньон. По следите сме на още една голяма престъпна организация. Мога ли да разчитам на вашата дискретност?

— Разбира се, шерифе!

— Благодаря ви, момчета. А сега влезте вътре и разчистете труповете. Най-добре ги хвърлете в някоя дупка между скалите и ги затрупайте с камъни. Възможно е по-късно да се наложи да ги извадим от там, ако съдът поиска да се съберат доказателства по случая. Тогава това ще ни спести доста работа. Пък и под камъните те ще могат да се запазят по-добре.

Като хвърляха боязливи, почти страхопочитателни погледи към двамата „тайни агенти“, мъжете влязоха в стаята.

— Ед, какво става с ковача? — обърна се Торпе към Монахан.

— О, по дяволите, съвсем го бях забравил!

И той се стрелна бързо навън.

Ханко, ковачът, естествено беше запазил тайно в себе си по един от всичките ключове, така че само след няколко минути Ласитър вече беше освободен от тежките си вериги и препаса на кръста си един от коланите за револвери, останали от убитите.

— А сега ще освободим и всички останали пленници — каза Торпе.

Монахан изкриви лицето си в скептична гримаса.

— Това би могло да предизвика бунт, Сам — прошепна той. — Тези бандити са раздразнени до краен предел. Добре ли си обмислил всичко?

— О’кей, тогава първо ще говоря с тях — реши престъпникът. — Нареди им да се съберат тук, пред къщата, Ед! Ще им изнеса реч. Само ме остави да действувам...

После се ухили самоуверено. Сега вече на Ласитър му беше пределно ясно, че ще му бъде много трудно да предприеме каквото и

да било на първо време.

Той дори подозираше, че Торпе бе се подсигурил предварително и по отношение на самия него. Може би вече имаше някои тайни съюзници измежду надзирателите?

Ласитър трябваше да внимава изключително много.

12.

Пленниците стояха строени на площадката пред голямата дървена къща. Нощта беше достатъчно ясна. Освен това Торпе бе наредил да запалят и многобройните лампи.

Всички слушаха с известна доза страхопочитание убедителното му слово. Справяше се дяволски ловко.

— Аз естествено трябва да знам със сигурност дали ще мога да разчитам на вашата честност — патетично изрече той. — На вашата почтеност. Само при това условие мога да се разпоредя да ви бъдат свалени веригите.

На това място той ловко замълча за момент. Пленниците се разкрещяха един през друг. Всички изразиха шумно своята готовност да се държат прилично и да не кроят тайно бунтове или други подобни размирици.

„Де да можеше всичко това да мине така лесно — мислеше си Ласитър. — Тридесет и трима търсени от закона бандити. Те никога няма да оставят този шанс да им се изпльзне току-така и ще ни пречукат като нищо, ако само се опитаме да ги възпрем. Или пък все пак може би няма да успеят?“ — продължи размислите си той и във въображението му изплува една ужасяваща картина на страхотна сеч с много убити и ранени. Защото и той самият щеше да се бие за живота си.

Но Торпе, който беше добър стратег, също би трябало да е наясно с това. Ласитър все не можеше да се освободи от усещането, че този изпечен мошеник държи поне още няколко скрити коза в ръцете си.

Но какви ли все пак бяха намеренията му?

По всяка вероятност бе намислил никакъв страхотен номер.

Торпе вдигна повелително ръце, за да въдвори тишина. Дивашкият рев на тълпата постепенно замря.

— Да излязат напред четиридесетте отговорници на групите! — нареди убиецът и Коноф, Симпсън, О Рурк и Шекли пристъпиха

няколко крачки, усмивайки се лукаво.

Сега вече Ласитър разбра какво въщност ставаше тук.

Осъзна го в момента, когато видя как Артър Шекли тихичко прошепна нещо на Торпе. Успя да дочуе само няколко откъслечни думи, но съумя да схване част от изречението и по движението на устните му.

— Не ги влудявай толкова много, Дан...

Значи те двамата се познаваха от по-рано. И Торпе вече беше влязъл във връзка с Шекли. Въщност, още докато братята Мак Леод управляваха тук, той можеше свободно да се движи навсякъде из каньона. За тях новият шериф на Силвър Сити беше изключително сигурен човек.

Сега вече Ласитър беше абсолютно уверен, че убиецът има поне още няколко съюзника зад гърба си за в случай, че той, Ласитър, направи някой погрешен ход.

— На вас четиримата най-напред ще ви бъдат свалени веригите — обяви Торпе на всеослушание. — После ще получите оръжие. Ще ви държа лично отговорни за реда тук. Ясно ли е?

— Ясно, сър — в един глас отговориха четиримата и усмивките им станаха още по-нагли и подигравателни. Но те се присмиваха не на него или на Ласитър, а на останалите пленници.

После престъпникът продължи:

— Всички други естествено ще останат невъоръжени. Поне докато разбера доколко мога да разчитам на вас.

После махна с ръка на ковача да свали веригите на четиримата отговорници.

Всичко мина като по вода. Дори и когато освободиха от оковите и останалите пленници, те запазиха спокойствие. Цареше наистина миролюбиво настроение.

Торпе кимна на Ласитър:

— Ела с мен вътре!

Големия мъж го последва в къщата. Убиецът гледаше на него като на свой подчинен, а не и като на равноправен партньор.

— Това беше само първата крачка, Ласитър — каза престъпникът и наля уиски в две чаши.

Ласитър отпи една гълтка.

— Рискована стъпка, Сам.

— Да не би да искаш да кажеш, че ти не би постъпил така?

— Не знам. Мислиш ли, че повечето от тях няма да се опитат колкото се може по-бързо да офейкат оттук?

— На нито един от тях и през ум не му минава подобна мисъл.
Да се обзаложим ли?

— Значи те знаят, така ли?

— Ще направя така, че в най-скоро време да разберат. Артър Шекли ще се погрижи за това. Той е мой стар познат.

— Успях вече да забележа.

Торпе се усмихна лукаво.

— Имаш набито око, Ласитър.

— Налага ми се при тази наша работа.

— Точно затова те избрах за свой партньор. Утре рано ще отида до града. Ще трябва и там да разкажа същата история. Ти през това време ще се грижиш за реда тук.

— Няма ли да е по-добре и аз да дойда с теб? Тогава ще можем да се появим заедно и всичко ще изглежда много по-правдоподобно. Не мислиш ли?

С този си въпрос Ласитър целеше нещо съвсем друго. Затова и се стараеше да говори така, сякаш пита някак между другото.

В случай че Торпе се съгласеше, то това вече щеше да означава победа за него. Тогава по пътя към града той щеше да може да се справи с този опасен престъпник, след това щеше да се погрижи един силен отряд доброволци да заварди изхода на Ваулчърския каньон и така щеше много бързо да сложи край на цялата тази драма.

За момент дори му мина през ум да се справи с убиеца още тук. В къщата, и да спечели после останалите на своя страна, но това все пак щеше да бъде доста рисковано.

Със сигурност всички току-що освободени бандити щяха да застанат на страната на Торпе. За тях той беше техният освободител. Достатъчно бе само да си припомни за ликуващите им възгласи преди малко, за да се откаже от тази идея.

Настроението навън все повече се подобряваше. Вероятно сега вече раздаваха и уиски. Чуха се първите песни. Необуздани смехове отекваха в нощта.

Торпе се втренчи в Ласитър с хитрия си змийски поглед.

Сякаш някак случайно точно тогава в дъното на голямата стая се отвори една врата и прозвуча гласът на Ед Монахан:

— Имаш ли някакви други нареджания, шефе?

— Не, всичко е наред, Ед — засмя се убиецът. — Но ти заслужи едно питие. Ела тук и си налей!

Студени тръпки полазиха по гърба на Ласитър.

Даде си сметка, че за малко щеше да направи ужасна грешка. Ако беше се опитал да се справи с Торпе тук, в къщата, сега с него самия щеше вече да бъде свършено.

Разбра, че предчувствието му не го бе излъгало. Престъпникът беше се подсигурил много добре. Вероятно бе се уговорил предварително с Монахан да му даде някакъв таен знак, при който той да влезе вътре при тях.

Убиецът вдигна с усмивка чашата си.

— Е, тогава за наше здраве. А що се касае до твоето предложение, Ласитър, мисля, че ще бъде по-добре да отида първо сам до града. Човек не бива да оповестява изведнъж промените. В случая е необходимо да се води една политика на постепенните стъпки. Разчитай на мен. Аз си знам работата.

— Уверен съм в това.

— Тогава значи всичко е наред.

— Не, не ми се вярва — отбеляза Ед Монахан. — Шефе, мисля, че трябва да си държим очите и ушите много добре отворени. Някои от момчетата очевидно замислят нещо. Има известни признания за това.

— Кои по-точно имаш предвид?

— Нямам никакво доверие в бандата на Ханзен.

— Така си и мислех — невъзмутимо отвърна Торпе. — Найдобре ще бъде да ги накажем веднага за назидание на всички останали.

— Какво възнамеряваш да направиш? — запита Монахан.

— Ще им раздадем оръжия. Тук има достатъчно. Братята Мак Леод порядъчно са се запасили. Арсеналът, който са натрупали, ще стигне за въоръжаването на три пъти повече мъже. Да, Мак Леод бяха предвидливи хора.

— Подцениха единствено тебе, Сам — отбеляза надзирателят. — Ти си наистина най-великият. Когато за първи път те видях в каньона, веднага разбрах, че ще се случи нещо важно.

— Така и стана — усмихна се поласкан престъпникът. Дори и такъв хладнокръвен тип като него беше уязвим за някои ласкателства.
— Всъщност това би било една отлична задача за теб, Ласитър. Иди и нареди да бъдат раздадени оръжия на пленниците!

— Добре, Сам.

И той излезе от стаята. Усети как двамата престъпници, снизходително усмихнати, го изпроводиха с погледи. Сега обаче не можеше да действува. Трябаше най-напред добре да разузнае действителното положение на нещата. В противен случай рискува да бъде размазан като попаднал между два огромни воденични камъка.

Отвън пред вратата, на бледата лунна светлина, веднага различи силуетите на часовите. Те стискаха пушките си готови за стрелба. И тук вече всичко изглеждаше учудващо добре организирано.

Ласитър все повече и повече се убеждаваше, че ударът на Торпе е бил най-грижливо подготвян от много отдавна. Инцидентът от преди малко с него самия го бе навел на тази мисъл, но едва сега напълно му стана ясно, че се намира в капан, който всеки момент можеше да щракне зад гърба му.

Торпе все така продължаваше да се съмнява в него. Той щеше най-вероятно да нареди да го следят на всяка крачка. Затова Ласитър трябаше да се прояви по някакъв начин. Не биваше повече да дава и най-малък повод за недоверие.

Предложението, което бе направил преди малко, се беше окказало достатъчно рисковано. Затова и Ед Монахан веднага бе влязъл през вратата, зад която навярно през цялото време е стоял и е подслушвал.

На много места горяха лагерни огньове. Мъжете седяха на групички около тях и печаха нанизано на дълги шишове месо. Напитки също имаше в изобилие — уиски, бира и вино. Доскорошните пленници вероятно се чувствуваха като в рая.

Първият от отговорниците, на които Ласитър се натъкна, беше Арт Шекли, който, както и Ед Монахан, се бе окказал стар познайник на Торпе.

Бандата на Ханзен, в която влизаше и Петер Фароу, братът на Сара, се числеше към групата на Шекли.

Четиримата се бяха обособили в една отделна групичка. Когато Ласитър се появи край огъня и заговори с Шекли, те втренчиха в него мрачните си погледи. Чуваха много добре за какво ставаше въпрос.

Арт Шекли само повдигна равнодушно рамене, когато чу за най-новата заповед на Торпе.

Братята Ханзен и Петер Фароу неволно източиха шии веднага щом разбраха за какво става дума. Лицата им светнаха, въпреки че те се стараеха да изглеждат равнодушни.

Ласитър предузеща какво означава всичко това и какво всъщност целеше престъпникът с това свое най-ново наредждане.

Тези четирима мъже бяха преизпълнени с жажда за отмъщение, особено Фред Ханзен, който все още се считаше за годеник на Сара.

— Е, тогава значи всичко е ясно, Арт — каза Ласитър. — Ханко ще отключи за вас арсенала и вие ще си разпределите пушките и револверите.

— По колко муниции ще получи всеки?

— За това не сме говорили. Смятам, че двадесет броя ще бъдат достатъчни като начало.

— И аз така мисля, Ласитър.

Той понечи да продължи нататък, но чу в следващия момент нечии забързани стъпки зад гърба си.

Една ръка се вклиня в рамото му и го дръпна назад.

— Вярно ли е това, което разбрах, Ласитър? — лицето на Фред Ханзен бе се изкривило от яд и омраза. — И мал ли си наистина нещо със Сара?

— Бъди разумен, Ханзен! — предупреди го Шекли. — Или искаш пак да си навлечеш някоя беля.

— Говоря с Ласитър — изръмжа той.

— Послушай Шекли, Фред — посъветва го Ласитър. — Това е нещо, за което бихме могли да си поговорим по-късно. А сега се върни обратно при другите!

Но вече нищо не можеше да възпрепони Фред Ханзен.

— Ти си я изнасилил! — изрева той. — Гаврил си се с няя против волята й. Ах, ти, кучи син такъв...

И цялата му трупана от дълго време безсилна ярост изведнъж избухна в него. Очевидно някой беше го насьскал срещу Ласитър, като му беше пуснал тази муха за изнасилването.

А Ласитър, от своя страна, можеше много добре да се досети по чие наредждане бяха разпространени тези отвратителни истории за изнасилвания и други подобни гадости.

Торпе очевидно много разчиташе на слуховете.

Като някакъв разярен бик якият Фред Ханзен се нахвърли върху Ласитър. Вече нищо не беше в състояние да обуздае младия бандит.

Нападението дойде толкова неочеквано, че в началото Ласитър не съумя да избегне първите няколко силни удара.

И така започна всичко. Той политна назад и се препъна в един камък.

Падна на земята, а Фред Ханзен с яростен рев се хвърли отгоре му.

Сега отново всичко беше много сериозно. Ласитър не биваше повече да го щади. За Фред битката беше на живот и смърт. Той стисна силно противника си за гърлото, но Ласитър знаеше много добре как да се освободи от такава хватка.

Фред Ханзен изрева от болка и се претърколи на страна, а в следващия момент двамата отново се изправиха един срещу друг.

Още докато лежаха на земята, Ласитър можеше да го удари така, че окончателно да го срази, но съвсем не искаше да приключи толкова бързо боя. Щеше да му бъде от полза, ако всички веднъж завинаги разберояха, че с него шега не бива.

Така за няколко минути Фред получи един безплатен урок по бокс. Самият той също размахваше като обезумял юмруците си, но това с нищо не му помогна. Не успя да улучи противника си нито веднъж.

После се свлече безсилен на земята, като се задъхваши и стенеше от болка. Беше на края на силите си.

Малко по-настани от тях Петер Фароу и останалите двама братя Ханзен наблюдаваха всичко това, освирепели от дива ярост. Приличаха на някакви хищници, които все още не се осмеляваха да се нахвърлят върху плячката си.

— Има ли други кандидати? — запита хладнокръвно Ласитър.

Те сведоха погледи.

Зад гърба им се разнесе подигравателен смях.

— Само така, Ласитър! Очевидно все още има някои хора, на които трябва да им се покаже кой всъщност командува тук.

— Да им дадем ли и на тях оръжия след този случай, шефе? — запита Арт Шекли. — Може би ще направиш изключение.

Торпе поклати глава.

— Никакви изключения, Арт. Реших да се доверя безрезервно на всеки един от вас. Впоследствие ще видим дали всички ще се окажат достойни за това доверие. Нали така, Ханзен?

И при тия думи той погледна Крис Ханзен, най-стария и най-свирепия от братята, който навремето бе осъден задочно на смърт в Аризона. За него Ласитър беше чувал ужасяващи истории. Останалите от бандата му едва ли бяха по стока. Само младият Петер Фароу, доколкото му беше известно, досега почти не беше се проявявал.

Сара очевидно много държеше на брат си, за да се жертвува така за него и приятелите му.

А дали тя действително бе обичала толкова силно и Фред Ханзен или всичко е било само възхищение, породено от факта, че благодарение на него вероятно за първи път е усетила польха на охолния живот на богатите хора?

Това бе се случвало вече неведнъж с много момичета, родени и израснали в оскъдица. На всеки би могло да му се завърти главата, когато най-внезапно изпита насладата от някои удобства, за които допреди е можел единствено да мечтае.

Крис Ханзен се беше изправил. Той имаше едра, внушителна фигура. Изльчваше някаква първична сила, но сега бе застанал съвсем смилено, с леко приведена глава.

— Аз исках да го възпра, шефе — изрече той. — Но Фред вече не се удържаше. Буквално обезумя заради Сара.

— Това си е лична работа, която нас не ни засяга — отвърна Торпе. — Ласитър и Фред трябва сами да се разберат помежду си. Но не искам Фред отново да пощурее. Ако това се случи още веднъж, веднага ще наредя отново да го оковат във вериги. Разбрано ли е?

Двамата по-възрастни братя Ханзен и Петер Фароу кимнаха в знак на съгласие. Само Фред не реагира.

— Фред! — гласът на Торпе звучеше строго.

— Добре де — изръмжа той, забил мрачния си поглед в земята.

Лъжешерифът махна небрежно с ръка.

— Раздай оръжията, Шекли! На всички.

— О'кей, шефе!

Торпе кимна на Ласитър.

— Би ли дошъл с мен?

И те закрачиха заедно обратно към къщата. Тя беше разположена на едно възвишение, така че от верандата ѝ спокойно можеше да се види какво става в по-голямата част от каньона.

— Аз все още нямам доверие на братята Ханзен — тихо отбеляза Ласитър. — Може би щеше да бъде по-добре да не им даваме засега оръжия.

Те се изправиха на верандата на голямата дървена къща и се загледаха надолу към сградата, която служеше за арсенал. Пред тежката ѝ, обкована с желязо врата сега се бяха наредили доскоро невъоръжените пленници. Арт Шекли подаваше на всеки от тях по един револвер и по една пушка. Помагаха му другите трима отговорници на групите — Симпсън, О'Рурк и Коноф. Сред пленниците вече се оформяше известна йерархия.

— Знам, че това е предизвикателство — каза Торпе. — Но аз ще го приема, при това с удоволствие. Предпочитам фронтовете веднага ясно да се очертаят.

— Ами ако всички те се обединят срещу нас?

Убиецът се усмихна презрително:

— Изглежда си ме подценил, Ласитър — отвърна той. — Погрижил съм се предварително това да не може да се получи. Само не си мисли, че нанесох този удар слепешката. Всъщност жребият трябваше да бъде хвърлен едва след два дни, но пък тогава се случи този инцидент с тебе. Ако това не беше станало, аз щях да поизчакам още малко.

— Значи част от хората вече са на твоя страна?

— По-голямата част — отговори Торпе. — А тези, на които не може да се разчита, скоро ще си проличат. И тогава ние ще си разчистим сметките с тях. Не смяташ ли и ти, че така ще бъде най-добре?

— Естествено. Как иначе?

— Със сигурност ще има и други убити, Ласитър.

— Така си и мислих.

— Няма да щадим ранените. Още повече ако са от пленниците. Това ясно ли ти е?

— Защо питаш?

Престъпникът отново впи в него своя премрежен, дебнеш поглед.

— Защото ти ми изглеждаш доста сдържан човек, Ласитър, човек, който прави твърде много компромиси. Това би могло да се окаже доста опасно за всички нас.

— Да, аз понякога предпочитам компромисите — призна той. — Но никой не може да се промени така бързо.

— Като мой партньор трябва да се научиш да бъдеш безкомпромисен — отсече твърдо Торпе. — В противен случай пътищата ни отново ще трябва да се разделят.

— Безкомпромисен?

— Да, Ласитър, безкомпромисен — отвърна убиецът и си запали една цигара. — Много скоро няма да имаш никакъв друг избор. Често пъти съвсем не е достатъчно само да напердаши яко някого. Съществуват и такива хора, които никога няма да се пречупят. И точно те трябва веднъж завинаги да бъдат извадени от играта. Като Бъртън например. Тогава ти само го съсира от бой, а ако беше го застрелял, нещата щяха да се развият по съвсем друг начин.

— А какво щеше да правиш тогава ти, Сам? — подигравателно запита Ласитър. — В този случай едва ли щеше да можеш да го ограбиш.

— Да, какво ли изобщо щеше да стане тогава? — замисли се Торпе. — Имаш право, Ласитър. Съдбата обикновено размесва картите по много по-различен начин, отколкото на нас ни се иска. Дори и една съвсем незначителна случайност понякога е достатъчна, за да насочи събитията в съвсем друга посока. Изживявал съм го многократно. Навремето заради една глупава случайност за първи път убих човек. При това единственото ми прегрешение беше, че продадох една пушка от работилницата на моя шеф. Става дума за едно по-особено оръжие, специална изработка на „Спенсър“. Продадох я тайно на черно, за четиристотин долара. При една официална разпродажба би струвала двойно повече. Имаше само две такива специално изработени пушки и те се намираха в един отделен сандък. Подмених я с едно копие и няколкото малки разлики между него и оригинала не би могъл да забележи никой друг освен моя майстор. И тогава той действително пробува копието на един богаташ, който съвсем случайно минаваше през града. Майсторът ми се бе запознал с него в бара. Продажбата на пушката станала посред нощ. След като клиентът си тръгнал доволен от покупката, моят бивш работодател се изкачил съвсем тихо по

стълбата на горния етаж. Толкова тихо, че ние, аз и жена му, изобщо не го чухме. Тя беше млада и дяволски хубава. Освен това непрекъснато му изневеряваше. Това беше публична тайна за целия град и единствено старият, изглежда, нищо не подозираше. И тогава той внезапно се озова в спалнята и тикна пищова си под носа ми. Хилеше се като някакъв дявол и аз естествено веднага грабнах револвера си изпод възглавницата и го застрелях. Това обаче се оказа едно ужасно недоразумение. Когато се свлече на земята, малко преди да издъхне, майсторът ми със сетни сили успя да ми каже, че е искал само да ме похвали за това, че съм направил такова сполучливо копие. А историята ми с жена му била известна много отдавна. Искал само малко да ни изплаши... Да, и тогава се наложи да офейкам, Ласитър. Но си мисля, че въпреки всичко все пак имах късмет. Под името Сам Крамер ще започна съвсем нов живот като шериф и губернатор на цял един град. Градът Ваулчър Сити, който ще основа в този каньон. И понеже ще бъда богат и влиятелен, никой вече няма да ме пита за миналото ми...

И той замечтано заря погледа си нагоре към лунния сърп и изпъстреното с ярки звезди дълбоко нощно небе.

Конски тропот разцепи нощната тишина.

Един самотен ездач спря пред къщата.

— Кой ли може да е по това време? — измърмори сърдито Торпе.

— По дяволите, бях й наредил да остане в Града на духовете!

Ездачът, който рязко спря коня си под верандата на голямата дървена къща и с усмивка вдигна поглед нагоре към двамата мъже, беше Сара Фароу.

13.

В каньона изведнъж настъпи мъртва тишина. Междувременно вече всички я бяха видели. Дори и на светлината на луната съвсем ясно си личеше, че това е жена, защото бе съвсем леко облечена. Носеше само бяла блуза и червена пола, развиваща се нбрежно около заоблените ѝ бедра.

С гъвкава, предизвикателна походка Сара се устреми към верандата и пъргаво изкачи четирите стъпала, водещи към нея.

После се засмя радостно.

— Сам! — извика тя. — Нима изобщо не се радваш да ме видиш?

Сетне разпери ръце и увисна на врата му.

— Сара! Ангел! — усмихна се зарадвано Крамер. — Кой дявол те довя тук? Ама че изненада! Най-малко това съм очаквал.

— Толкова много копнеех да те видя, Сам, мили мой!

И тя го целуна бурно по бузите и по устните, като по този начин даде израз на бликащата си радост пред всички насьбрали се мъже.

Изглеждаше много искрена.

Но Ласитър съвсем не ѝ вярваше.

Инстинктивно усещаше, че тук има нещо гнило.

Погледна надолу към каньона и видя, че вече са се обособили няколко отделни групички. По жестовете на някои от мъжете можеше да се разбере, че те яростно спорят помежду си.

Той подозираше за какво става въпрос.

После чу как Торпе каза на Сара:

— Ела, нека влезем вътре! Ласитър, ти остани тук, отвън!

В този момент от низината на каньона към тях се устремиха четирима мъже.

— Виж само кой идва насам, Сам! — сдържано отбеляза той.

Бяха братята Ханзен и Петер Фароу. Какво ли бяха си научили? Ласитър се опасяваше от най-лошото. Тези хора очевидно съвсем бяха загубили разсъдъка си. Та това си беше чисто самоубийство.

Нямаха абсолютно никакъв шанс.

Но тях вече нищо не можеше да ги възпре. Допреди няколко минути всички останали достатъчно настойчиво се бяха опитали да ги разубедят. Това беше и причината за яростната дискусия, която Ласитър бе забелязал.

Накрая останалите просто ги оставиха да правят каквото си искат. Никой повече не мислеше да ги възпира, след като Арт Шекли съвсем студено бе отбелязал:

— Тогава вървете там и си поискайте проклетото право! Чупете си, щом искате, главите — и бе се изсмял подигравателно.

А Крис Ханзен му беше отвърнал:

— И се дръжте на страна, когато преминем към действие, защото това си е чисто лична работа между нас и онези две копелета там горе.

С това той имаше предвид Торпе и Ласитър, който в неговите очи не беше нищо повече от един закоравял убиец.

— И пръста си няма да пomerъдна — му бе обещал Арт Шекли и всички останали бяха кимнали мълчаливо в знак на съгласие. — Ако наистина успеете да се справите, то тогава можете да се считате за господари тук, в каньона.

Крис Ханзен бе се изсмял гърлено и му бе кимнал със задоволство. По този начин бе дал да се разбере, че всъщност точно такива са и намеренията му. Искаше да поеме властта в каньона в свои ръце.

Беше му много добре известно, че част от досегашните му другари по съдба ще застанат на неговата страна, в случай че спечели предстоящата битка.

И изпълнени със съзнанието за близката си победа, те закрачиха бавно напред.

— Погледни само — ухили се Торпе. — Те наистина се престрашиха. Започва се, Ласитър. Спомни си за това, което ти говорих преди малко за компромисите. О'кей?

Ласитър кимна мълчаливо.

— О'кей.

Битката беше неизбежна. Останалите мъже от каньона също бяха убедени в това.

— Влез вътре, Сара! — процеди тихо през зъби Торпе. — И се свий в някой ъгъл, за да не може да те улучи някой заблуден курсум.

— Искам да остана при теб. Сам.

— Не, по дяволите! Това е мъжка работа.

Четиридесета дойдоха на разстояние един изстрел от къщата, спряха се и се изпъчиха предизвикателно.

— Послушай го, Сара! — извика Петер Фароу. — Не искаме да те пристреляме по погрешка.

— Защо изобщо искате да се биете? — извика отчаяно тя. — Това е чиста лудост!

— Заради тебе, Сара. Не искаме да те оставим в ръцете на този мръсник. Хайде, влез най-сетне вътре!

— Какво означава това да ме оставите в ръцете му? Аз обичам Сам. Вие сами виждате. И не искам повече да имам нищо общо с вас.

— Не! — изрева Фред Ханзен. — Лъжеш, Сара! Спомни си за това, че си обещахме вечна вярност!

— Тогава не знаех, че си престъпник, Фред.

Той се изсмя саркастично.

— А какъв е твоят настоящ любовник, Сара? Нима той е по-различен от нас? И той е престъпник и в действителност се казва Дан...

— Лъжеш — изпища тя още по-пронизително и гласът ѝ заглуши последните му думи. — Сам Крамер е таен агент на правителството и ви мисли само доброто. А сега се върнете обратно при другите! Вървете най-сетне!

Четиридесета останаха непоклатими на мястото си. Дори и буря да беше излязла в този момент, пак не би била в състояние да ги накара да отстъпят оттам.

— Изчезвай оттук, Сара! — прошепна Торпе на момичето. — В случаия вече нищо не може да се направи.

А Фред Ханзен изрева истерично:

— Тогава и ти ще се провалиш заедно с него в пъкъла, Сара.

И той пусна пушката си на земята. Останалите сториха същото. С това те дадоха да се разбере, че искат да се бият по железните неписани правила на юмручния закон.

— Ще броя до пет, Сара — каза Крис Ханзен, поел ролята на водач. — А сега нека започваме най-сетне. Все ми е едно дали си още тук, или не си. Няма да се съобразяваме повече с теб.

— Ти сама чу! — изрева Торпе. — Изчезвай най-сетне или ще те затворя някъде.

Беше разярен, защото се боеше за нея. Обичаше я и това съвсем ясно пролича по тона на гласа му.

Сара веднага се скри бързо в къщата.

— Вие сте полудели — обърна се към тях Ласитър. — Откажете се! Нямате абсолютно никакъв шанс срещу нас двамата.

— Ние сме двойно по-силни от вас — изръмжа Крис Ханзен. — Защо не вземете да се предадете. При всички случаи ще ви оставим живи, макар и при малко по-тежки условия — И той се ухили злобно.

— Стига сме бръщолевили — прекъсна го хладно Торпе. — Да приключваме вече с тях, Ласитър!

Закоравелият убиец измъкна внезапно и двета си пистолета.

Четиридесета бандити и Ласитър също извадиха оръжията си.

После всичко се разви с невероятна бързина.

Изстрелите отекнаха зловещо. Най-силно изтрещя тежкият „Ле Мат“ на Торпе, който стреля пръв и изпразни целия пълнител.

Ласитър усети как куршумите прелетяха покрай него и също стреля. Нищо друго не му оставаше.

Улучи Петер Фароу в рамото и видя как младият престъпник се строполи на земята.

Но той падна последен. Останалите вече лежаха неподвижно.

Торпе хвърли разярен поглед към Ласитър.

— Хайде! Какво още чакаш? Никакви компромиси повече. Нали така бяхме се разбрали?

Ласитър поклати глава.

— Това е въпрос на лична нагласа, Дан Торпе — произнесе той, като съвсем преднамерено се обърна към него с истинското му име. — Аз не постъпвам така. Никога.

Лицето на убиеца се разкриви от яд. После той насочи тежкия си „Ле Мат“ към превиващия се от болка Петер.

— Тогава аз сам ще се справя с него.

— По-добре не го прави, Торпе!

Гласът на Ласитър звучеше заплашително, а наоколо цареше гробна тишина.

И тогава по верандата отекнаха забързани стъпки. Сара беше излязла от къщата.

— Сара, стой тук! — извика убиецът.

Но тя не го послуша и непоколебимо продължи нататък, слезе долу и коленичи до брат си, като поглавата му в ската си. Кръвта шуртеше силно от раненото му рамо.

— Петер, бедното ми момче!

Той се усмихна с разкривено от болка лице и с мъка изрече:

— Остави ме сам, Сара! Не можеш да направиш нищо повече за мен. По-добре да ме убие. Тогава веднъж завинаги ще се отърва от всичко и никога повече няма да ме преследват. Така най-сетне ще намеря покой, сестрице. Остави ме да умра, моля те... И още нещо, Сара. Искам, преди да умра, да те помоля за прошка! Съжалявам, много съжалявам, сестрице! И ти благодаря за всичко, което направи за мен.

Той с мъка изговаряше думите. Кръвта му бавно изтичаше, не беше ранен смъртоносно. Съвсем не. И ако сега му се помогнеше, нямаше да умре от загуба на кръв. Но някой трябваше бързо да се погрижи за него.

— По дяволите, Сара! Махни се оттам! — изрева Торпе. — Забрави за това, че ти е бил някога брат!

Сара неустрашимо вдигна поглед нагоре към него.

— Ако го убиеш, ще трябва да убиеш и мен, Сам.

Мъжете наоколо все още мълчаливо изчакваха да видят какво ще стане по-нататък.

Торпе понечи да тръгне към нея. После изръмжа ядосано.

— О'кей. Тогава ще се справя, както аз си знам.

— Не, Торпе! Няма да го направиш — отсече Ласитър и насочи револвера си към него. — Няма да ти позволя да го сториш.

Убиецът вече беше приbral обикновения си пистолет. Сега държеше в ръката си единствено револвера „Ле Мат“, но се беше прицелил надолу, към Петер Фароу. Не бе предполагал, че доскорошният му партньор ще се опълчи така решително срещу него.

Ласитър обаче не можеше да постъпи по друг начин. Осъзнаваше много добре, че е взел фатално за него решение. Торпе трябваше само да издаде съответната заповед и в следващия момент щяха да го направят на решето.

Престъпникът се спря.

— Значи ти заставаш срещу мен, Ласитър — продума тихо той.
— Дори се целиш в мен. И въпреки всичко си в ръцете ми. Нужно е само една думичка да изрека и ще бъдеш мъртъв.

— Но и ти също — отговори спокойно Ласитър. — Дотам ли искаш да я докараме, Торпе?

Убиецът се поколеба. Сведе поглед.

После повдигна с безразличие рамене. Това беше жест на човек, който се признава за победен.

— О'кей — каза сетне той. — Окажете му първа помощ. Не искам да бъда чак толкова суров.

— Благодаря ти, Сам — извика Сара. — Знаех си, че ще проявиш милост.

Торпе се извърна бавно. Изглеждаше така, сякаш искаше да влезе обратно в къщата. Ласитър погледна към Сара. В този момент Петер Фароу тъкмо ѝ казваше:

— Ти си и ще си останеш истински ангел за мен, сестрице. Но не е нужно да правиш това. Аз не искам да живея повече. Нямам никакво желание, чуваш ли! Отдавна вече проиграх живота си.

И с невероятно голямо усилие той скочи внезапно на крака и вдигна револвера си.

— Отбранявай се, Крамер!

Торпе, или така нареченият Крамер, се извърна със светкавична бързина, наведе се и стреля в него.

Куршумът на Петер Фароу прелетя високо над главата на убиеца.

— Не! — изпища пронизително Сара. — Не...

Брат ѝ издъхна в ръцете ѝ.

Но Ласитър нямаше време да забележи това.

Дан Торпе вече беше се извърнал към него. Всичко изглеждаше така, сякаш Ласитър изобщо не бе очаквал това нападение. Убиецът стреля и нададе победоносен вик.

Но противникът му вече беше се хвърлил встрани, далеч от обсега на изпратения към него куршум.

И двамата стреляха с бясна бързина, но и на двамата им бяха останали само по два куршума в барабаните.

Късметът за сетен път се оказа на страната на Ласитър, който видя как Торпе политна назад, размахвайки отчаяно ръце. После се

блъсна в перилата на терасата и се строполи тежко в прахоляка на двора.

За няколко секунди след това всички се вцепениха от напрежение.

Бяха видели какво бе се случило с този привидно непобедим мъж и сега им беше нужно известно време, за да го осъзнаят.

Преди всичко не можеха да разберат как така Ласитър и Крамер изведнъж бяха се превърнали в смъртни врагове. И всичко това само заради един престъпник, който и без друго беше заслужил смъртта си.

Какво им бе станало изведнъж и на двамата?

Мъжете около Ед Монахан и Арт Шекли първи осъзнаха новосъздалата се ситуация.

— Върви по дяволите, Ласитър! — изрева Монахан и започна да стреля по него. Тези, които го поддържаха, също се окопитиха и го последваха.

Но гърмежи изтрещяха и от групата на доскорошните пленици. В лицето на Ласитър те все още виждаха своя истински освободител и искаха да го подкрепят.

Той с един скок се скри в къщата. Там имаше достатъчно заредени пушки. Грабна една от тях и изтича с нея към вратата.

Но никой вече не стреляше по къщата. Бандитите се нахвърлиха с дива ярост един срещу друг. Може би повечето от тях го считаха вече за мъртъв или смъртно ранен.

Битката в каньона се разрази с пълна сила.

Обезумели от ярост, противниците стреляха един по друг. Никой не би бил в състояние да спре тази касапница. И при това всичко бе толкова безсмислено. Много по-добре за всички тях щеше да бъде да се обединят.

Ласитър изтича до Сара, която седеше свита на земята и все още държеше в скута си главата на своя мъртъв брат. Лицето й беше застинало в гримаса, изразяваща мъка. Очите й се взираха отчаяно в празното пространство пред нея.

Той я хвана нежно под мишниците, изправи я на крака и й прошепна тихо:

— Ела! Трябва да се махаме оттук.

Като в транс тя закрачи редом с него. Никой от биещите се един срещу друг бандити не забеляза как те се отдалечиха бавно от къщата.

Много по-късно щяха да осъзнаят, че Ласитър и Ангела от Града на духовете са изчезнали в суматохата.

Големия мъж беше изпълнил задачата си. Щеше да изпрати съответното съобщение до Бригада Седем и тогава други щяха да се погрижат за всичко останало. Голямата загадка беше вече разрешена, а всъщност точно в това се състоеше и задачата му тук.

През следващите няколко седмици щеше да изчезне от хоризонта. Знаеше вече и къде щеше да прекара времето си, несмущаван от никого.

В Града на духовете, естествено. И там, в уединението на запустялото селище, той щеше да има най-приятната компания, за която един мъж би могъл да си мечтае...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.